

ခင်ဦးခင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အမေ့သား

BURMESE
CLASSIC

၁၆ ဦး ၁၆ ၁၆ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အမေ့သား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၄၀၆၀၃
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၁၀၀၆၀၅

၂၀၀၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ၊
 ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
 အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၀၈၁၉) ချစ်မင်းလှစာပေ
 အမှတ်-၄၃/က၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
 မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉) (၀၉)လမ်း ရန်ကုန်။

ဒီတာဝန်အရေးဆုံးဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
 ထိုင်းရှင်ဆားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 အမျှတအခြေအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
 ဒီအရေး
 ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အရေးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ဆေးမျစ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ဖျောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ဖျောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဖိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေးကျက်စီးပွားရေးစနစ် ဝါဒဖြင့်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ မိတ်ဆွေ၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး အစီရင်ခံစာကို ပန်တီးနိုင်းမှ ဇွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးစုအား၊ ဓာတ်ရင်းမြစ်များနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားကျော် လူထုအားများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးစေ့စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

J

ခင်ဦးခင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE CLASSIC

အမေ့သား

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC

ကျုပ်နာမည်က စိန်မြိုင်တဲ့တော့။

ငယ်ငယ်ကတော့ မိစိန်မြိုင်၊ အရွယ်လေး ရလာတော့
မစိန်မြိုင်၊ ခုလို သက်ကြီးအရွယ်နှောင်းပိုင်း ရောက်လာတော့
ဒေါ်စိန်မြိုင်ပေါ့။

ကျုပ်နာမည်က ကျက်သရေမရှိဘူးလား။ လူတကာ
မက်မောသဘောကျရတဲ့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး စိန်တွေကိုမှ မြိုင်မြိုင်
ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဝတ်ဆင်သုံးစွဲနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လေ။

ကျုပ်နာမည် ဖြစ်ပေါ်လာရပုံကိုလည်း နည်းနည်း
လောက် ရှင်းပြချင်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့မှာက မောင်နှမသုံးယောက်။
အစ်မအကြီးဆုံး မွေးတုန်းက အငြိမ်သမီး မြခြေကျင်း မငွေမြိုင်ဘို့

သဘောကျခဲ့တဲ့ အဘိုးက ငွေမြိုင်လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။
ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ။ ဆိုသလိုပဲ အစ်မကို မွေးပြီးမှ
စီးပွားတွေတက်ပြီး ငွေတွေဝင်လိုက်တာတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ အစ်မကို မွေးတော့ အထူးစဉ်းစားစရာ
မလိုဘဲ နာမည်မှည့်ချလိုက်တယ်။ ရွှေမြိုင်ပေါ့။

ဒါလည်း ပညတ်သွားရာပါပဲ။ အစ်မကိုမွေးပြီးတော့
ပိုပြီး စီးပွားဖြစ်လာတာများ ရွှေတွေတောင် တော်တော်စုမိသတဲ့။

ကဲ ... ဒီတော့ နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ ကျုပ်ကိုကျ
“စိန်မြိုင်”လို့ တညီတညွတ်တည်း ဝိုင်းမှည့်ကြတော့တာပေါ့။
စီးပွားလည်း ဒီထက်ဖြစ်ထွန်းပြီး ရွှေသာမက စိန်ပါစုမိမယ်လို့
မျှော်လင့်နေကြတာ။

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ ကျုပ်လက်ထက်ကျမှ
ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်က မပါရှာဘူး။ စိန်တွေစုမိဖို့နေနေ
သာသာ စီးပွားပျက်ပြီး နဂိုစုဆောင်းထားတဲ့ ငွေလေးတွေတောင်
ကုန်လို့ တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးနဲ့ ကျယ်ဝန်းတဲ့ ခြံကြီးကိုရောင်း

ပြီး ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ခြံထဲမှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးနဲ့ နေကြရတဲ့
ဘဝ ရောက်ရော။

ဒါကြောင့် လူတွေက ကျုပ်ကို ခိုက်သလေး ဘာ
လေး ပြောကြတာပေါ့။ မိဘတွေ ကိုယ်တိုင်က ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်စကား နားယောင်ပြီး ကျုပ်ကို သိပ်မချစ်ကြတော့တာ။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ အပေါင်းအသင်း
လုပ်မိရင်ပဲ သူတို့တွေမှာ ထိခိုက်နစ်နာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်လာတော့
မလိုလို အဆက်ဆံခံရလို့ သက်တူရွယ်တူ ကလေးတွေကို ကျုပ်
က မုန်းမှမုန်း။

သက်တူရွယ်တူတွေကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကို
ရှောင်ရှားချင်တဲ့၊ ပစ်ပယ်ချင်တဲ့၊ ကြောက်ရွံ့တဲ့သူတွေ အားလုံး
တို့ပဲ ကျုပ်က မုန်းတာပါ။

ကလေးဘဝကတည်းက ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့မှာ
ကောင်းဆိုးဝါး၊ အကုသိုလ်သတ္တဝါတစ်ကောင်လို အကြည့်ခံရ
တဲ့ ဘဝကနေ လွတ်ကင်းရမယ်၊ လူတိုင်းက အထင်တကြီး ဖော့

ကြည့် အားကျရတဲ့ဘဝ ရောက်ရမယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီး ထားခဲ့တယ်။

ကျုပ်က စာဆို ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံလောက်ပဲတတ်တာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းထားတဲ့ အရွယ်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်၊ တစ်နေ့တစ်မျိုး ပြဿနာတွေ ရှာရှာလာတတ်လွန်းလို့ မိဘတွေက စိတ်ညစ်ပြီး နောက်ဆုံး ကျောင်းပါ ထုတ်လိုက်ရတာ။

စဉ်းစားကြည့်။ မိဘကလည်း မချမ်းသာ၊ ပညာလည်း လေးတန်းလောက်ပဲတတ်တဲ့ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ဘယ်လောက်ရှိလို့ ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ။

ကိုယ်တိုင်က ချမ်းသာအောင် မလုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ချမ်းသာဖို့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်နိုင်ဖို့ပဲဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်သူဌေးသားတစ်ယောက်ကများ မျက်စိလည် လမ်းမှားလွန်းလား ကြိုက်မလဲလို့ မျှော်လင့်ဖို့ပဲ ရှိတာလေ။

ကျုပ်လည်း မျှော်တော့ မျှော်လင့်ခဲ့မိသား။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝဟာ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေနဲ့ မတူဘူးလေ။ ကျုပ်တို့လို အနေအထားမျိုးဟာ ဒီတိတ်ဒီတိတ်ကြုံ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ အခွင့်အလမ်းလည်း နည်းပါးလွန်းလှပါရဲ့။

ကျုပ်ကလည်း ဇွဲလည်းကောင်း၊ ခေါင်းကလည်း မာတော့ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ အိမ်ထောင် မပြုဘဲ ကျုပ်ရဲ့အိပ်မက်မင်းသားလေးကို စောင့်နေခဲ့သေး တယ်။

နောက်တော့ နည်းနည်း အသက်ကြီးလာကြပြီဖြစ်တဲ့ မိဘတွေက လမ်းလေးနောင်ရေး စိတ်ပူလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး သင့်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အတင်း အိမ်ထောင်ချပေးကြပါလေရော။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်၊ အရွယ်တော်တစ်ဆိတ်ဟိုင်း လာပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ဟာ ကိုခန့်မောင် ဆိုတဲ့ ရိုးသားတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ရုံးအုပ်ကြီးဆိုတဲ့ ရာထူးကလွဲလို့ တခြား ဘာမှမပိုင်ဆိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မဟေသ် ဖြစ်လာရရောပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ကိုခန့်မောင်က တော်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း ချစ်ရှာတယ်။ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် ကျုပ်ကို အိမ်မှုကိစ္စ ဘာမှမလုပ်စေဘဲ အိမ်ကိစ္စတွေရော ကျုပ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေပါ သူ တစ်ယောက်တည်း ဖိလုပ်တာ။ သူတစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ တောက တူမလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားတယ်လေ။

ကျုပ်ကတော့ မကြည်ဖြူဘဲ ယူခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျား ကို (ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းမှန်းသိပေမဲ့လည်း) မကျေချမ်းနိုင်ပဲ အမျိုးမျိုး နိုင်စားခဲ့တာပေါ့။

ကိုခန့်မောင် ဆုံးတော့ အသက်က လေးဆယ်ကျော် ရယ်။ ကျုပ်တို့အိမ်ထောင်ရေးလည်း ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ခံလိုက် တာပေါ့။

ကိုခန့်မောင် ဆုံးပြန်တော့လည်း လူတွေက ပြော ကြပြန်ရော။ ကျုပ် နှိပ်စက်လို့ သူ့ခမျာ သေရတာပေါ့လေ။ တကယ်က မဆုံးခင်အထိ ကိုခန့်မောင်ဟာ ကျုပ်အတွက် စိတ် ပူတာကလွဲရင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါ။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို သူ ကျေနပ်သွားခဲ့တာပါ။

မကျေနပ်ဘဲ ကျန်ခဲ့တာက ကျုပ်။
ဘယ်ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခွေးသေ သားရေမရ။
စာရေးသေ အမွေမရ ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ ရိုးသားတဲ့ ရိုးအုပ်ကြီး ကိုခန့်မောင် သေတော့ သူ့သုံးနေကျ လက်နှိက်စက်အဟောင်း တစ်လုံးရယ်၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နာရီတစ်လုံးရယ်၊ ကက်ဆက်လေးတစ် လုံးရယ်၊ ခပ်လတ်လတ် အဝတ်အစား ငါးစုံလောက်ရယ်၊ ဒါပဲ ကျန်ခဲ့တာ။

ကျုပ်မှာလည်း မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့။ နောက် တော့ မိဘတွေဆီက အမွေရတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ချို့ကို ရောင်းချပြီး ငွေတိုးချေးစားတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ဖြစ်ရော။

ကဲ ... ကျုပ်အကြောင်းတွေ ပြောရတာ များပြီ။
သိပ်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား။
အခု အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ပြောကြရအောင်။
ကျုပ်မှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သားကလေး ကျွန်နဲ့လည်း မတူဘူး။ သူ့အဖေနဲ့ဆို ပိုလို့တောင် မတူဘူး။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဆိုတဲ့ သားမျိုး။

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ကလည်း ချောလိုက်တာ။ ဘယ်သူ့တူလို့ ချော
တာလဲလို့ ပြောလို့ကို မရဘူး။ အဖေရော အမေရောက သိသိ
သာသာ ချောတာ လှတာ မဟုတ်ဘဲ သားကျမှ (ဘဝကံအကျိုး
ပေးနဲ့မလိုက်) နုထွတ်မွတ်ပြီး ချောမွေ့နေတာပဲ။

ချောတာတစ်ခုတည်းတင် မဟုတ်ပါဘူး။ သားက
စာလည်းတော်လိုက်တာမှ တအားပါပဲ။ ပညာရေးမှာ ထူးချွန်တာ
ကတော့ အမေဘက်၊ အဖေဘက် ဘယ်ဘက်မှာကမှ မျိုးရိုးအခြေခံ
မရှိဘဲ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ကို တော်တာ။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဂုဏ်ထူးလေးခုတောင် ပါ
သလေ။ ကျုပ်သား တော်ချက်ကတော့ ပြောမပြတ်လောက်
အောင်ပါပဲ။

တစ်သက်လုံးက ကံဇာတာ ညှိုးမှိန်ပြီး လူပြော
သူပြောခံ၊ လူအထင်သေးခံဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ရတဲ့ စိန်မြိုင်တို့ သား
လေး လူလားမြောက်ကတည်းက ကံဇာတာမြင့်တက်ပြီး မျက်နှာ
ပွင့်လာခဲ့ရတာ။

သား ဆယ်တန်းအောင်တုန်းကဆို ဘာပြောကောင်း
မလဲ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်။ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်
ထဲမှာ ကလေးအတော်များများဟာ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ မပြောနဲ့
အလယ်တန်းရောက်အောင်တောင် အနိုင်နိုင် တက်ကြရတာ။

တချို့က မိဘမတတ်နိုင်လို့ ခပ်စောစော ကျောင်း
ထုတ်ခံရတာ။ တချို့ကျတော့ ကိုယ်တိုင်က ဉာဏ်မမီလို့ တဖုံးဖုံး
ကျနေတာနဲ့ပဲ ကျောင်းထုတ်လိုက်ရတာ။ တချို့ကျတော့လည်း
ဆိုးလွန်းလို့ ပြဿနာတွေ လုပ်လွန်းလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရတာ
ရှိသေး။

အဲ ... ဆယ်တန်းအထိ နေရတော့လည်း မထူးပါ
ဘူး။ ဘယ်ကလေးမှ ဆယ်တန်းဆိုတဲ့ တောင်ကြီးကို လွတ်အောင်
ကျော်လွှားနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။

ကျတဲ့လူနဲ့ “ခ” စာရင်းကပဲ အောင်တဲ့လူနဲ့။ “က”
စာရင်းက အောင်ရင်တောင် ဂုဏ်ထူး ဆိုတာကတော့ မှန်းမနေ
နဲ့။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်တုန်းကတော့ လမ်းထိပ်က ဆီးထုပ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် (ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အချမ်းသာဆုံး) ဦးအောင်ကြည်ရဲ့သမီး အကြီးမ ခင်သန္တာက ဂုဏ်ထူးနှစ်ခု ပါဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကများ လမ်းထဲမှာ အထူးဆန်းဆုံးသတင်း ဖြစ်ခဲ့သေးတာပေါ့။ အကြားသန်တဲ့ ဦးအောင်ကြည်ကြီးကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ အလှူကြီးပေးပြီး အကြီးအကျယ်ကို ကြွားပြခဲ့သေးတာ။

အဲဒီနောက်တော့ သုံးနှစ်လုံးလုံး ရပ်ကွက်ထဲက ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေကြားမှာ ဂုဏ်ထူးမိုးခေါင်ခဲ့ပြန်ပါလေရာ။

ကျုပ်သားလက်ထက်ကျမှ ...။ ရတဲ့ဂုဏ်ထူးကလည်း အနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်း တစ်ကြိမ်ပဲ ရဖူးတာဆိုတော့ ဦးအောင်ကြည် သမီးထက်တောင် ဂုဏ်ရှိသေးတာပေါ့။

ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ကျုပ်က ချွန်ချင်းဗဲ မျက်နှာပွင့်လာတယ်။ ကျုပ်သားက ရှေ့အလားအလာ သိပ်ကောင်းတဲ့

အဖိုးတန်လေး ဖြစ်နေပြီကိုး။ အထူးသဖြင့် သားနဲ့ အသက်ရွယ်တူနီးပါးရှိမှ သမီးရှင်တွေဆို ပိုဆိုးပေါ့။ ကျုပ်ကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး သွားဖြိုပြပြနေရတာနဲ့တင် သွားအအေးပတ်ပြီး လမ်းထိပ်က ဆေးခန်းကို ရောက်ကြတာတောင် မနည်းဘူးဆိုပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဘုရင်ခေတ် မဟုတ်တာကိုပဲ အသည်းယားလှသတော့။ ကျုပ်သားလို အဖိုးတန် ယောက်ျားမျိုးဟာ ရှင်ဘုရင်သမီးနဲ့မှ ထိုက်တန်တယ်လို့ကို ထင်တာ။

ရပ်ကွက်ထဲက မွဲမွဲတေတေ၊ ညှဉ့်ဉ့်ဖျင်းဖျင်း၊ ရုပ်ပလာတာ မိန်းမတွေများတော့ ကျုပ်သားကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့တောင် ခတန်ဘူးလို့ကို သတ်မှတ်ထားတာတော့။

သားကလည်း သားလိမ္မာလေးပါ။ အမေက ဒါလုပ်ဆို ဒါပဲလုပ်တဲ့၊ အမေက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ သူဖြစ်ချင်တာကို ဦးစားမပေး။ အမေ့ဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးတတ်တဲ့ သားလိမ္မာမျိုး။

www.burmeseclassic.com

လူကလည်း လူအေး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှာပဲ
နေပြီး စာပတ်၊ အားတဲ့အခါ အမေကိုကူ။ စကားကလည်းနည်း။
အပေါင်းအသင်းလည်းနည်း။ လူငယ်ယောက်ျားလေး သဘာဝ
လမ်းဖျားတာ၊ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတာလည်း မရှိ။

စိန်မြိုင်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ဘဝမှာ မွေးကတည်းက ကောင်း
ကွက်တစ်ခုမှ မပိုင်ဆိုင်ဘဲ နေခဲ့ရတာ။ ကျုပ်တစ်သက်လုံး
အနစ်နာခံခဲ့ရတာတွေအတွက်၊ အသိမ်ငယ်ခံခဲ့ရတာတွေအတွက်၊
အပြောအဆို ခံခဲ့ရတာတွေအတွက် ပြန်ရလိုက်တဲ့ ဆုလာဘ်က
တော့ “အလိမ္မာ” ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အဖိုးတန်သားလေးပဲပေါ့။

စိတ်များ ညစ်တောင် ညစ်ပါရဲ့။

ဘယ်သူတွေကမျိုး တမင်အရဲ့တိုက်ပြီး လူကို

“ခင်ချမ်းသာ”ဆိုတဲ့ နာမည်ပေးသွားကြသလဲ မသိပေါင်။

ကြည့်ရတာတော့ သိပ်ပြီး ချမ်းသာချင်ရှာသည့်

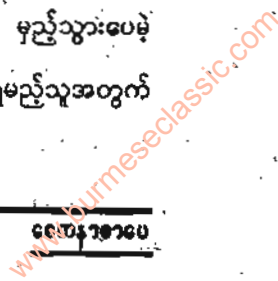
အထက် လူကိုယ်တိုင် မချမ်းသာရတော့ အာသာပြေသဘောနဲ့

အိမ်ထဲသိမ်းကိုပဲ နာမည်အဖြစ် မှည့်ပေးခဲ့တာနေမည်။

မှည့်သည့်သူက ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် မှည့်သွားပေမဲ့

နာမည်ကိုပိုက်ပြီး တစ်သက်လုံး ရှင်သန်သွားရမည့်သူအတွက်

တော့ ဒုက္ခရောက်လှသည်။

ကလေးငယ်ကလေးတွေကို ရှည်လျား တွေပြား ဆန်းကြယ်သည့် နာမည်မျိုးတွေ မှည့်ပေးပြီး အဲဒီကလေးတွေ ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းနဲ့ ဆုံးသွားသည်အခါ လူတွေက “နာမည်ပီပြီ သေတာ”၊ “နာမည်စီးသွားတာ” လို့ ပြောတတ်ကြသည်။

ခင်ချမ်းသာမှာတော့ နာမည်ပီပြီ မသေရပေမဲ့ သေတာထက်ဆိုးသော ဟားတိုက်လှောင်ပြောင် ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို အမြဲခံရတာ။

ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်ကြသည့် လူတွေကိုလည်း အပြစ် တော့ မတင်သာပါဘူးလေ။ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့။ ရိန္နဲမီးစုတ် ဖတ်နေသော အဝတ်အစား၊ နေလောင်လို့ ညှိုမောင်းနေသော အသားအရည်နဲ့ နီကျင်ကျင် ဆံပင်၊ လှချင်လို့ ပိန်အောင်လုပ် ထားရတာ မဟုတ်ဘဲ ထခင်းမဝလို့ အလိုလို ကြိုလှိုပိန်ညှော်နေ သော ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အရောင်အသွေး မွဲတေစုတ်ချာလွန်းလှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နာမည်မေးလိုက်လို့ ပြန်ထွက်လာ သည့် အပြေက “ခင်ချမ်းသာ” ရယ်လို့ ဖြစ်နေရင် ဘယ်သူက များ မရယ်ချင်ဘဲ နေမလဲ။

အဲဒီလောက် နာမည်နဲ့လူ တစ်လွဲစီ ပြစ်နေသော ခင်ချမ်းသာဟာ နာမည်နဲ့မလိုက်အောင် ဘဝပေးက ကြမ်းတမ်း လွန်းလှပါသည်။

အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ပြီး ခင်ချမ်းသာကို လည်း ဂရုတစိုက် ချစ်ခင်ကြင်နာသော အမေ ဆုံးသွားတာသည် ခင်ချမ်းသာ အတွက် ဆိုးဝါးသည့် ကံကြမ္မာတွေရဲ့ အစပဲဖြစ် သည်။

နဂိုကတည်းက အမေ့ကို မှီခိုကပ်စားနေခဲ့သော အရက်သမား အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ သူ နောက် အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ဆုံးသွားသော ခင်ချမ်းသာအမေလိုပဲ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့် အားကိုးကို ပျော့ပြောင်းပင်။

အရွယ်လေး ရောက်စပြုနေသော ခင်ချမ်းသာက တော့ မနက်ဆိုလျှင် ပန်းခြံတစ်ခုမှာ စံပယ်ပန်း၊ ရွှေ၊ ငွေပန်း တွေကို ရောင်းတမ်းအတွက် သိပေးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ရသည်။

ဝန်းတွေ ဈေးကိုပိုပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ဆီးထုပ်လုပ်ငန်းဆို သွားပြီး ဆီးထုပ်ထုပ်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ရသည်။

ခင်ချမ်းသာရဲ့ မိထွေးဟာ စိတ်သဘောထား ဆိုး လှတယ်ရယ်လည်း မဟုတ်။ ကောင်းလှတယ်ရယ်လည်း မဟုတ်။ လက်လှုပ်မှ-မီးစပ်လှုပ်ရသော ဆင်းရဲသားတွေပီပီ တစ်နေ့တာ ပုံမှန်ဝင်ငွေရဖို့ကလွဲလို့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ မျက်နှာ ထား တည်တည်တင်းတင်းနှင့် သူပေးစရာရှိတာ (ခင်ချမ်းသာ အတွက် ကျောချစရာ တစ်နေရာနှင့် ထမင်းနှစ်နပ်)ကို ပေးပြီး သူ ယူစရာရှိတာ (ခင်ချမ်းသာရဲ့ ဝင်ငွေတစ်စက်)ကို ယူသည်။ ထိုအတိုင်း ပုံမှန်လည်ပတ်သွားနေလျှင် ဘာစကားမှ အထွေ အထူး ပြောနေစရာ မလိုသလို ဘာပြဿနာမှလဲ မရှိ။

ကျန်သည့်ငွေတစ်စက်ထဲမှ အဖေက သူ့အရက်ဖို ပြတ်လပ်လျှင် တောင်းယူတာရယ်၊ မိထွေးက ပါလာသည့် ဖအေမတူ မအေကွ မောင်နှမကလေးတွေက မုန့်ဖိုးတောင်းတာ ရယ်နဲ့ပဲ ခင်ချမ်းသာအတွက် အသုံးစရိတ်က မကျန်သလောက်

အပျိုလေးအရွယ်ဖြစ်သော ခင်ချမ်းသာမှာ အပြင် သွား အဝတ်အစားဆိုလို့ လေးစုံပဲရှိကာ အိမ်နေအဝတ်အစား ကတော့ နှစ်စုံသာ။ ရှိတာတွေကလည်း ဒါ၊ဒါပဲ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်ဝတ်ပြီး အထပ်ထပ် လျှော်ဖွပ်ထားရတာမို့ မူလ အရောင်အဆင်းကိုပင် ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ခပ်မွဲမွဲ ဖြစ်လို့နေပြီ။

ကဲ... ဒီလိုဂုဏ်အင်္ဂါရပ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ပါလေသော သူတစ်ယောက်က "ခင်ချမ်းသာ" လို့ နာမည်တွင်နေတာကမှ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးဆိုလျှင် လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုအဖြစ် အပျက်ကများ ရယ်စရာ ကောင်းဦးတော့မှာလဲ။

အံ့တံ့အံ့ အသင့်အောင်လာတဲ့ ဘီးနဲ့ မိတ်ကပ်ဘူး
ကိုထုတ်ပြီး မှန်ဝိုင်းလေးထဲကတစ်ဆင့် မြင်နေရတဲ့ မျက်နှာလေး
ကို မှန်နေအောင် အလှခြယ်လိုက်သည်။

မိတ်ကပ်က လော့ရှီရယ်တို့ ရယ်ဗလွန်တို့ ကာနီးဘိုး
တို့လို အကောင်းစားတော့ ဗဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရုပ်ကွက်ထဲက
မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ နွယ်ချိုသုံးသည် မိတ်ကပ်က အမျိုး
အစား အကောင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံးပင်။

မိတ်ကပ်လိမ်းပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနီ။

ခုခေတ်မှာ နှုတ်ခမ်းနီရဲ့ရဲ့ အရောင်ပြင်းပြင်းတွေ
ကို စေးပျစ်ထူထဲအောင် ဆိုးတာမျိုးက ခေတ်အောက်သွားပြီ။

နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ပလတ်စတစ်လေး အုပ်ထားသလို နှုတ်ခမ်းသား
ကလေး ဖောင်းတင်းပြီး ပြောင်ပြောင်ရွဲရွဲကလေး၊ အဲဒီပြောင်ပြောင်
လေးကမှ ပန်းနုရောင်၊ အသားရောင်၊ လိမ္မော်နုရောင် စတဲ့
အရောင်ဖျော့လေး ခပ်ပြေးပြေး သမ်းနေအောင် ဆိုးကြတဲ့
ခေတ်။

ဂျပန်ကလာသည့် နှုတ်ခမ်းနီ အကောင်းစားတွေ
က သောင်းချိပေးရတဲ့ အဖိုးစာနီတွေ။ နွယ်ချိုတို့ကျတော့ အဲဒီ
လောက် မသုံးနိုင်ဘူးဆိုတော့ နည်းနည်းညှိညှိ အမျိုးအစား
ကိုပဲ ခဏခဏ ဆိုးပေးရသည်။ အကောင်းစားတွေလို တစ်ခါဆိုး
ထားရုံနဲ့ တစ်နေ့ကုန် ခံမှမခံတာ။

အဝတ်အစားဆိုလည်း ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်
မှ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို တကယ်တမ်း ပေါ်လွင်စေနိုင်
သည့် အဝတ်အစားတွေ ဆိုတာက သောင်းမချိဘဲ မရ။ (တချို့
ဆိုသိန်းဂဏန်းနားတောင် ကပ်နေသေးသည်) ပြီးတော့ အမျိုးမျိုး
ရေလဲနဲ့ ဝတ်နိုင်ဦးမှ။

www.burmeseclassic.com

နွယ်ချိုတို့ တတ်နိုင်သည့် ချမ်းသာသည်ဆိုတာက ကိုယ့်ရပ်ကွက် နယ်မြေကျဉ်းကျဉ်းကလေး အတွင်းမှာပဲလေ။ တကယ်တတ်နိုင်သည့် သူဌေးသမီးတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်လျှင်တော့ ကြွက်စုတ်။

အဲ ... ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ နွယ်ချိုလောက် လှသည့်သူ၊ ဝတ်နိုင် ပြင်နိုင်သည့်သူ မရှိတော့ပါဘူး။

အနှစ်မရှိတဲ့ တောမှာ ကြက်ဆူပင် မင်းမူတယ် ဆိုပေမဲ့ နွယ်ချိုက တကယ်လည်း လှတော့ လှတာပါ။ ကျောင်း မှာဆို သူဌေးသားတွေကလည်း နွယ်ချိုနား ဝိုင်းဝိုင်းလည် (တစ် ယောက် နှစ်ယောက် ဆိုပေမဲ့လည်း လုံးဝမရှိတာထက်တော့ သာသေးတာပဲ မဟုတ်လား)။

ကိုယ့်အရပ်နဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်မှာတော့ လှလည်းလှ မိဘကလည်း ချမ်းသာတဲ့ နွယ်ချိုဟာ "စတား"ပေါ့။ ဘာပြော ကောင်းမလဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေဟာ နွယ်ချို အကြောင်းပဲပြော၊ နွယ်ချိုလာရင် ဝိုင်းဝေးကြည့်၊ နွယ်ချိုနောက် ကို အလှအယက်လိုက်၊ ညဘက်ကျ အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီး

ကြ၊ သီချင်းလာဆိုကြ၊ တစ်ခါတလေ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ တိုးမိပြီး ရန်တွေ ဘာတွေတောင်ဖြစ်ကြ။

ဒါပေမဲ့ နွယ်ချိုကတော့ မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး။ တလော ကလုံးက နွယ်ချိုအလှကို အလေးထားနေကြပေမဲ့ နွယ်ချို အလေး အထားစေချင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ပါကို မလာ။

အလိမ္မာ ...။ သူဟာ ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လို့ နွယ်ချိုလို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် စိတ်မဝင်စားဘဲ နေနိုင်ရ တာလဲ။

အလိမ္မာရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နွယ်ချိုထက်ချောတဲ့ လှတဲ့သူရော ရှိသေးလို့လား။

ပြီးတော့ နွယ်ချိုနဲ့ သူ့ဟာ သူစိမ်းပြင်ပြင်၊ မပတ် မသက် ဝေးလံလှတာလည်း မဟုတ်။ အလိမ္မာတို့ သားအမိ နွယ်ချိုတို့ ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာတုန်းက နွယ်ချိုတို့ လေးတန်း အရွယ်။ အဲဒီအချိန်ကစ လို့ တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်း

www.burmeseclassic.com

အတူနေခဲ့ကြတာမို့ နွယ်ချိုနဲ့ အလိမ္မာဟာ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေလို ပြောလိုရသည်။

ဒီလောက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော လူတွေအချင်းချင်း သံယောဇဉ်စိတ်ကလေး နည်းနည်းလောက်တောင် ရှိမလာခဲ့ဘူးလား။ နွယ်ချိုရဲ့ အလှအပတွေကိုရော သတိမထားခဲ့ဖူးဘူးလား။

ဒါမှမဟုတ် အမေအပေါ် ကြောက်ရွံ့နာခံရလွန်းသော အလိမ္မာဟာ သူ့အမေ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးကြောင့်ပဲ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မျိုသိပ်ပြီး ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရတာလား။

အဲဒီဘက်က လှည့်ပတ်တွေးကြည့်လျှင်တော့ စိတ်ဖြေသာစရာ။ အလိမ္မာရဲ့ စိမ်းကားမှုတွေအတွက် ခံပြင်းသည့်စိတ်တွေကို ပေးစရာထွက်ပေါက်တစ်ခု ရှာတွေ့သွားတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလိမ္မာဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ သူမကို ချစ်ရကောင်းမှန်း သိလာလိမ့်မည်ဟု နွယ်ချိုကတော့ မျှော်လင့်ဆဲ။

ရှုပ်အင်္ကျီ အဖြူဆွတ်ဆွတ်၊ ဆိတ်ခွန်ပုဆိုး ကြေးနီရောင်ကွက်စိပ်၊ ကတ္တီပါဖိနပ် နီညိုရောင်နှင့် ကျောပိုးအိတ်အနက်ရောင်ကလေးကို လွယ်သားတဲ့ ကျွပ်သားဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတဲ့တော့။

ဘယ်လောက်တောင် ခန့်ညားပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲလို့ ဒါတောင် ဆေးကျောင်းပထမနှစ်ကျောင်းသားဘဝလေးပဲ ရှိသေးတာနော်။

ဆရာဝန်ကြီးများ ဖြစ်လို့သွားရင် ဘယ်လောက်တောင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသွားလိုက်မလဲ ဆိုတာ တွေးလို့သာ ကြည့်ကြပေတော့။

ကျုပ်သားရဲ့ အသားအရေဟာ ပလတ်စတစ် အကြည်သားလိုမျိုး ကြည်လင်ပွေးဆွတ်နေတာ။ မြေချောင်းလက် ချောင်းကလေးတွေဆိုတာ ပျော့ပျောင်းသွယ်လျပြီး မွှေးညင်းနုလေး တွေနဲ့ သန့်ပြန့်လို့။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲပင်မန်းပါစေ ကျုပ် က ကိုယ့်သားကို အလုပ်ခိုင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ သားရဲ့မြေ တွေလက်တွေဟာ သူငွေးသားတစ်ယောက်လိုပဲ နုဖတ်သန့်စင် နေနိုင်တာပေါ့။

အဝတ်အစားကလည်း (ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှ) အကောင်း ဆုံး ဆင်ပေးလိုက်တော့ အရောင်ကိုထွက်လို့။ နဂိုကတည်းက ချောမောခန့်ညားတဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ပေါင်းလိုက်တော့ လူတိုင်းသတိ မထားမိဘဲမနေ၊ မငေးဘဲ မနေနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွား တော့တာပေါ့။

“ငါ့သားက ချောလိုက်တာကွယ်”

ကျောင်းသွားဖို့ အားလုံးဖြင်ဆင်ပြီးတဲ့သားကို သုံး လေးပတ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ရေ ရွတ်လိုက်တော့ သားက ရှက်သလို မျက်နှာကြီး နီသွားပြီး ...

“အမေကလည်းဗျား သားအမိချင်း မြှောက်ပြောမနေစမ်းပါ နဲ့၊ ကျွန်တော် ရှက်တယ်ဗျ”

“ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ ဂုဏ်ယူစရာ၊ ကြားစရာ ပဲ”

“အမေက လျှောက်လျှောက်ပြီးတော့လည်း ကြားလိုက် သေးတယ်၊ အမေ အဲဒီလို ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတော့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေက အမြင်လည်းကတ်၊ လှောင်လည်း လှောင်ချင်နေကြတော့မှာပေါ့”

“အမြင်ကတ်တယ် လှောင်ရ ဝဲတယ်ဆိုတာ သူတို့မနာလို လို့ သူတို့မှာ ဒီလို သားမျိုးတူမျိုး မရှိလို့ ဖြစ်နေကြတာ၊ အမေသိအားပဲ သူတို့တွေ အမြင်ကတ်လေ အမေကကြိုက် လေပဲ၊ တမင်တောင် လုပ်ပြလိုက်ဦးမှာ”

အလိမ္မာက စိတ်ညစ်လှပြီဖြစ်ပေမဲ့ အမေ့ကိုတော့ ထည်း မပြောရ၊ မပြောရက်ပါ။ ဒီအမေတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့် အစားအပေါ် အချစ်လွန်လှသလို အထင်တကြီးလည်း ရှိနိုင်လွန်း

လှတာ။ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့သားထက်သာတာ မရှိနိုင်တော့
ဘူးလို့များ အထင်ရောက်နေသေးသလား မပြောတတ်။

အမေတွေဟာ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်ချစ်ကြ၊ အထင်
ကြီးကြတာကတော့ သဘာဝပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေကတော့ လွန်
ကိုလွန်လွန်းသည်လို့ အလိမ္မာက ထင်သည်။ အမေက သည်းသည်း
လှုပ် ဖြစ်ပြတော့ အရပ်ထဲမှာ အလိမ္မာဟာ ရွယ်တူကလေးတွေ
ရဲ့ လှောင်စရာ၊ မုန့်စရာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် အမေ”

“ခဏနေဦးလေ သားရဲ့၊ အမေပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“အမေ လိုက်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မှာလဲ အမေရာ၊
သွားရမဲ့ကျောင်းက ဝေးကဝေးနဲ့ အရင်လို ရပ်ကွက်ထဲက
ကျောင်းကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ အမေ ပင်ပန်းပါတယ်”

အလိမ္မာက တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အကြောင်းပြလိုက်
တာပင်။ ကျောင်းကဝေးလို့ အမေပင်ပန်းတာလည်း တစ်ကြောင်း
ဖြစ်ပေမဲ့ အဓိကကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်

ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ကျောင်းကို အမေက လိုက်ပို့တယ်ဆိုတာကို ရှက်
တာပင်။

“နောက်တော့ မလိုက်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒီတစ်ရက်ကလေး
တော့ အမေ လိုက်ကြည့်ပါရစေ၊ ကိုယ့်သား ဆေးကျောင်း
သားကြီး ဖလက်ရှာဝဲကမ်းမှာ ဘယ်လိုဝင်သွားတယ်ဆိုတာ
အမေ စောင့်ကြည့်ချင်စွန်းလို့ပါ”

မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲကို အမေက သူ့ အသံ
ထွက်ချင်သလို ထွက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်ပြောနေတာ
တော်တော်ကြာပြီ။ ကျုပ်သားက ဖလက်ရှာဝဲကမ်းတက်ရမှာတဲ့။
နားလည်သူတချို့က ရုတ်ချင်ကြသည်။ နားမလည်သူတွေကကျ
တော့ ဝဲကမ်း ဆိုတာ ဝဲပေါက်တဲ့လူတွေကို ထားတဲ့ ရန်ကုန်
တစ်ဖက်ကမ်းက ရွာလားလို့ ပြန်မေးကြသည်။

စဉ်းစားကြည့်တော့ အမေ့မများ ဒီနေ့ကိုအမျှော်လင့်
ကြီး မျှော်လင့်ကာ ကြိုတင်ပျော်လာခဲ့ရတာ။ သားက တားမှာစိုး
လို့ စောစောစီးစီး ပြောမထားပေမဲ့ ဒီနေ့ကျလျှင် ကျောင်းကို

လိုက်ဖို့ပြီး သူ့သားကို လိုက်ကြည့်ဖို့ဆိုတာ အမေ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရည်မှန်းချက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သည်။ သူ့စကားတစ်ခွန်တည်းနဲ့ အမေ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ရက်နိုင်။

“သား ... အမေ လိုက်မယ်နော်”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ အမေ မမောဘူး၊ လိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

အလိမ္မာ ခွင့်ပြုလိုက်တော့မှ ဒေါ်စိန်မြိုင်လည်း ဝမ်းသာ တက်ကြွသွားကာ အဝတ်အစား ပြေးလဲပါလေရော။

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းဆို လိုင်းကားနဲ့ပဲ သွားဖြစ်မှာပေမဲ့ အမေ့နဲ့ဆိုတော့ ကားငှားရသည်။ အပိုကုန်သွားသည့်ငွေကို အလိမ္မာက နှမြောနေပေမဲ့ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကတော့ ဒါမှမို့ပြီး စတိုင်ကျတယ်ဆိုပြီး ကျေနပ်နေလိုက်သေးသည်။

ဆေးကျောင်းရှေ့ ရောက်တော့ ဒေါ်စိန်မြိုင်ခမျာ ပြူးတူးပြီတဲ့။ သူ့သားနဲ့ ရွယ်တူကျောင်းသားကလေးတွေကို

ကြည့်ပြီး ဘယ်သူကများ သားထက်ပိုပြီး ထင်ရှားပေါ်လွင်မလဲ။ ရယ်လို့ စိုးရိမ်တကြီး။ ကျောင်းသားအများစုဟာ အလိမ္မာလောက်ပုံမလာတာကို မြင်ရတော့မှ သဘောတွေကျ။

နောက်ပြီး ကောင်မလေးတွေကိုလည်း သူမကကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဘယ်သူကများ သူ့သားနဲ့သင့်တော်မလဲ၊ ဘယ်မိန်းကလေးကတော့ဖြင့် သားနဲ့ အဆင့်မတူလို့ မပတ်သက်ဖို့ တန့်ကွက်ရမလဲဆိုတာ တစ်ခါတည်း လေ့လာထားရတာလေ။ ဒီကျောင်းကို နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာဖို့ဆိုတာ သိပ်မှမလွယ်ဘဲ မဟုတ်လား။

သားလေး ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျောင်းထဲဝင်သွားသည့် အခါကျတော့လည်း ဒေါ်စိန်မြိုင်မှာ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ကျုပ်သားထာသာ အချောဆုံး၊ အရောင်အဝါ အထွက်ဆုံး။ ဆရာဝန်တောင် မဖြစ်ရသေးဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခမ်းနားတောက်ကြွားတဲ့ အရောင်အဝါတွေကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီ။

“အမေကြီး ... ဘယ်လိုလဲ၊ ကားပေါ်က ဆင်းမှာလား၊ ပြန်လိုက်ခဲ့မှာလား”

သာသနာပျက် “ကက” မောင်းသမားကတော့ သူများ ကြည့်နူးနေသလား ဘာသလား မသိ အနှောင့်အယှက်ပေးပါပြီ။

သားက အခုမှ ဝင်သွားကာစ ရှိသေးတာ။ လူအုပ်ကြားထဲ တိုးသွားနေတဲ့ သားရဲ့ ကျောပြင်ကိုတောင် လှမ်းမြင်နေရသေးတဲ့အချိန်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များ ကျောခိုင်းပြီး ပြန်လာနိုင်မှာလဲ။

“ဆင်းမယ်”

ဦးနှောက်က သေသေချာချာ မတွေးရသေးခင်မှာ ပါးစပ်က အဖြေပေးပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

ကားဆရာကလည်း ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူပင်းဒေါ်စိန်မြိုင် ကားအောက် မရောက်ခင်ကတည်းက ကားကို စက်နှိုးပြီး ဘီးစ၊ လှိမ့်ထားနှင့်ပြီ။

သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲပြီးလို့ ငွေသွင်းစရာရှိတာ သွင်း၊ အချိန်စာရင်း ကြည့်စရာရှိတာကြည့်၊ ကျောင်းထဲ လေ့လာစရာ ခိုတာ လေ့လာပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သော အလိမ္မာ တစ်ယောက် ကျောင်းရှေ့က သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာ စောင့်နေသော အမေဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အရမ်းပဲအံ့ဩတာ စိတ်ပျက်သွားရလေသည်။

“အလိမ္မာ ... အလိမ္မာ ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အမှန်က သွားရှင်း လာရင်း မတော်တဆ တွေ့
ဆုံကြလို့ နှုတ်ဆက်သည့်ပုံမျိုး လုပ်ချင်တာ။

ခက်နေတာက အလိမ္မာက ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်
သုတ် သွားနှင့်ပြီး နွယ်ချိုက တော်တော်ကလေး နောက်ကျန်
ရစ်ခဲ့တာမို့ သက်သောင့်သက်သာ မဟုတ်ဘဲ အတင်းကို အ
အလွှား လိုက်ခေါ်ရသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်သွားတော့သည်။

အလိမ္မာ အနားရောက်လျှင် နွယ်ချိုက စကားဆ
မပြောနိုင်သေးဘဲ ဟောဟဲဆိုက်နေသည်။

“လမ်းထိပ်မှာ ကြာဆံကြော် သွားဝယ်မလို့”

“အန်တီစိန် မရှိဘူးလား”

“သူ့အဒေါ်တစ်ယောက်ဆုံးလို့ သွားတယ်၊ ညဉ့်နက်မှ
ပြန်လာမှာဆိုတော့ ညနေစာ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေရှင်းရမှာ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ကြာဆံကြော်တစ်ပွဲနဲ့ ဝ၊ပါမလား”

“ငါက သိပ်အစားမကြီးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကြာဆံကြော်
ချည်းပဲ စားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ထမင်းတစ်အိုး တည်ထား
တယ်၊ ထမင်းနဲ့ စားမှာပါ”

“မဟုတ်တာကြီးဟယ်၊ ထမင်းနဲ့ ကြာဆံကြော် ဘယ်စား
ကောင်းမလဲ၊ ဒီလိုလုပ် ငါတို့အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားပါ
လား”

“နေပါစေဟော၊ သူများအိမ်ကြီး မစားတတ်ပါဘူး”

“သူများအိမ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အိမ်ပါဟဲ့၊ နင်နဲ့ငါက
သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေပဲဟော၊ အားနာစရာ
မရှိပါဘူး”

နွယ်ချိုက တရင်းတနီး ပြောလိုက်တာကိုပဲ အလိမ္မာ

အားမလည်နိုင်အောင် ပြစ်ရသည်။

သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေတဲ့။ ဘယ်တုန်းကများ ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

တကယ်ဆိုတော့ နွယ်ချိုနဲ့ အလိမ္မာဟာ တစ်လမ်းတည်း အတူနေကြတာ၊ တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်း အတူနေကြတာ မှန်ပေမဲ့ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာတွေတော့ မဟုတ်ကြပါ။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ဖြစ်နေပြန်။ အလိမ္မာ တိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း သိပ်မလုပ်တတ်ပြန်တာကြောင့် နွယ်ချိုနဲ့ မရင်းနှီးဖြစ်တာ။

“ရပါတယ်၊ ငါ့အတွက် တစ်ဝမ်းစာက သိပ်မခက်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ နင်က ကျွေးချင်ပေမဲ့ နင့်အိမ်က လူတွေက ဘယ်ကြိုက်မလဲ”

“ကြိုက်ပါတယ်ဟဲ့၊ ငါ့အိမ်က လူတွေက နင့်ဆို အထူးလည်းကြီးပြီး ခင်ချင်ကြတာပါ။ နင်တို့သားအိမ်ကသာ စတယ်ကြီးနဲ့နေပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မရင်းနှီးချင်တာ ရပ်ကွက်

ထဲက လူတွေက နင်တို့ဆို ခေါ်ချင် ပြောချင်လိုက်ကြတာမှ”

ဒါဟာ သူ့ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်ပြီးမှ ဖြစ်လာသော အခြေအနေလို့ အမေ ပြောဖူးတာကို အလိမ္မာက မှတ်သားရဖူးသည်။

ထားတော့၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ အလိမ္မာက စိတ်မဝင်စားပါ။ အမေလိုမျိုး လူတွေက ငါ့ကို မကောင်းမြင်နေကြတယ်ဆိုသည့် အတွေးနဲ့ အမြဲထိရုံ နာကျင်ခံစားမနေတတ်သလို လူတွေက ကိုယ့်ကိုချီးကျူးအထင်ကြီး ခံရတာတွေအတွက်လည်း ဂုဏ်ယူကျေနပ်မနေတတ်ပါ။

“နေဦး ... ဒါဆိုလည်း ဒီလို လုပ်ပါလား။ ငါ ဟင်းလာ ပို့ပေးမယ်လေ၊ နင့်အိမ်မှာ ထမင်းတည်ပြီးသား အဆင်သင့် ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒါနဲ့ စားလိုက်ပေါ့”

“မဟုတ် ...”

“တော်ပြီ ... ဘာမှထပ်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ ဟင်းသွားယူပြီ”

နွယ်ချိုက အလိမ္မာနားကနေ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်လည်းရောက်ရော ဝုန်းဒိုင်းကြီး ပျာယာခတ်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မုန့်တိုင်းဝင်မွှေသလို တလှစ်လှစ်နဲ့ လှုပ်ရှားယောက်ယက်ခတ်နေတော့သည်။

“ထမင်းချိုင့်ရော ... ထမင်းချိုင့် ဘယ်မှာလဲ”

“မနက်က ချက်ထားတဲ့ ဝက်သားဟင်းတွေက ဒီလောက်ပဲ ကျန်တော့တာလား”

“ဒါက မနက်ဖြန်အတွက် ချက်ထားတဲ့ ကြက်သားဟင်းမဟုတ်လား၊ နူးပြီဆိုရင် နည်းနည်းယူသွားလိုက်မယ်”

“ဘာလချောင်ကြော် ထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းရော၊ အရေးအကြောင်းဆို ဘာမှ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ဟဲ့ ... တစ်လုံးချိုင့်လေးတစ်လုံး ယူလာပေးစမ်း၊ ဟင်းရည်ခပ်ရအောင်”

လူကလည်း တလှစ်လှစ် လှုပ်ရှားနေသလို ပါးစပ်ကလည်း တစ်ချက်မှ အငြိမ်မနေသော နွယ်ချိုကို အံ့ဩလွန်းလို့ တစ်အိမ်သားလုံး မီးဖိုထဲ ဝိုင်းလာရသည်အထိပင်။

“ဘာလဲ သမီး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆွမ်းပို့မလို့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ညနေစောင်းကြီးဟာကို”

“သူငယ်ချင်းတွေ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြမလို့လား”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းမေးကြတာတွေကို ပြန်ဖြေနိုင်အား။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆွမ်းပို့သည့် ငါးဆင့်စတီးချိုင့်ကြီးထဲသို့ အိမ်မှာချက်သမျှ ဟင်းတွေ တစ်ခုမှမကျန်စေရအောင် ဆည်းနေရသည်။

ဝက်သားနီချက်၊ ကြက်သားဆီပြန်၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ ကြီးနပ်၊ ဘာလချောင်ကြော်နဲ့ သခွားသီးတို့စရချ၊ တစ်လုံးချိုင့်အမှာက ကြာဆံချက်။

“ဟဲ့ ... မေးတာ ပြေဦးလေ၊ ဒါတွေက ဘယ်ပို့မလို့လဲ”

“အလိမ္မာဖို့”

“ဘာ”

“ဟေ”

“ဟင်”

အကုန်လုံးထံက အာမေဍိတ်သံတွေ စုံစုံလင်လင်၊
စိစိရိရိ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

“အန်တီစိန်က အပြင်သွားလို့တဲ့၊ အလိမ္မာ စားစရာမရှိ
ဘူး ဖြစ်နေလို့”

“အလိမ္မာတစ်ယောက်တည်း”

“အင်းလေ”

“ဒီဟင်းတွေ အကုန်လုံးက အလိမ္မာ တစ်ယောက်တည်း
စားဖို့ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှရက်စာလဲ”

“ဒီနေ့ တစ်နေ့တည်းအတွက်ပါ”

“အောင်မယ်လေး ... စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပါဦး
မိနွယ်ရယ်၊ လူတစ်ယောက်စာက ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး တစ်
ချိုင့်ရယ်၊ လုံးချင်းချိုင့် တစ်လုံးရယ် လိုမလား၊ ဒါ
မိသားစု ငါးယောက်လောက် မနက်ည စားလို့ရတယ်
မဟုတ်ဘူးလား”

“အမေတို့ကလည်း စေတနာ နည်းနေလိုက်တာ၊ နည်းနည်း
ပိုသွားတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ နောက်နေ့တွေ ကျန်
သေးရင် စားလို့ရတာပဲ၊ ဝက်သားနီချက်က နှစ်ရက်လောက်
တောင် ထားလို့ခံတာ၊ ဘာလချောင်ကြော်ကလည်း သိမ်း
ထားပြီး စားလို့ရတာပဲ”

“စေတနာနည်းတာ မဟုတ်ရပါဘူးအေး၊ အလိမ္မာကို ညည်း
သိပ်ပြီး စေတနာထားတာလည်း ငါတို့အားလုံး အသိပါ၊
ဘယ်သူကမှလဲ ကျွန်ကွက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုဟာ
က တစ်အိမ်လုံးစာကို အကုန်နီးပါး ခပ်ပြီးပေးမှာမို့ သူ
အတွက်လည်း အပိုဖြစ်နေလို့ ပြောတာပါ”

အမေ ဘာပြောပြော နွယ်ချိုကတော့ မမူပါ။

သူတို့အိမ်မှာက ဟင်းဆို အမြဲတမ်း ပိုပိုသာသာ
ချက်လှေ့ရှိတာ၊ အိမ်မှာ မိသားစုက လေးယောက်တည်း ဆိုပေမဲ့
အိမ်က အလုပ်သမားတွေ ရှိသေးသည်။ ထမင်းစား ဧည့်သည်
တွေကလည်း မပြတ်။ နယ်က ရောက်ရောက်လာပြီး အိမ်မှာ

လာတည်းသည့် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေကလည်း ရှိသေးသည်။
နောက်ပြီး အိမ်နှင့်တွဲလျက် ဆီးယို ဆီးပေါင်း အလုပ်ရုံက
အလုပ်သမားတချို့ကလည်း ကြိုလျှင်ကြိုသလို တက်စားတတ်
သေးသည်။

ဒီတော့ အိုးထဲမှာ ဟင်းပြတ်လတ်သွားသည်။ ကုန်
သွားသည်ရယ်လို့ သိပ်မရှိတတ်။

“အလိမ္မာ သနားပါတယ် အမေရယ်၊ သူ့ခမျာ လမ်းထိပ်
ဆိုင်က ကြာဆံကြော်နဲ့ စားရမှာတဲ့၊ လမ်းထိပ် ကြာဆံ
ကြော်က ဘယ်လောက်ညံ့တယ် ဆိုတာ အမေလည်း သိ
သားနဲ့”

“ဒါသနားစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကြာဆံကြော်လောက်
တောင် မစားနိုင်တဲ့လူတွေမှ ပြည့်လို့”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်ချိုကတော့ တခြားလူတွေကို
ဂရုမစိုက်နိုင်ပါဘူး၊ အလိမ္မာကိုပဲ ဂရုစိုက်မှာပဲ၊ အလိမ္မာ
ကိုပဲ သနားမှာပဲ”

“ကောင်မလေး ... ကိုယ့်အမေရှေ့မှာ ဒီလိုပဲ အရှက်မရှိ
ပြောရလားဟင်”

အမေက ခေါင်းကို(ချစ်စနိုး) ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ကာ
ပြောသည်။

ပါးစပ်က ဘာတွေပဲပြောပြော အိမ်ကလူတွေဟာ
နွယ်ချိုနဲ့ အလိမ္မာကို သိပ်သဘောတူကြသည် ဆိုတာ နွယ်ချိုက
သိတာပေါ့။

အလိမ္မာက ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာတော့ စတားပဲဟာ။
ပိုက်ဆံမချမ်းသာပေမဲ့၊ သူ့အမေကြီးကလည်း မုန်းစရာကောင်း
ပေမဲ့ ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာနေပြီး ဆယ်တန်းကို လေးဘာသာဂုဏ်ထူး
နဲ့အောင်ကာ ဆေးကျောင်းတက်နိုင်သူဆိုလို့ အလိမ္မာတစ်ယောက်
တည်းရှိတာ။ ဘယ်သူကများ ကိုယ့်သမီးကို ဆေးကျောင်းသား၊
ဆရာဝန်လောင်း တစ်ယောက်နဲ့ သဘောမတူဘဲ ရှိမလဲ။

ပြီးတော့ နွယ်ချိုတို့က ချမ်းသာပြီးသား။ နွယ်ချို
တို့ အတွက် ငွေမလို၊ ဂုဏ်ပဲလိုသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ နွယ်ချိုရဲ့ ထမင်းချိုင့်ကြီးကို
ဟင်းတွေအပြည့်နဲ့ အလီမွှာထံ ပို့ခွင့်ရရုံမက အိမ်က အလုပ်
သမား ကောင်မလေးကိုတောင် ချိုင့်သယ်ဖို့ အဖော်ထည့်ပေးလိုက်
ကြရတာပါပဲ။

“ဒါ.. ဘယ်ကချိုင့်ကြီးလဲ သား”

မီးဖိုထဲမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ စတီးငါးဆင့်ချိုင့်
ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျုပ် တော်တော်လန့်သွားတယ်။

ကျုပ်သားဟာ ခိုးတတ် ဝှက်တတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်
ဧဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သိသားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာက သားနဲ့
ကျုပ် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ကျုပ်နဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင် ဒီချိုင့်
ကြီးဟာ သားနဲ့ပတ်သက်ရမယ်။ သားသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာလည်း
ဒီလောက်ချိုင့်ကြီး ကိုင်နိုင်တဲ့သူဆိုတာ (ချိုင့်အလွတ်ကြီး ကိုင်
နိုင်လျှင်တောင် ဒီချိုင့်ထဲကို စားစရာ ဖြည့်နိုင်လောက်အောင်
ချမ်းသာသည့်သူ) မရှိ။

၄၈

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

“သား ... ဒီချိုင့်ကြီးက ဘယ်သူ့ဟာလဲ”

“နွယ်ချိုတို့ အိမ်ကပါ”

“နွယ်ချို”

ဒီကောင်မလေးကို သိပ်သိတာပေါ့။ လမ်းထိပ်က ဦးအောင်ကြည်ရဲ့ သမီးအငယ်။

ကောင်မလေးကိုက ပျံတန်တန်နဲ့။ အလှပြင်လား ပြင်ရဲ့။ လမ်းထွက်လား ထွက်ရဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ခွေးရော ယုတ်တင် ပေါင်းလား ပေါင်းရဲ့။ ကျုပ်သားကိုလည်း သင်းက ချိန်နေတာ ကျုပ် မသိဘဲ ရှိပါ့မလား။

နာမည်ကိုက ...။ သူတို့အိမ်က ဆီးထုပ်လုပ်ရောင်း တဲ့အိမ်ဆိုတော့ ဆီးယိုထိုးရာမှာပါတဲ့ နွယ်ချိုမှုန့်တွေကို အိတ် တွေနဲ့ ဝယ်ဆောင်ထားရတာ။ ကောင်မလေးငယ်ငယ်က အဲဒီ နွယ်ချိုမှုန့်တွေ ကြိုက်လွန်းလို့ဆိုပြီး ဒီနာမည်တွင်လာတာဆိုပဲ။

“နွယ်ချိုက ဘာလို့ သူ့ချိုင့်ကြီး လာပေးရတာလဲ”

သားက ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ကုတ်လိုက်ကာ ...

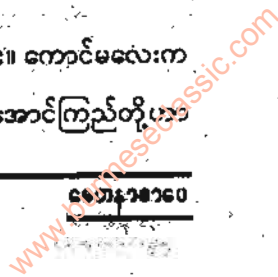
“အမေရီတုန်းက ကျွန်တော်စားဖို့ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ ဆိုပြီး သူ့အိမ်က ထမင်းဟင်းတွေ လာပို့ထားတာ”
အလိုလေးတော်။

မိန်းကလေးတဲ့။ ဒါမျိုး လုပ်စရာလား။ သူစိမ်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အိမ်က ထမင်းဟင်းတွေ လာပို့ပေးရသတဲ့။ ကဲလိုက် ရဲလိုက်တာ။

အိမ်ကလူကြီးတွေကလည်း ကိုယ့်သမီး ဒါမျိုးလုပ် နေတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ကြည့်နေကြတာပဲလား။

ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ကျုပ်သားအတွက်ဆိုတော့လည်း သူတို့တွေက ကျေနပ်ကြည်ဖြူကြပေမှာပေါ့။ ကျုပ်သားက နယ် နယ်ရရထဲကမှ မဟုတ်ပါပဲလား။ သိပ်မပြောနိုင်။ အမေကြီးကိုယ် တိုင်တောင် ကောင်းနိုးရာရာ ဟင်းတုံးတွေ ရွေးပြီး ကျုပ်သမီး အတွက် ထည့်ပေးချင် ပေးလိုက်ဦးမှာ။

ဆိုးတော့လည်း သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ကောင်မလေးက ဣန္ဒြေမရတာကလွဲရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဦးအောင်ကြည်တို့ဟာ

အချမ်းသာဆုံး လုပ်ငန်းရှင်တွေ။ ကျုပ်သားဟာ ဒီရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့မှ မဖြစ်မနေ ဖူးစာဆုံရမယ်ဆိုရင်တော့ နွယ်ချိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အသင့်တော်ဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့လည်း မိဘဆိုတာက သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကိုယ့်သားသမီးကို အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး၊ အသာဆုံးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ မဟုတ်လား။ ပုံပြင်ထဲက ကြွက်မကလေး လင်ရှာသလိုပေါ့။ နောက်ဆုံး မရတာမှနေရော မျှော်လင့်နိုင်သမျှ အထွတ်အထိပ်ကိုတော့ မျှော်လင့်လိုက်ချင်သေးတာပဲ။

“သားနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

သားက အဆုများခံရတော့မလား ဆိုတဲ့ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ...

“ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး အမေရယ်၊ ဆယ်တန်းအထိ အတူတက်ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အဲဒီလောက်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် သူက ဘာလို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဟင်းလာဖို့ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး အမေ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် မဆုံဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ မနေ့က ကြာဆံကြော် ဝယ်စားဖို့ လမ်းထိပ်ထွက်တော့ ခုခွက အတင်းလှမ်းခေါ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ မေးတာနဲ့ ပြောလိုက်မိတာ၊ အဲဒါကို ခဏနေဦးဆိုပြီး သူ့အိမ်ပြန်သွားပြီး ဟင်းတွေအတင်းလာပေးတော့တာပဲ”

“သားက မငြင်းဘူးလား”

“သူက အတင်းပေးတော့ ... ဟို ... အားနာတာနဲ့ ပြီးတော့လေ ...”

ကျုပ်က ပြောင်လက်တောက်ပနေတဲ့ စတီးချိုင့်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

ဟုတ်တာပေါ့။

သားဟာလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ စားနိုင် သောက်နိုင် အရွယ်မှာ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေ စားချင်ရှာမှာပေါ့။

ကျုပ်ကလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကောင်း
တာလေးတွေ ချက်ကျွေးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဋေးအိမ်က ထမင်းဟင်းကိုတော့ ဘယ်မိပါ
မလဲ။

“အင်း ... အင်း ... သား အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ပြီးတာ
ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိထားပေါ့ သားရယ်။
တကယ်လို့ ဒီကောင်မလေးကို ရှောင်ချင်ပြီဆိုရင်တော့
သူ့ကျွေးတဲ့ ထမင်းဟင်း တစ်နပ်စာအတွက် အားနာနေရ
တာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့။”

အလိမ္မာက မိခင်ဖြစ်သူကို မသိမသာ ရွေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

အမေစိတ်ထဲမှာ ဘာအတွေးတွေ ရှိနေသလဲ။ အမေ
ဟာ နွယ်ချိုကို သဘောကျ လက်ခံနိုင်သလား မခံနိုင်ဘူးလား။
သူနဲ့ နွယ်ချို ရင်းနှီးပတ်သက်နေတာကို ကန့်ကွက်ချင်သလား။
ထောက်ခံ အားပေးမှာလား။

မေးကလည်း မမေးရဲ။ အမေက သားကို သိပ်ချစ်
တာ သိသာပေမဲ့လည်း စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ဆူပူတတ်
သေးတာကြောင့် အလိမ္မာက ကြောက်ရသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အပေါင်းအသင်းပေါင်း
တာကအစ အမေစိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပေးသမျှ လိုက်လုပ်ခဲ့ရသူမို့
တကယ်လို့ ရည်းစားထားမည်၊ အိမ်ထောင်ပြုမည့် ဆိုလျှင်တောင်
အမေစိတ်ကြိုက် နာခံရမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ဒီမိတ္တေးတစ်ယောက်ဟာ အဆိုးကြီး မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ မကောင်းသည့် နေရာတွေလည်း တော်တော်များသည်။

သူ့မှာလည်း သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် မွေးထားတဲ့ဟာ။ သူ့ကလေးတွေဟာ ခင်ချမ်းသာထက် အသက် ငယ်သည် ဆိုကြပေမဲ့ လက်တိုလက်တောင်းတော့လည်း ခိုင်းလို့ ရလောက်ပါပြီ။

ရေခပ်တာ၊ ထမင်းဟင်းချက်တာ၊ လမ်းထိပ်ထွက် ပြီး ဟိုဟာ ဒီဟာ ဝယ်ခိုင်းတာ၊ အမှိုက်သွန်ခိုင်းတာ၊ အသေးအမွှေက အစ အကြီးအမား လုပ်ငန်းအားလုံးဟာ ခင်ချမ်းသာအတွက်သာ။

ထားတော့။ ခင်ချမ်းသာကလည်း ကျောချစရာ လုံလုံရှိရှိ နေရာလေးတစ်ခု ရနေတာရယ်။ အဖေ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးထားတာတွေရယ်ကြောင့် မိတ္တေးခိုင်းသမျှကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူ လုပ်ပေးပါသည်။ သူ့သားသမီးတွေကျ မခိုင်းဘူး။ ငါ့ကျတော့ ခိုင်းတယ်ရယ်လို့ တစ်ချက်ကလေးမှ မတွက်ကတ်ခဲ့။

ဒီကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ ခင်ချမ်းသာက တွက်ကတ်ချင်သည်။ ခိုင်းပါလား သူ့သားသမီး ညစ်ကျယ်ကျယ် ဣတေးလန်တွေကို။ အတာလည်း မဟုတ်။ လည်လိုက်တာမှ အမေ့ကိုတောင် ချိန်ခွင်ပေါ်တင်ပြီး ရောင်းစားသွားနိုင်သည်။ ဣလိုက်ကြတာလည်း အလွန်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ စီခနဲဟေ့ဆိုလျှင် တစ်ဖက်က ဘယ်သူ ထိလို့သာမေး။ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကို မေးစရာမလို။ မိတ္တေးတော်ရဲ့ သားတော်နဲ့ သမီးတော် နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ယောက် ခဲ ဖြစ်ရမည်။

ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးထံမှာ ကြွေးယူဖို့ သွားရသည့်အလုပ် တစ်ခု (တစ်ခုတည်းပါ)ကိုတော့ သူ့သားသမီးတွေကိုပဲ ခိုင်းစေချင်လှသည်။

ဒေါ်စိန်မြိုင် ဆိုတာက အရပ်ထဲမှာ စွာကျယ်လန် တာ နာမည်ကြီး။ ငွေတိုးလည်း ချေးစားသေး၊ သူ့ပိုက်ဆံကို လာယူမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တတ်သေး။

သူ့ဆီက ပိုက်ဆံလာချေးသူတွေကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ မဆက်ဆံရုံမက (အတိုးလည်းပေး၊ အပေါင်ပစ္စည်းလည်း ပေးထား ပါလျက်) သူ့ပိုက်ဆံတွေကို အလကားလာ၊ လာယူသွားသလိုမျိုး မျက်နှာထိ မျက်နှာထားကြီးနဲ့ကို ဆက်ဆံတတ်တာ။

ပိုက်ဆံလေး တစ်ခါချေးရပါမဲ့အရေးလည်း စည်း ကမ်းချက်တွေ ဖတ်ကြားပြခံရတာနဲ့ တတွတ်တွတ် ညည်းညူ ခံရတာနဲ့ အသုံးအဖြုန်းကြီးပြီး ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ သုံးငွေ မကာမီ တော့ ပိုက်ဆံချေးတဲ့ဘဝရောက်၊ ချေးငွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ ကြိုးစား ရင်း အကြွေးတွေ ထပ်ခါတင်၊ ဒီလိုနဲ့ လူလုံးမလှသည့်ဘဝကို ရောက်အောင် မလုပ်သင့်ကြောင်း ဆုံးမရတာနဲ့။

ရုပ်ကွက်ထဲမှ ငွေတိုးချေးစားတာဆိုလို့ ဒေါ်စိန်မြိုင် တစ်ယောက်တည်း ရှိပေလို့သာ။ မဟုတ်လျှင် သူ့လိုအပေါက်ဆိုး

သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မျက်နှာငယ်ခံကြ ချာမဟုတ်။

“မသွားလို့ မရဘူးလား ဒေါ်လေး”

“မသွားရင် အိမ်လခ ဘယ်လိုပေးမလဲ၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ကလည်း ရှိသေး”

“ကျွန်မ မသွားလို့ ရသလားလို့ မေးတာပါ။ သံလုံးနဲ့ မီးကျီမ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ဖို့ ပြောနေ တာ”

“အို ... သံလုံးနဲ့ မီးကျီမက၊ ကလေးတွေပဲတာ၊ ဘာပြော တတ်မှာလိုက်လို့”

ကလေးတွေ ... တဲ့။ ဟွန်း။ ခိုင်းစရာရှိတော့ ထလေးတွေဆိုပြီး ဖယ်ထား။ အခွင့်အရေး ယူစရာရှိတော့ အဲဒီ ထလေးတွေကပဲ ရှေ့ဆုံးက နေရာယူပြန်ရော။

“ဘာများခက်တာလိုက်လို့ ဒေါ်လေးရယ်။ ကိုယ်ပေးစရာ ရှိတာပေး၊ ယူစရာရှိတာ ယူလာရုံပဲ မဟုတ်လား”

“ညည်း ဘာသိလဲ၊ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးက ဈေးသိပ်နှိမ်ချင်တာ၊ လူကြီး၊ မျက်နှာသိချင်းတောင် ဘာဖြစ်လို့ ညာဖြစ်လို့ဆို ပြီး ဈေးကောင်း မပေးချင်ဘူး၊ မလည်မဝယ် ကလေးတွေ သာလွတ်လိုက်လို့ကတော့ ပြီးပါလေရော၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ် ယူသိမ်းပေးခဆိုပြီး သူကတောင် ပြန်တောင်းချင် တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

မိထွေး ပြောနေပုံက ရယ်ချင်စရာကြီးမို့ ခင်ချမ်းသာ က ဟိခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ပြဿနာက မပြီး ဆေးပါလားဟု ပြန်သတိရကာ မျက်နှာလေး ပြန်တည်သွားရသည်။

“ကလေးတွေ ဆိုပေမဲ့ ဒေါ်လေး / သားသမီးတွေက လူလည်တွေပါ၊ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး မပြောနဲ့ အာဠာဝကဘိလူး ဆိုရင်တောင် သူတို့က နိုင်ချင်နိုင်ဦးမှာ”

“အိုအေ ... ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကျွန်မကမှ တကယ် မပြောတတ် မဆိုတတ် ဒေါ်လေး ရဲ့၊ အရေးအကြောင်းဆို ရန်ပဲဖြစ်တတ်တာ၊ ကိုယ်လိုချင်

တာရအောင်တော့ ဘယ်တော့မှ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒေါ်စိန်မြိုင် နဲ့ကလည်း မပတ်သက်လို့ မရတော့ ရန်ဖြစ်ဖို့မကောင်း ဘူးလေ”

“ပေါက်ကရ အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးမနေနဲ့စမ်း၊ ဒီအိမ် မှာ ညည်းလည်း နေ၊ နေတာပဲ၊ အိမ်ကိစ္စ ညည်းနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူးလား ... ဟွန်း ... အဖေကလည်း အရက်သမား၊ သမီးကလည်း အပျင်းထူ၊ သားအဖ လိုက်လည်းလိုက်ပါပေ”

ခင်ချမ်းသာက ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“မိထွေးဟာ ဒီလိုပဲ ခင်ချမ်းသာကို ပြောချင်တိုင်း အဖေကိုဆွဲဆွဲ ဆွဲတတ်သည်။”

တစ်ခါတလေတော့ မိန်းမသားပီပီ အားကိုးလိုချင်

တဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပါတယ် ဂျစ်ကန်ကန် သမီးတစ်ယောက်ပါလာ

ဘာအလုပ်မှ မယိမယ်ရရ မလုပ်ဘဲ မိန်းမလုပ်စာ ထိုင်စား

သည့် အရက်သမားတစ်ယောက်ကိုမှ ယူမိသည့် မိထွေးကို

မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာမိသား။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဒီလို ဖြစ်လာမယ်မှန်း ကြိုသိသိကြီးနဲ့ သူ့ဘာသာ မိုက်မဲပြီး ယူလာတာပဲလေ။ အရက် ဆိုင်ဘေးမှာ အမြည်းရောင်းတဲ့မိန်းမ အရက်သမားနဲ့ ညားတာ ဘာဆန်းသလဲလို့ စိတ်နာနာနဲ့ တွေးမိပြန်ရော။

ကိုယ်ချင်းစာ သနားစိတ်ကလေး ဝင်နေချိန်မှာ မိထွေး ဘာပြောပြော သည်းခံနေနိုင်ပေမဲ့ စိတ်နာသည့် အခါမှာ တော့ ကိုယ့်ကိုသာမက မိဘအထိပါ ထိခိုက်ပြောတတ်သည့် မိထွေးကို မျက်နှာမကြည့်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်သည်။

ခံပြောနေပြန်တော့လည်း သူပြောသမျှဟာ အဟုတ် ချည်းပဲမို့ ကိုယ်သာရှုံးဖို့ရှိတာ။ ခင်ချမ်းသာမှာ အသည်းတယာ ယားနဲ့ပဲ မိထွေး ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ချမ်းသာ၊ သွားမှာလား မသွားဘူးလား ညနေ ဒေါသိန်းကြွယ်ကြီး လာလို့ အိမ်လခ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင် ငါတို့ ဆင်းပေးရတော့မှာ။ မသွားနိုင်ဘူးဆိုလည်း အထုပ်အပိုးသာ ပြင်ထားပေတော့”

က် ... ဘယ်လိုများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ သူတို့လည်း တာပဲ ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကျောချစရာ တစ်နေရာဖြစ်သော ဒီ အိမ်ကနေ မခွာနိုင်မချင်းတော့ မိထွေး ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးဖို့ဘဲ နှိုးတော့တာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် ... ဒေါ်ဒေါ်စိန် ... ဟဲ့ ... အောင်မယ်လေး
ပလုပ်တုတ်”

မိတ္တူကို စိတ်တိုနေတာမို့ အသံကလည်း ခပ်ကျဉ်း
ကျယ်၊ လှုပ်ရှားမှုကလည်း ဒေါင်းတိမောင်းတိ အားမာန်ပါ
ဖြစ်နေသော ခင်ချမ်းသာတစ်ယောက် ဒေါ်စိန်မြိုင် အိမ်ထဲ ဝင်
ခိုင်းကြို ဝင်ချသွားပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသူ တစ်ယောက်
ကြောင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရသည်။

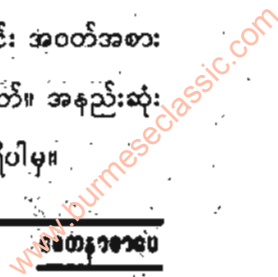
ရေချိုးပြီးစ ရေလဲပုဆိုးတိုတိုနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အ
ပိုင်း ဗလာကျင်းနေသော အလိမ္မာကလည်း ကိုယ့်ရှေ့သို့ ရုတ်တရက်
ကြီး ရောက်ချလာသူ တစ်ယောက်ကြောင့် လန့်လည်းထ
ရှက်လည်းရှက်ကာ ဖရိုဖရဲတွေ ဖြစ်လိုဖြစ်။

အမှန်ကတော့ ရေချိုးခန်းရယ်လို့ လုံလုံခြုံခြုံ သီးသီး
သန့်သန့်ထားသည့်အိမ် မရှိသလောက် နည်းပါးသူတို့ ရပ်ကွက်
ထဲမှာ အမျိုးသားတွေ မပြောနဲ့ အမျိုးသမီးတွေတောင်မှ ထဘီ
ရင်လျားနဲ့ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး ရေချိုးနေကြတာပါ။ ဘယ်သူ့အတွက်
မှ အမြင်မဆန်းသလို ရှက်စရာ၊ အမြင်မတော်စရာရယ်လို့လည်း
အသိသူကမှ မတွေ့ကြ။

အလိမ္မာ တစ်ယောက်ကသာ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်
ပြီး ယောက်ျားတန်မဲ့ အရှက်သည်းလှတာ။ အိမ်ပြင်က အုတ်ရေ
အိမ်မှာ ရေထွက်ချိုးလျှင် အကာအရံမဲ့၊ ကိုယ့်ကို သူများတွေ
မြင်နိုင်နေမှာ စိုးတာမို့ မီးဖိုခန်းထဲမှာပဲ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်
အကာယူပြီး အကာအရံလေးလုပ်ကာ ရေချိုးခန်းသီးသန့်လုပ်ထား

ရေချိုးပြီး ရေလဲပုဆိုးနဲ့ အပေါ်ပိုင်း အဝတ်အစား
အိမ်ထဲမှာ ပုံစံနဲ့ ဘယ်တော့မှ အပြင်မထွက်တတ်။ အနည်းဆုံး
အိမ်ထဲမှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါခြုံလျက်တော့ ရှိပါမှ။

ဒီတစ်ခါတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ မေ့လာတာနဲ့
(ဘယ်သူမှ ရောက်လာစရာ အကြောင်းလည်း မရှိလောက်တာနှင့်)
ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်လာခဲ့ကာမှ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူနှင့်
တည့်တည့်ကို တိုးပါရောလား။

နေစမ်းပါဦး။

သူများအိမ် မပြောမဆို (အဲ ... အသံကျယ်နဲ့
တော့ အော်ဟစ် ခေါ်လာပေးသေး) တက်လာတာ ဘယ်သူများပဲ
လိမ့်။

အလိမ္မာက မိန်းကလေးတွေ လုပ်သလိုမျိုး ရင်ဘတ်
ရှေ့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယှက်ကာလျက် ဧည့်သည်ကို ပြူးကြည့်
လိုက်သည်။

မြင်တော့ မြင်ဖူးသလိုရှိသား။

ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ နေလာတာ ကြာလှပြီဖြစ်လေ
တသီးတသန့်ဆန်သော အလိမ္မာက လူအတော်များများကို
ပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေဆို ပိုလို့တောင် မသိသေး

မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်း၊ ဆံပင်က ပုံကျကျမဟုတ်ဘဲ
သူ့ဘာသာ ကြိုသလို ဖြစ်နေသည့် တိုရှည်မညီညာသည့်ပုံ။
သားက ညိုမွဲမွဲ၊ ပိန်ညော့ညော့၊ ညစ်ထေးထေးနဲ့ ဒီကောင်မ
သားကိုတော့ သွားရင်း လာရင်း မြင်ဖူးသလိုရှိတာကလွဲလို့
ဘာင်းကောင်းပင် မသိ။

“ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် ရှိလား”

အလိမ္မာကသာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း၊ အနေရအထိုင်ရ
ထက် ဖြစ်သွားသော်လည်း ကောင်မလေးကတော့ အေးအေးဆေး
ဆေးပင်။

“အဲမေလား ... ဈေးထဲသွားတယ်”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

အဲ ... တယ်စပ်စုပါလား။

ဒီလိုအချိန်မျိုး အမေ ဈေးထဲသွားပြီဆိုလျှင် ဈေး
ထဲက နေပြန်တိုးယူသော ဈေးသည်တွေထဲက ပိုက်ဆံလိုက်

ကောက်ဖို့ပင်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကြီးကို သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလိမ္မာက ပြောမပြချင်။ ငွေတိုးချေးစားသည့်အလုပ်ဟာ သမာအာဇီဝ၊ ဖြူဖြူစင်စင် အလုပ်ပဲ ဖြစ်ပေမဲ့ အလိမ္မာစိတ်ထဲ ရှက်စရာကြီးလို့ ထင်နေမိတာ။

ကောင်မလေးကလည်းလေ။ သူလာရှာသည့်သူဟာ အိမ်မှာရှိလား၊ မရှိလား၊ ဒါသိရလျှင် ပြီးပြီပေါ့။

ဘာဖြစ်လို့ သွားရခြင်း အကြောင်းရင်းကို လိုက်သိချင်နေရဦးမှာလဲ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ အလိမ္မာက မေးခွန်းကို မေးခွန်းနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံချေးမလို့”

လေသံက တယ်မာပါ့လား။ သူများဆီက ပိုက်ဆံလာချေးတာတောင်မှ အကြွေးလာတောင်းတဲ့ အသံမျိုး လုပ်ထားနိုင်သေးသည်။

မိန်းကလေးငယ်လေးတန်မဲ့ ရွယ်တူသူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပိုက်ဆံချေးမဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ရတာထိုလည်း မရှက်ဘူးခင်ဗျ။

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် သွားတာ ကြာပြီလား။ ပြန်ရောက်လာတော့မှာလား”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟွန်း ရှင်သိတာ ဘာမှလဲ မရှိဘူးနဲ့တူတယ်။ အင်း ... ဒီပုံဆိုရင်တော့ စောင့်ရဦးတော့မယ် ထင်တယ်”

မြတ်စွာဘုရား။

ကောင်မလေးက အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ သူ့အိမ်သူ့ရာလိုပဲ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ဒီလိုလုပ်လို့ ရသလား။ သူများအိမ် တစ်အိမ်မှာ ခင်ပြီး ထိုင်မယ်နော်၊ စောင့်မယ်နော်လို့ တစ်ချက်ကလေး ခွင့်ဆောင်းဘဲ ထိုင်ချပစ်လိုက်တာ အသက်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုလျှင် လက်လွတ်စပယ် နိုင်လွန်းအားကြီးသည်။

“ဒီမှာ စောင့်လို့တော့ မရဘူး ထင်တယ်ခင်ဗျ”

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့”

“အမေမှ မရှိတာ”

“ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက မတွေ့ရင်မဖြစ်လို့”

“အရေးမကြီးဘူးဆိုရင် နောက်တစ်နာရီလောက်နေမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါလား”

“အရေးကြီးလို့ လာတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့က အရေးမကြီးဘဲ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် အလည်သွားတတ်တဲ့ သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူး၊ နေပူကျတောက်ကြီး”

အခုထက်ထပ်ပြီး ညိုမောင်းသွားစရာ မရှိတော့လောက်အောင် လက်ကုန်၊ ဂိတ်ဆုံး မည်းပြီးသားဖြစ်နေသာ သူမရဲ့ အသားအရေကိုကြည့်ပြီး အလိမ္မာက ရယ်ချင်သွားရသည်။

“ဘာလဲ ... နေပူထိမခံချင်တာ အသားမည်းမှာ ကြောက်လို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး၊ နေပူခံရရင် ပူပြီး ချွေးရွဲရော ချွေးရွဲတော့ အဝတ်အစားတွေ ခဏခဏလျှော်ရရော၊ ရှိနဲ့

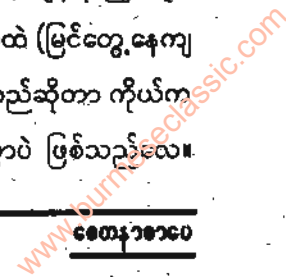
မဲ့စု ဝတ်စုံလေးတွေက ခဏနဲ့ ဟောင်းကုန်ရော၊ ပြီးတော့ နေရောင်ခြည်မှာပါတဲ့ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်က အရေပြားကင်ဆာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

အလိမ္မာရဲ့ လှောင်ချင်သလိုလို အပြုံးကို သဘောပေါက်သွားပုံရသော ကောင်မလေးက သူ့ဘာသာပဲ ဖြေရှင်းနေသည်။

“ခက်နေတာက ကျွန်တော်ကလည်း သွားစရာရှိနေတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားကို ထိုင်စောင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“သွားစရာရှိလည်း သွားပေါ့၊ ကျွန်မဘာသာပဲ ဆက်စောင့်နေလိုက်မယ်၊ အချင်းချင်းတွေပဲ ဧည့်ခံထားစရာ မလိုပါဘူး”

အောင်မယ်။ သူမကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ ကိစ္စဓရှိတာက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း စောင့်ကျန်ရမည့် သူမဓဟုတ်။ ကိုယ့်အိမ်တစ်လုံးလုံးကို သူစိမ်းလက်ထဲ (မြင်တွေ့နေကျ ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့အကျင့်စာရိတ္တ ဘယ်လိုရှိသည်ဆိုတာ ကိုယ်က ဆွေချာမသိရ) အပ်ပြီး ထားခဲ့ရမည့် အလိမ္မာပဲ ဖြစ်သည်လေ။

“ဧည့်ခံဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ ... ဪ ... သိပြီ၊ ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့ရမှာ ရှင့်အိမ်ကို စိတ်မချဘူးပေါ့”

အလိမ္မာက ဟုတ်တယ်လည်း ဝန်မခံ၊ မဟုတ်ဘူး လို့လည်း မငြင်းဆန်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ရှင် အိမ်ကိုသော့ခတ်သွား ပါ၊ ကျွန်မ လှေကားထစ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်မယ်”

“အာ ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း”

အလိမ္မာက ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း အားနာမိသား။ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ထိုင်နေသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို အပြင်ပြန် ထွက်ခိုင်းပြီး အိမ်တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်ရမှာ အဆင်မပြေလှဘူးဟု ထင်သည်။

“ခက်တော့တာပဲဗျာ”

“ရှင်ဟာလေ ... အားနာတာနဲ့ သံသယများတာနဲ့ ဒီရပ် ကွက်ထဲက လူတွေက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိ

ကြပြီးသား၊ ကိုယ့်အိမ်ဧည့်သည် ရောက်နေလည်း ထား စရာရှိ ထားသွားကြတာပဲ၊ တကယ်လို့ မထားသင့်တဲ့၊ စိတ်မချရတဲ့သူ ဆိုရင်လည်း ငါ စိတ်မချဘူးလို့ ပွင့်ပွင့် ပြောလိုက်တာပါပဲ၊ ဟန်တွေပန်တွေ လုပ်မနေကြပါဘူး”

“ဟိုလေ ... အမေက ဘာပြောမယ်မှန်း မသိလို့ပါ”

ခင်ချမ်းသာက အကြံတစ်ခု ရသွားကာ ...

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ ရှင်ပဲ ကျွန်မပေါင်မဲ့ ဗစ္စည်းကို ဈေးဖြတ်ပြီး ပေးစရာရှိတာ ပေးလိုက်ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှ အဲဒါတွေ နားမလည်တာ၊ အမေရှိမှ ဖြစ်မှာပါ၊ ခဏ ... အဲ ... အိမ်ထဲမှာပဲ စောင့် ချင်လည်း စောင့်ပါတော့ဗျာ”

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မက စောင့်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ၊ ရှင့် အိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်ရတာနဲ့ လှေကားရင်းထိုင် စောင့်ရတာ ဘာမှမထူးဘူး၊ ရှင့်ဘာသာ စိတ်ချလက်ချ သာသွား”

“ဟို ... အားနာ ...”

“အပိုတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ အဓိကက အဆင်ပြေဖို့ပဲ၊ ကျွန်မတို့လို လူတွေကြားထဲမှာ အားနာတယ်ဆိုတာ ရှိဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မကို အားနာရကောင်းမှန်းသိတဲ့ အတွက် လည်း ရှင့်ကို ကျေးဇူးမတင်ဘူး”

အတော်ပြတ်သားသည့် မိန်းကလေးပဲ။ အင်းလေ သူကမှ ပြတ်ပြတ်ပြောလာတော့လည်း အလိမ္မာက တွေဝေနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

အလိမ္မာ အိမ်ကထွက်သည့်အချိန်မှာ ကောင်မလေး ကို အပြင်ထွက်စေလိုက်ပြီး အိမ်ကို သော့ခတ်ပိတ်လိုက်ရပါသည်။

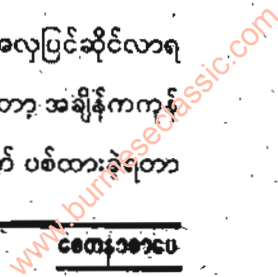
လှေကားရင်း ညစ်ပေပေမှာ ကောင်မလေးက မမြဲ မတွန့်သော မျက်နှာလေးနဲ့ ပျတ်ခနဲ ထိုင်ချကျန်ရစ်ခဲ့နိုင်ပေခဲ့ ထွက်လာခဲ့ရသော အလိမ္မာမှာတော့ နောက်ကျောမလှသလို ခံစားနေရသည်။

အလှပြင်ဆိုင်ကနေ အခုပဲ ပေါင်းတင်၊ လက်သည်း ဆို ပုံစံဖော်ဆေးဆိုးလာခဲ့သည့် လက်ချောင်းလေးတွေကို မေခေတ် ဆ ကော့ကာ ထောင်ကာ ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

အလုပ်များရသည့်ကြားထဲ တစ်လကို နှစ်ခါလောက် အလှပြင်ဆိုင်ကိုလာကာ ဆံပင်ပေါင်းတင်၊ မျက်နှာပေါင်းတင်၊ ဆံတံသည်းခြေသည်းကို ဒီဇိုင်းဖော် ဆေးဆိုးပြီး အလှပြင်ရတာ လည်း ကြီးစွာသော ဒုက္ခကြီးပါပဲ။

အချိန်က ကုန်လှသည်လေ။ အလှပြင်ဆိုင်လာရ ညှဉ်းနဲ့ဆို အနည်းဆုံး နေ့တစ်ဝက်လောက်တော့ အချိန်ကုန် ပြီးထိုက်အလုပ်တွေကို နေ့တစ်ဝက်စာလောက် ပစ်ထားခဲ့ရတာ

မို့ ပုံလာသော အလုပ်ကြွေးတွေကို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ဆပ်ရ တော့တာ။

ပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက် ထွက်သွားတာကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ အဖေကလည်းရှာ၊ အမေက လည်းရှာ၊ မေခေတ်ကလည်းရှာ။ လူသုံးယောက်ရှိရာမှာ သုံးယောက် စလုံးက အလုပ်ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရှာဖွေထားသမျှ ပိုက်ဆံတွေဟာ သိမ်း ဆည်းမကုန်။ နောက်ထပ် ထားစရာနေရာ အခက်အခဲဖြစ်လာ လို့တောင် ရှေ့ကရှာထားသည့် ငွေတွေကို ဖြုန်းဖြုန်းပစ်နေရတာ။

အောင်မယ်။ ပိုက်ဆံဖြုန်းရသည် ဆိုတာလည်း သိပ်တော့ လွယ်သည့်ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ဘူးနော်။ ဖြုန်းတတ်ဦး မှ ဖြစ်မှာ။ ငွေများများ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်နိုင်သည့်နေရာ တွေဟာ ဘယ်လိုနေရာတွေဆိုတာ သိထားဦးပါမှ။

ဥပမာ ... အနော်ရထာလမ်းပေါ်က ဆိုင်တိုဆိုင် တွေ လျှောက်ဝယ်နေရုံနဲ့တော့ ငွေတစ်သိန်းလောက်ဟာ တော် တော်နဲ့ကုန်မှာ မဟုတ်။ အဲ ... ပလက်တီနမ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လောက်

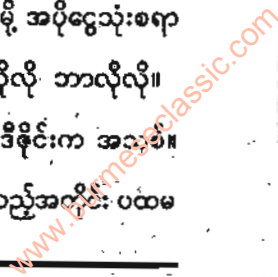
ဆို ဝင်လိုက်လျှင်တော့ ဆယ်သိန်းလောက် ပါလာလည်း ပြိုက် ခနဲ ကုန်အောင်သုံးပစ်လိုက်လို့ ရသည်။

လမ်းဘေး စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ သောင်း ထောင်ပြည့်အောင် စားမည်ဆိုလျှင် စားပိုးနှင့်လောက်အောင် ပင် ခန်းမှာပေမဲ့ ဆီဒိုးနားလို၊ ထရေးဒါး(စ်)လို ဟိုတယ်မျိုး တက်စား ထိုက်လို့ကတော့ တစ်သိန်းထုပ် အတော်များများကို ပျောက်ခနဲ အောက်ခနဲ ဖွင့်ထုတ်ရှင်းပစ်ရနိုင်သည်။

အခုလို အလှပြင်ဆိုင်ဝင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အလှ ငွင်လိုက်ပြီဆိုလျှင် သိန်းဂဏန်းကတော့ အေးအေးလေး ထွက် သွားပြီ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ငွေ အမြောက်အမြား သုံးနေကျ အကျင့်ဖြစ်နေတာမို့ အပိုငွေသုံးစရာ မရှိလျှင်တောင် လူက ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးလိုလို ဘာလိုလို။

ဒီနေ့ လက်သည်းဆိုးလာသည့် ဒီခိုင်းက အသံ။ ဒီထုတ်ကုန်ရိုက်မှာသည့် ကက်တလောက်ထဲပါသည့်အကိုင် ပထမ

ဆုံး အစမ်းဆိုးကြည့်လာကာ မေ့ခေတ်က ကိုယ့်လက်သည်းဒီဇိုင်းကို ကိုယ်သဘောတွေ ကျနေသည်။

အပြန် ကားမောင်းလာရင်းနဲ့လည်း လက်သည်းကို ကော့ကာ ထောင်ကာ လှည့်ပတ်လို့ တကြည့်ကြည့်။

ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်နူးလာသော မေ့ခေတ် တစ်ယောက် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ကားကို ဘရိတ် ဆောင့်နင်းပစ်လိုက်ရပါသည်။

ကားကကောင်းကောင်း၊ ဘရိတ်ကကောင်းကောင်းမို့ ရောက်သည့်နေရာမှာ တိခနဲ ရပ်သွားပေလို့။ ဒါတောင် သူ့အရှိန်နဲ့သူ ဆက်ရွေ့လျားလာသူက ကောင်းကောင်းမရပ်ရသေးဘဲ တုန်ခါကျန်နေဆဲ ကားဘန်ပါကို လာတိုက်မိသွားသေးသည်။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တင် လူရိပ်တစ်ခု ပုတ်ခနဲ လဲပြီး ကျသွားသောအခါ မေ့ခေတ်က ကားထဲ ဘယ်လိုမှ ဆက်ထိုင်မနေရဲတော့ပါ။

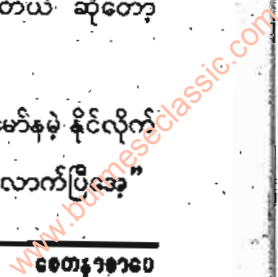
ကားဘေးနားရောက်တော့ ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိသူဟာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

ပထမတော့ အသားညိုညို၊ သန်စွမ်းကြံ့ခိုင် ကြမ်းတမ်းပုံရသော မိန်းမကြီးကို အတော် အသက်ကြီးပြီလို့ပဲ ထင်မိတာ။ အနားကပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ လောကဓံကြောင့် ရင့်ထော်နေဟန်ရှိပေမဲ့ ရုပ်ရည်ကလည်း သိပ်မဆိုး။ အသက်အရွယ်ကလည်း မာမိတို့လောက်ပဲ ရှိဦးမည်ဆိုတာ သိသိုက်ရတာ။

မေ့ခေတ် အနားရောက်သွားလျှင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းမိနိုက် ရှိမည့်ပုံရသော မိန်းမကြီးက လဲပြီနေရာက ပြန်ထ၊ နေပြီ။

အင်း ... သူ့ဘာသာ ပြန်ထနိုင်တယ် ဆိုတော့ နှိုးထိခိုက်တာ မရှိလို့ပေါ့။ တော်ပါသေးရဲ့။

“ညည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲအေ၊ နမော်နမဲ့ နိုင်လိုက်တာ၊ ကျုပ်သာ မရှောင်ရင် တိုက်မိပြီးလောက်ပြီအေ”

ဟင် ...။ ကိုယ်က ဘရိတ်အုပ်တာစောလို့ ဝင်မတိုက်မိတာကိုများ။ အခုဖြစ်ရတာကလည်း ရပ်လိုက်သောကားကို သူ လမ်းလျှောက်လာသည့် အရှိန်နဲ့ မထိန်းနိုင်လို့ ဝင်တိုက်တာများ။

မိန်းမကြီး ကြည့်ရတာ အဝတ်အစားလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်းဆိုတော့ မတရားလျော်ကြေးများ တောင်းဦးမှာလား မသိ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ကိုယ့်ဘက်က တင်းထားနိုင်ပါမှ တစ်ဖက်လူကို အနိုင်ရမည်ဆိုတာကို မေခေတ်က သိတော့သိပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ သူမက လူတွေကို စကားမောက်မောက်စာမာလည်း မပြောတတ်။ မတရားလည်း အနိုင်မကျင့်တတ်။

နဂိုတည်းက စိတ်ထားဖြူစင် အေးဆေးရသည့်ကြားထဲ ဒီကနေ့ စိတ်လက်လည်း ကြည်လင်နေချိန်မို့ မေခေတ်အအမျိုးသမီးကြီးကို ပြေပြေလည်လည်ပဲ ဆက်ဆံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ...

“စိတ်မရှိပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ မေလည်း အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မေ၊ အချိန်မီ ကားဘရိတ်အုပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အန်တီ ဘာမှ မထိခိုက်မိသွားတာ”

“ဘာလဲ ... ညည်းက ကျုပ်ကို လျော်ကြေးတောင်းမယ်ထင်လို့ ဒီစကားနဲ့ ပိတ်ပြောလိုက်တာလား။”

“အို ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အန်တီကို ထိခိုက်မိတယ်။ ဆေးဝါးကုသဖို့ လိုတယ်ဆိုရင် မေအားလုံး တာဝန်ယူမှာပါ။ အခုဆိုလိုတာက အန်တီမှာ ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား အန္တရာယ်ဖြစ်စရာ မရှိဘူးလို့ အားပေးတာပါ။”

မေခေတ် ပြောလိုက်တော့မှ အမျိုးသမီးကြီးက ကိုယ်သူမ ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ပြန်ကြည့်ကာ ...

“အရိုးတွေ ဘာတွေတော့ ကျိုးမသွားဘူး ထင်တယ်”

“မကျိုးလောက်ပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းလေး ကျသွားတာပဲဟာ”

“လဲကျတာများ ဖြည်းဖြည်းလေးတော့ ရှိမလားအေး၊ ရုပ်ရှင် ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ကတ္တရာလမ်း ပေါ် အရှိန်နဲ့ ကျသွားတာ ကိုင်ရိုက်လိုက်သလိုပဲ တစ်ကိုယ် လုံး နာသွားတာပေါ့အေး၊ ပြီးတော့ ဒီအရွယ်က အရိုးတွေ ပွတ် ဆတ်တဲ့အရွယ်၊ မဆိုစလောက်ကလေး ထိခိုက်မိတာ နဲ့တင် အရိုးက ကျိုးသွားနိုင်တယ်၊ ကျိုးပြီးရင်လည်း တော်ရုံနဲ့ ပြန်မဆက်တော့ဘူး”

အမျိုးသမီး ကြည့်ရတာ သိပ်တော့လွယ်မည့် အစား ထဲက ဟုတ်ပုံမရ။ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း မတောက်တခေါက် နားလည်ပုံရသည်။

“ဒီမှာကြည့်၊ ဒူးနဲ့ တံတောင်ဆစ်မှာ ပွန်းပဲ့ထားတာတွေ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ဒူးခေါင်းနဲ့ တံတောင်ဆစ်တွေမှာ အရေပြားပွန်းရှုစုတ်ပြိုကာ သွေးစို့ထွက်နေသော နေရာတွေရှိနေ တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမပြောသလောက် မနည်း မနောတော့ မဟုတ်ချေ။

“အပြင်ပန်းမှာတောင် ဒီလောက် ပွန်းပဲ့ထားတာ၊ အထဲက အရိုးရော မကျိုးဘူး ပြောနိုင်မလား၊ သွင်သွင်မကျိုးရင် တောင် အရိုးအက်တာတို့ ဘာတို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အဲဒါမျိုးသမီးကြီးကတော့ မဖြစ်သေးတာကိုတောင် စိတ်နဲ့မှန်းကာ စွဲချက်တင်ချင်နေပြီ။

ဒီလိုပါပဲ။ ခုခေတ်မှာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှု တစ် ချစ်လို့ကတော့ ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်၊ နှင့်နေအောင်လျှော်၊ ဒီချိုးမှပဲ ဖြစ်မည်။

“စိတ်ချပါ အန်တီ၊ မေ၊ အန်တီကို ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ် ဆေး ခန်းဖြစ်ဖြစ် ပို့ပေးမှာပါ။ အဲဒီမှာ လိုအပ်တဲ့ စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှု အကုန်လုပ်ပြီး အန်တီ ကျေနပ်တဲ့အထိ လုပ် ပေးပါ့မယ်၊ ဆေးကုသဖို့ လိုတယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်တိုင်း ကျ ကုပေးမှာပါ”

မေခေတ်က ပြေပြေလည်လည် ချိုချိုသာသာကလေး တောင်းပန်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ကို ရန်လုပ်မဲ့သူ၊ ပြဿနာရှာမဲ့သူမို့ ကြောက်
လိုတော့ မဟုတ်။ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကိုယ့်အမေ အရွယ်လောက်
ရှိတာမို့ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့သာ။

မာမိနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဟာ အသက်ချင်း မတိုက်
မယိမ်း ရှိကြတာပေမဲ့ မာမိကျတော့ ကြော့ကြော့မော့မော့၊ နု
ရွရွကလေး၊ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ အဝတ်အစားတွေဆင်၊ တန်ဖိုးကြီး
ပေ့ဆိုတဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေဝတ်၊ နာမည်အကြီးဆုံး အလှပြင်
ပစ္စည်းတွေသုံးပြီး အသက်ထက်ဝက်လောက်ယေအောင် ပြင်ဆင်
နိုင်တာ။ လူတိုင်းကလည်း ပြန်ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှပ
ဝံ့ကြွားနိုင်သေးတာ။

ဒီအမျိုးသမီးကြီးကျတော့ လူပုံစံကလည်း ခပ်နှုတ်
နှုတ်၊ အသားအရည်ကလည်း ညစ်မွဲမွဲ၊ ကြည့်ရတာကိုက လောက
ကို ကောင်းကောင်းခံထားရသည့်ပုံမျိုး။ သနားဖို့ကောင်းလှသည့်

မေခေတ်ဘက်က ချော့ချော့မော့မော့ လိုက်လံ
လျော့လျော့ ဖြစ်သွားတော့ ရန်လိုနေသည့် အန်တီကြီးလည်း
ငြိမ်ကျသွားတော့ကာ ...

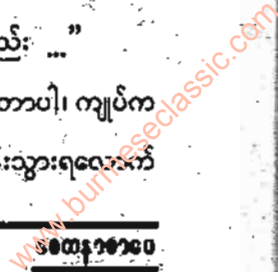
“ရပါတယ်အေ ... ကျုပ်ကလည်း ရုတ်တရက် နာတော့
စိတ်တိုသွားလို့သာ ပြောမိတာပါ။ သူများကို အမူအခင်း
လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ လျော်ကြေးဘာညာလည်း မတရား
မယူချင်ပါဘူး၊ မခြံတွေ လက်တွေ့လည်း အကောင်းသား
ဥစ္စာ၊ ကျိုးတာပုံတာ မဖြစ်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

“အဲဒီလိုတော့ ပြီးလွယ်စကြောင်း မပြောနဲ့ အန်တီရဲ့၊
အရိုးကျိုးတယ်ဆိုတာ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မှပဲ သိနိုင်တာ၊
ဆေးခန်းသွားပြီး ဓာတ်မှန်လေးတော့ ရိုက်ကြည့်လိုက်ပါ
ဦး”

“နေပါစေ ... နေပါစေ ... တော်ပြီ၊ ကျုပ်ကို တစ်ခုခု
လုပ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေး၊ ဒီလောက်
ဆို ရပြီ”

“အိမ်အထိက ပို့ပေးမှာပါ၊ ဆေးခန်းလည်း ...”

“ဆေးခန်း မသွားတော့ဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျုပ်က
အင်မတန် ကျန်းမာတာ၊ ပြီးတော့ ဆေးခန်းသွားရလောက်

အောင်လည်း အချိန်မရဘူး။ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေက ပုံနေတာ”

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးထက်တော့ ဘာမှပိုပြီး အရေးမကြီးပါဘူး အန်တီရယ်၊ အိမ်အလုပ်ကို ကျန်တဲ့အိမ်သားတွေ လုပ်လိမ့်မပေါ့”

“အိမ်မှာက အိမ်သားဆိုလို့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သားလေးဝဲနဲ့ တာ၊ သားလေးက မနက်ဖြန် စာမေးပွဲဖြေမှာဆိုတော့ သူ့ကိစ္စတွေ လုပ်ပေးရဦးမှာ”

သနားစရာကောင်းတဲ့ အမေပါလား။ ကိုယ်တိုင်က နေပူစပ်ခါးသွားပြီး ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်နေတာတောင် သားကိစ္စ လုပ်ပေးဖို့ကို ပိုပြီး စိတ်ပူနေလိုက်တာများ။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကားပေါ်တက်ပါ၊ မေ့အိမ်ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဖြစ်ရဲ့လား ... အားတောင်နာတယ်၊ ညည်းမှာ သွားစေတာ ဘာညာ အရေးတကြီးရှိရင် ...”

“မရှိပါဘူး၊ မေက ဆိုင်က ပြန်လာတာပါ”

ပထမတော့ အလှပြင်ဆိုင်က ပြန်လာတာလို့ ပြောဦးမလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ကိုယ်က အလှပြင်ဆိုင်သွားနိုင်သေးသည့် အဖြစ်ကို ပြောရမှာ အားနာသွားတာနဲ့ပဲ “ဆိုင်” လို့ ရောထွေးလုံးချလိုက်တာ။

“အိမ်ကတော့ ဝေးတော့ ဝေးတယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ကားနဲ့ သွားတာပဲ၊ ဝေးလည်းကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ အန်တီက မေ့ကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတာဆိုတော့”

“အမှန်က ကျုပ်လည်း နမော်နမဲ့ နိုင်တာပါ၊ သားလေး အကြောင်း စဉ်းစားပြီး လျှောက်လာတာ၊ ကားကြီးတစ်စင်း လုံးမှ မမြင်လိုက်မိတာ၊ ပြီးတော့ ရပ်ထားတဲ့ ကားကို ကျုပ်ပဲ ဝင်တိုက်တာ”

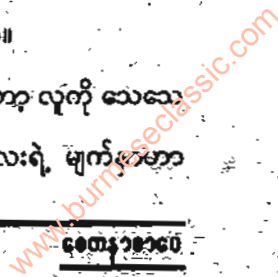
ဒီအမျိုးသမီးကြီးဟာ အပြောအဆို ကြမ်းတမ်းပြီး နှိပ်စက်တတ်မည့်ပုံ ရှိပေမဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မှန်သားပဲ။ သူများကို အရားစွပ်စွဲချင်စိတ် မရှိသလို သူများပိုက်ဆံကိုလည်း လိမ်ညာ နှင်စိတ် မရှိ။

“အန်တီ ... ဒါ မေ့ရဲ့လိပ်စာကတ်ပါ၊ အန်တီ ယူထားပါ။
 တကယ်လို့ ဒဏ်ရာက မသက်သာဘူးဆိုရင် ဆေးခန်းတွေ
 ဘာတွေ ပြဖို့လိုလာရင် မေ့ကို အကြောင်းကြားပါ”
 ကိုယ့်ကို ပြဿနာရှာဖို့ စိတ်မကူးတော့သည့်သူကို
 ပဲ မေခေတ်က စေတနာတွေပိုကာ အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေမိ
 သေးလေသည်။

ချောလိုက်တာ မှန်နေတာပါပဲတော်။
 စ၊စတွေ့ချင်းတုန်းကတော့ ကိုယ့်လေဒနာနဲ့ကိုယ်၊
 ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်မို့ ကျုပ်လည်း သေသေချာချာ မကြည့်မိပါဘူး။
 တဖြည်းဖြည်း စကားအပြန်အလှန် ပြောကြရင်းနဲ့
 ဗု သူဟာ ကျုပ်ထင်သလို ကိုယ့်အပြစ်ကို တခြားလူပေါ် ပုံချပြီး
 ဖြဿနာကို ခေါင်းရှောင်တတ်တဲ့သူ၊ ကိုယ်က ကားစီးနိုင်တာနဲ့
 ဇီလမ်းပေါ်လျှောက်နေရတဲ့သူတွေကို မထီမဲ့မြင် ဖော်ကားတတ်သူ
 တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလာရတာ။
 စိတ်သဘောထားကို သိလာရတော့ လူကို သေသေ
 ချာချာ ကြည့်မိရော။ အဲဒီတော့မှ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ

ငေးကြည့်လို့ မဝနိုင်လောက်အောင် ချောပါလားလို့ သိလိုက်ရတာ။

အင်း ... သူဌေးသမီးလေးတွေများ အရာရာပြည့်စုံနေတော့ စိတ်ထားကလည်း ကောင်းနိုင်။ စိတ်ထားကောင်းတော့ ရုပ်ကလေးကလည်းချော။ ပြင်နိုင်ဆင်နိုင်၊ ဝတ်နိုင်စားနိုင်တာတွေပါ စုလိုက်တော့ အကောင်းပေါ် အကောင်းတွေဆင့်ကုန်ရော။

ကျုပ်တို့ အရပ်ထဲက မိန်းမတွေများတော့ ဒီလို မဟုတ်ပေါင်း။ လူက ဆင်းရဲပြီး ဘဝဒဏ်က ကြမ်းတော့ ရုပ်တွေကဆိုး၊ မပြေလည်မှုတွေများတော့ စိတ်တွေက မကြည်လင်။ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ မလိုမုန်းထားမှုတွေများတော့ ရုပ်တွေကပိုဆိုး။ အဲဒီလိုဆိုးတဲ့ ရုပ်တွေကို ဝတ်ကောင်းစားလှ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖာလို့ထေးလို့ကလည်း မတတ်နိုင်တော့ အဆိုးက အဆိုးအတိုင်းကျန်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ စုတ်ပြတ် ညစ်ထေး၊ ဖွတ်တက်နေတဲ့ရုပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။

သူဌေးသမီး ဖြစ်ရတာများ တယ်ကောင်းပါလား။ အင်း ... ကျုပ်သားလေး အလိမ္မာလည်း ဒီလိုမျိုး ပန်းခင်းတဲ့ ချောချောမွေ့မွေ့ ဘဝမျိုးမှာသာ နေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ဆောင်များ ချောမောခန့်ညားနေလိုက်မလဲလို့။

သားလေး အလိမ္မာ ...။

ဒေါ်စိန်မြိုင်က ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲရောက်လာသည့် အတွေးတစ်ခုကြောင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်ထက်သွားရလေသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျုပ် မေ့နေလိုက်တာ။ ဒီလောက် ချောမောလှပပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝ အဆင့်အတန်းမြင့်လှတဲ့ မိန်းမလေးမျိုးဟာ ကျုပ်သားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

အောင်မယ်လေးနော်။ ဒီအတွေးက ဘာကြောင့်များ စောစောကတည်းက မတွေးမိတာပါလိမ့်။ ဒီအတွေးမဝင်ခင်မှာ ဟိုယုံဒေါသနဲ့ ကိုယ့်စကားကြမ်းကြမ်းတွေ ပြောထားမိတာ ကောင်း

မလေးတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်လန့်သွားမလဲ
မသိနိုင်ဘူး။

အစကသာ ကောင်မလေးကို ငါ့သားအတွက်လို့
တွေးထားမိရင် ကိုယ်တိုင်လည်း လေးစားချစ်ခင်လောက်တဲ့
ယောက္ခမလောင်းတစ်ယောက် ပုံစံနဲ့ နေပြလိုက်ပါရဲ့။

အခုတော့ ကျုပ်ကို ငွေမက်တဲ့ မိန်းမကြီး၊ ပိုက်ဆံ
ရဖို့အတွက်ဆို အရှက်ကိုတောင်မှ မငဲ့ကွက်တဲ့ မိန်းမကြီးအဖြစ်
နဲ့ အထင်သေးနေလောက်ပြီ။ ကျုပ်သားလေးကို သဘောကျရင်
တောင် ကျုပ်ကို ကြောက်တာနဲ့ပဲ စိတ်မကူးရဲတော့ဘူး ဖြစ်သွား
တော့မှာ။

ကျုပ်လက်ထဲကို အတင်းထည့်သွားတဲ့ ငွေသုံး
သောင်းကို မရဲတရဲ ပြန်ကြည့်မိတယ်။

လက်မခံလိုက်ရရင် အကောင်းသား။ သူက အတင်း
ပေးနေတော့ ကိုယ်ကလည်း ရသင့်ရထိုက်တယ် ထင်ပြီး ယူလိုက်
မိတာ။ အခုတော့ ငါ့ကို ငွေပေးရင်ယူတဲ့ မိန်းမကြီးလို့ ထင်သွားပြီ။

ငွေသုံးသောင်းဆိုတာ ကျုပ်အတွက် လုံးခနဲ ခဲခနဲ
ရှာဖို့ခက်တဲ့ ငွေတော့ ဖြစ်တာမှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သားနောင်
ရေးအတွက်ကျတော့ ဒီငွေသုံးသောင်းလောက်ဟာ စွန့်လွှတ်ဖို့
သင့်တဲ့ ငွေကြေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးမနဲ့ အဆက်အသွယ်မပြတ်
အောင်တော့ ကြိုးစားရမယ်။ သူပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာကတ်လေးကို
မပျောက်အောင် သိမ်းထားဦးမှ။

တစ်နေ့နေ့မှာ သားလေးနဲ့ ကောင်မလေးကို ပေး
တွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

ကျုပ်သားက လူချောလေးဆိုတော့ ကောင်မလေး
ကလည်း တွေ့တာနဲ့ သဘောကျမှာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်သားလေး
က ဆရာဝန်လောင်း။ ဒါဟာ သမီးရှင်တိုင်း ကျေနပ်လိုချင်ကြ
မဲ့ အရည်အချင်းပဲ။

ကောင်မလေးကလည်း ချောချောလှလှ၊ နုနုရွှရွက
လေး။ ကျုပ်သားလေးအနေနဲ့ကလည်း တွေ့ပြီးရင် သဘောမကျ
စရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး။

ကြည့်ရတာ သားထက်တော့ အသက်နည်းနည်း
ကြီးမဲ့ပုံပဲ။ အို ... ဒါလည်း ဘာဖြစ်သလဲ။ ကြီးရင်မှို ငယ်ရင်ချို
တဲ့။ ကျုပ်သားက ချီရတဲ့သူမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ မှီခို
အားထားရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ ရစေချင်တယ်။

သားနဲ့ ကလေးမလေးသာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြ
ရင် ကျုပ်လည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ ရုပ်ကွက်ထဲက ကျုပ်သားကို
မတူမတန် မှန်းချင်တဲ့ဟာတွေလည်း အကြောင်းသိပြီး နောက်
ဆုတ်သွားကြရောပေါ့။

အခုမှ တွေ့ရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီ
လောက်ကြီး စိတ်ကူးယဉ်နေရသလားလို့တော့ ကျုပ်ကို အဖြစ်
မတင်ကြပါနဲ့။ ကျုပ်က အမေလေ။ သားကိုသိပ်ချစ်ပြီး မျှော်လင့်
ချက်တွေ သိပ်ထားတဲ့ အမေ။ ဒီလောက်ကလေး စိတ်ကူးယဉ်တာ
ကတော့ သဘာဝကျပါရဲ့။

အိမ်ပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေတဲ့
အမေ မျက်နှာကို တန်းတွေ့လိုက်ရတော့တာပါပဲ။

အမေ ပျော်နေတာအတွက် သားတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ စိတ်ချမ်းသာရပေမဲ့ အမေ မျက်နှာကြီး အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီဆို
လျှင် အလိမ္မာ နည်းနည်းတော့ လန့်သည်။

အမေမှာ ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေက ခပ်များများ။
အထူးသဖြင့်တော့ သူဌေးမကြီးဘဝနဲ့ ကောင်းကောင်းစား၊
ကောင်းကောင်းနေချင်သည်။ အားလုံးက ဝိုင်းဖူးဖူးမှုတ် မြှောက်
စားထားတာကို ခံချင်သည်။

သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့တော့ ဒီတစ်သက် ချမ်းသာကိန်း မရှိတော့သော အမေမှာ ရုတ်တရက် ချမ်းသာဖို့ အတွက် မျှော်လင့်စရာ လမ်းနှစ်သွယ်ပဲရှိသည်။

တစ်သွယ်က ထိထိုးတာ။ ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ မင်္ဂလာစုံတွဲထိကို လ၊စဉ်ထိုးသည်။ ထိတစ်အုပ်တည်းလည်း မဟုတ်။ ကြိုသည်နေရာမှာ ကြိုသလိုထိုးသည်။ ထိအရောင်းသမား အဆွယ်ကောင်းလျှင် ကောင်းသလို အရေအတွက် များများထိုး သည်။ ခုထက်ထိ ဆုကလေးတောင် မပေါက်သည့်တိုင် အမေက တော့ မျှော်လင့်ဆဲ။

နောက်ထပ်လမ်းတစ်သွယ်ကတော့ သားဖြစ်သူကို သူဌေးသမီး၊ ဒါမှမဟုတ် သူဌေးမတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားတာ။ ဒီနည်းကတော့ ပထမနည်းလောက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှိပေမဲ့ ပိုပြီး သေချာသောနည်းပင်။

အမေက ကြိုလျှင် ကြိုသလို သူ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ စဉ်းစားသည်။ သူ မျက်စိကျသည့်

မိန်းကလေးတွေ တွေ့လျှင် အတင်းပစ်ခတ်ပေါင်း၊ တစ်ဖက်လူ မျက်နှာ အထားရခက်လောက်အောင် ချိုသာဖော်ရွေ၊ အဲ ... နောက်ပြီး ကိုယ့်သားရဲ့ သဘောထားကိုမှ တစ်ချက်မမေးဘဲ ထင်ရာမြင်ရာ အောင်သွယ်စကားတွေပြော။

အမေတို့များ ဘယ်လောက် မျက်နှာပြောင်လိုက် သလဲဆိုလျှင် သူ သဘောကျသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် နဲ့ အတင်းအောင်သွယ်နေရာက နောက်တစ်ယောက်တွေ့လျှင် အဲဒီနောက်တစ်ယောက်ဆီ ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းချသွားတော့တာ။ ပထမတစ်ယောက်ကို နည်းနည်းလေးမှ လှည့်မကြည့်တော့။

အလိမ္မာကတော့ စိတ်ကို ညစ်ပါသည်။ အမေဟာ သူ လုပ်ချင်တာတစ်ခုကို ဇွတ်လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် မျက်နှာက ချိုမချဉ် ပြုံးစေ့စေ့၊ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အခုလို မျက် နှာမျိုးပေါ့။

“သားလေး ... ဒီနေ့ ကျောင်းက ပြန်လာတာ စောလိုက် တာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒီဆက်ရှင် ... အဲ ... ခန္ဓာဗေဒဘာသာ
အတွက် လူသေတွေကို ခွဲစိတ်ကြည့်တာက စောစောပြီးသွား
လို့”

အမေ နားလည်အောင် မြန်မာလို ဘာသာပြန်ပြီး
ပြောလိုက်တော့ ကြောက်တတ်သည့် အမေက တွန့်ခနဲ ရှုံ့မဲ့သွား
သည်။

“သားတို့ သင်ခန်းစာတွေကလည်း ကြောက်စရာ၊ စိတ်ညစ်
စရာတွေကွယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ အမေရ၊ လူသေခန္ဓာကိုယ်တွေထိ
ခွဲစိတ်ကြည့်ထားမှ တကယ်လူကို ခွဲစိတ်တဲ့အခါကျ ဘာတွေ
ရှိတယ်၊ ဘယ်လို ခွဲရမယ်ဆိုတာ သိနိုင်တော့မှာပေါ့”

အလိမ္မာက ရှင်းပြပေမဲ့လည်း အမေ့ မျက်နှာထဲ
ရှုံ့တွကျန်နေဆဲ။

“ကျွန်တော် ရှေ့သွားချိုးတော့မယ်နော်၊ မနက်က အဝင်
ဟောင်းတွေလည်း လျှော်ရဦးမှာမို့လို့”

“ဟဲ့ သားရဲ့ နေဦး၊ အမေ ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ဒီနေ့
အမေ ကားတိုက်ခံရတယ်”

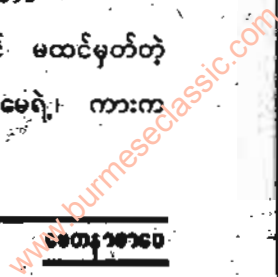
“ဟာ ... အမေ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားထိသွားလဲဟင်၊
ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဆေးခန်း မပြဘူးလား၊ ဒီအတိုင်းပဲ
ပြီးလိုက်လို့ရမလား အမေရဲ့၊ ပြပါဦး ဘယ်နားထိသွားလဲ၊
ကျွန်တော် ကြည့်ရအောင်၊ အရိုးတွေ ဘာတွေရော ကျိုးပဲ့
များသွားမလားလို့”

“အရိုးမကျိုးပါဘူး၊ ဘာမှကို မဖြစ်ဘူး”

“သေချာရဲ့လား အမေရော၊ ဘယ်နားမှာ တိုက်မိတာလဲ၊
တအားပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးလား”

“တအားကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အမှန်က ကားက
အမေ့ကို မြင်လို့ ရပ်လိုက်ပြီးသားပါ၊ အမေကသာ အရှိန်
မထိန်းနိုင်ဘဲ ကားကို ဝင်တိုက်မိပြီးလဲတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအရွယ်မှာ လဲကျရင် မထင်မှတ်တဲ့
ထိခိုက်မှုမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့၊ အမေရဲ့၊ ကားက
တိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားလား”

အလိမ္မာက စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသလော... ဒေါ်စိန်မြိုင်တို့ကတော့ ခပ်အေးအေး ခပ်ပြုံးပြုံး။

“ထွက်မပြေးပါဘူး၊ မပြေးတဲ့အပြင် အမေ့ကို ဆေးခဲ... လိုက်ပို့ပေးဖို့၊ ဆေးဖိုးဝါးခ အားလုံး တာဝန်ယူဖို့လည်း ပြောပါသေးတယ်၊ အမေက မလိုဘူးဆိုလို့ အိမ်အ... လိုက်ပို့ပေးပြီး ငွေသုံးသောင်းတောင် ထုတ်ပေးသွား... တယ်”

“အမေရာ ဒီလောက်နဲ့ သဘောတွေ ကျနေစရာမလိုပါဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိရင် ကားသမား... တာဝန်ရှိတာပဲ၊ အတိုက်ခံရတဲ့လူ စိတ်ကျေနပ်လောက်... အထိတော့ ဖြေရှင်းပေးရမှာပေါ့၊ တကယ်လို့ အမေက... ကူလီကူမာလုပ်ပြီး ကျွန်မ ထ၊လို့ မရတော့ပါဘူး... ဆိုရင် ဆေးရုံဆေးခန်း လိုက်ပို့ပြီး ကျေနပ်လောက်... လျော်ကြေးပေးရဦးမှာ”

“သူများ ပိုက်ဆံတော့ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာပြီး မတော... ရင်ပါဘူးကွယ်၊ နောက်ပြီး တစ်မက်လူက ကိုယ့်

မာရေကျောရေ ဆက်ဆံလာမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အခုဟာက တစ်မက်လူက တအားကို ယဉ်ကျေးချိုသာနေ... တော့”

“ယဉ်ကျေးမှာပေါ့၊ သူတို့က အပြစ်လုပ်ထားတာကိုး၊ အမေကလည်း ဒီလောက်နဲ့ အားနာလာစရာလား”

“ကောင်မလေးက တကယ်ပဲ စိတ်သဘောထား ကောင်း... တာပါ၊ သူဌေးသမီးလေး ဓာကယ်ပီသတယ်၊ စတားပြော... လေးက အစ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်... လိုက်တာ၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောလိုက်တာမှ မှန်နေ... တာပဲ”

ကောင်မလေး။ သူဌေးသမီးလေး။ ချောလိုက်တာမှ... မှန်နေတာပဲ။

မဟုတ်သေးဘူး။ အမေဟာ ဂားတိုက်ခံလာရပါ... သွက် ဒီလောက် ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနေတာ ငွေသုံးသောင်းရလိုက်... လို့တော့ မဖြစ်နိုင်။ တိုက်လိုက်သည့် ကောင်မလေး ဆိုတာ... ဝဲ။

“အမေ့ အပေါ်လည်း ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ အန်တီ အန်တီနဲ့ တဖွဖွခေါ်ပြီး အိမ်ထဲအထိ တွဲပိုးပေးတာ၊ ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာပေမဲ့ အောက်ခြေမလွတ် ဘဝင်မကြောက် လူဆန်တယ်ကွယ်”

“အင်း ... အင်း ... အမေ ကောင်းတယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ”

အလိမ္မာက ရှေ့ရေကို ကြိုမြင်လာပြီမို့ စကားစကြောက လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပေမဲ့ မအောင်မြင်။

“နေဦး သားရဲ့၊ ပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ ကောင်မလေး တအားချောတာ သိလား”

“အမေ ပြောပြီးပြီလေ”

“ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ၊ တအားလည်း ချမ်းသာတယ်”

“ဒါလည်း ပြောပြီးသား”

“အင်း ... အဲဒီလို ကလေးမလေးကိုသာ ချွေးမ လိုက်ရလို့ကတော့”

လာပြီ ... လာပြီ။ သူ ကြောက်သည့်စကားလုံးတွေ ကြားကို ကြားရပါပြီ။

ရုပ်ချောချောနဲ့ သူဌေးသမီးဖြစ်တိုင်း အလိမ္မာက ကြိုက်ရရောလား။ ထားတော့။ အလိမ္မာက ကြိုက်ပြီပဲထား။ ခပ်ဖက် သူဌေးသမီးက ကြိုက်ပါဦးမှ။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကြိုက်ကြပါလျှင်တောင် သူဌေးသမီးရဲ့ သူဌေးကြီးလင်မယားက အလိမ္မာလို ဘာမှ မရှိသည့် ကောင်မလေးကို သူတို့သမီးနဲ့ သဘောတူပါဦးမှ။

ဒီလောက်တောင် ဖြစ်စဉ်တွေများသည့် ကိစ္စကြီး ခပ်ဟာ အမေ မျှော်လင့်သလို လွယ်ကူချောမောစွာနဲ့ ပြီးဆုံးနိုင်ပါ့မလား။

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ အမေရယ်”

“အို ... ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငါ့သားက လူ့အဖိုးတန် ဆရာဝန်လောင်း၊ ဘယ်လောက်တောင် တန်ဖိုးရှိလိုက်သလဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ဘယ်မိန်းကလေးက ငြင်းမှာလဲ”

အမေ ... အမေ။

အမေဟာ ဆရာဝန်ဆိုတာကို ရှားပါးပစ္စည်းလို ထင်နေသည်။

သူတို့ခေတ်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ တစ်နှစ် တစ်နှစ်မှ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘယ်လောက်မှ မထွက်။ ဆရာဝန် ဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင်လည်း အဆင့်မြင့်မြင့် နေပေတော့။

ဒီခေတ်ထဲမှာတော့ ဆရာဝန် အရေအတွက်က များမှများ။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာလည်း သာမန် လူလိုပင်။ တော်ရုံ ဆရာဝန်အငယ်တစ်ယောက်ဟာ ဆေးအိတ် လည်း ကိုင်လေ့မရှိပေရော့ လမ်းသွားရင်း ပခုံးချင်း တိုက်မိလျှင် တောင်မှ ဒီလူဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါလားလို့ သတိထားမိ လောက်စရာအကြောင်း မရှိ။

“ဆရာဝန်က ရှားတာမှ မဟုတ်ဘဲ အမေရာ၊ သူတို့တွေ က ဆရာဝန်မှ လိုချင်ဘယ်ဆိုရင်လည်း သူဌေးသာ ဆရာဝန်ပဲ ရှာတော့မှာပေါ့”

“အို ... အဲဒီ သူဌေးသားဆရာဝန်က ငါ့သားလို ချောဦး တော်ဦး လိမ္မာဦးမှပေါ့”

ကဲ ... ပြီးပါလေရော့။

ဒီအမေတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်သားကို အထင်ကြီး သည့်နေရာမှာတော့ ဩချလောက်ပါပဲသေသည်။ တကယ့်လောက ထဲမှာ ဘယ်သူကမှ အရေးတယူ၊ ဂရုစာစိုက် ပြုခြင်းမခံရသည့် သူ့သား သာမန်ဆေးကျောင်းသားကလေးကိုပဲ အမေကတော့ အတ္တကျော် ပရော်ဖက်ဆာကြီးလောက် မှတ်နေတော့တာ။

“ကောင်မလေးက သူ့လိပ်စာကတ်ပြားလေး ပေးသွားသေး တယ်၊ အောင်မယ် ... သူ့ကိုလည်း အထင်မသေးနဲ့ သားရေ၊ ကိုယ်ပိုင် အကျိုးဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားတာတဲ့၊ အသက်ကတော့ သားထက် နည်းနည်းများ ကြီးမလားပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ သူ ဒီလောက် ချောနုဖတ်နေတာ မသိသာ လောက်ပါဘူး၊ တစ်နေ့လောက်တော့ အမေ အကြောင်းရှာ ပြီး သူ့ကို သွားဆက်သွယ်လိုက်ဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

“အမေ”

အလိမ္မာက တားမြစ်စကားပြောဖို့ ကြိကာရိုသေး
ဒေါ်စိန်မြိုင်ကတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်ကာ လှည့်ထွက်သွား
ခဲ့လေပြီ။

မနက်စောစော ပန်းခြံကိုသွား၊ ပန်းခူး၊ ဝန်းသီလုပ်
ပြီးလျှင် ပန်းခပ်များများ ဖောက်သည်ယူသော တချို့ဆိုင်တွေကို
ဆိုက်ပို့ရတာ ခင်ချမ်းက ရဲ့ တာဝန်ပါ။

ဒီနေ့ ပန်းပို့နောက်ကျတာမို့ ဆီးထုပ်အလုပ်ရုံကို
သွားဖို့တောင် နောက်ကျနေပြီ။ ခင်ချမ်းသာက စီးတော်ယဉ်
ခြံထောက်နှစ်ချောင်းကို သွက်သည့်ထက်သွက်အောင် ဂီယာပြောင်း
ဆီစာနင်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ပန်း ... ပန်း”

နောက်ဆုံး ပို့ရမည့် ကုန်စုံဆိုင်ကို ရောက်လျှင်
ခင်ချမ်းသာက အထဲမဝင်တော့ဘဲ ဆိုင်ရှေ့က ရပ်ကာ ဟစ်အော်
လာလိုက်ပါသည်။

အရင်ကလည်း အချိန်နောက်ကျနေလျှင် ဒီလိုပဲ ဆိုင်ဝ,ကနေ အော်ခေါ်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်တာပဲ။ ဆိုင်ထဲက ရှိသည့် လူတစ်ယောက်ယောက်က ထွက်လာပြီး လှမ်းယူလိုက် တာပင်။

ဒီတစ်ခါတော့ တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ခေါ်နေသည့် တိုင် ဘယ်သူမှ ထွက်မလာ။ ဆိုင်ထဲမှာ လူလည်း ရှိနေသားနဲ့။ ပထမတော့ ခင်ချမ်းသာက ပန်းမပေးတော့ဘဲ ဆက်ထွက်လာတော့မလို့။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက် တော့ ကိုယ်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လိုက်လို့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင် မှာ ဖောက်သည်တစ်ယောက် ပျက်သွားသည်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့် အတွက်ပဲ မကောင်းဖြစ်မှာ။

စိတ်ကို လျှော့ချကာ ဆိုင်ထဲအထိ ဝင်ပြီး မှာထား သည့် ပန်းကို သွားပေးလျှင် ...

“ဟင် ... ရှင်”

ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ စာပတ်ကောင်းနေသော အလိမ္မာက ရုတ်တရက်ကြီး ဘေးနား ရောက်လာပြီး အလန့်

တကြား အော်ဟစ်နေပြန်သေးသော မိန်းကလေးကြောင့် အတော် လေးဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက အလန့်တကြားနဲ့”

“ရှင်က ဒီမှာ ဘာလာလုပ်”

“စာထိုင်ဖတ်နေတာလေး၊ မမြင်ဘူးလား”

“မြင်တော့ မြင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက ရှင်နေရမဲ့ နေရာမှ မဟုတ်တာ”

“အလိုဗျား၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်နေချင်တဲ့ နေရာမှာ နေခွင့်ရှိတာပဲ။ ကျွန်တော် နေရမဲ့နေရာကို သီးသန့် သတ်မှတ်ထားတာမျိုး ရှိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါက ရှင်အိမ်မှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်တော်က ကိုယ့်အိမ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်နေရာမှာ မှ နေခွင့် မရှိတော့ဘူးလား၊ ဒါဆို ခင်ဗျားကရော အခု ရောက်နေတာ ခင်ဗျားအိမ် မဟုတ်တာတော့ သေချာ တယ်၊ ဒီအိမ်က မိသားစုဝင်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် သိတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒါ ကျွန်မ အိမ်လိုလည်း မပြောရသေးပါလား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒီဆိုင်ကို မနက်တိုင်း ပန်းပို့နေကျဆိုတော့ လာခွင့်ရှိတယ်လေ၊ တာဝန်နဲ့လေ၊ ရှင်က ဘာလာလုပ်တာ မို့လို့လဲ၊ ဆိုင်စောင့်တာဝန် ယူထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင် မလိမ်နဲ့နော်၊ ဒီဆိုင်ရှင် ဒေါ်ဖော့ဆိုတာက ကတ်စေး နည်းလွန်းလို့ ထမင်းတောင် တစ်နပ်ပဲစားတာလို့ ကြား ဖူးတယ်၊ ဆိုင်စောင့်အလုပ်သမား သပ်သပ်ငှားဖို့ဆိုတာ ကတော့ ဝေလာဝေးပဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ပိုက်ဆံယူပြီး အလုပ်လုပ်နေတာလို့ မပြောရသေးပါလား၊ ဆိုင်စောင့်ပေးနေတာ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မအားလို့ ကျွန်တော် စောင့်ပေးတာ”

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒီဆိုင်က လူတွေက ကျွန်မ ဆိုင်ရှေ့ကနေ လှမ်းအော်လိုက်ရင် ပန်း ထွက်ထွက်ယူနေကျ၊ ရှင်က အကြောင်းမသိတော့ ထွက်မလာတာ၊ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလို့ မပေးဘဲ သွားတော့မလို့”

ခင်ချမ်းသာက စံပယ်ပန်းအတွဲလိုက်ကို အလိမ္မာ ထံ ကမ်းပေးသည်။ လှမ်းယူလိုက်သော အလိမ္မာရဲ့ လက်တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားတန်ခိုး နဖပ်ပျော့ပျောင်းကာ မွှေးညင်း နုကလေးတွေတောင် မပျောက်သေးတာကို တွေ့ရလေသည်။

အံ့ဩစရာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အထူးသဖြင့် ဒီလို ရပ်ကွက်မျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရ သည့် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်တွေက ဒီလောက်နဖပ်သန် ဝှင်းနေဖို့ မသင့်ဘူးလေ။

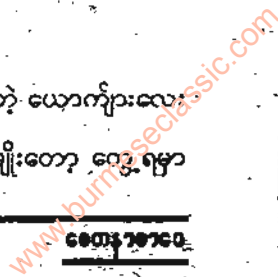
“ရှင်လက်ကလည်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော့်လက်က အသန့်ပါ”

“အင်းပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သန့်ပါတယ်၊ အသန့်လွန်နေလို့ ပြောနေရတာ”

“အသန့်လွန်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေး ရဲ့ လက်ကို သွားကြည့်၊ ရှင်လက်လိုမျိုးတော့ တွေ့ရမှာ

မဟုတ်ဘူး၊ အသားမာတက်တာလည်း မရှိ၊ အရိုးအဆစ်
လည်းမပေါ့၊ အကြောလည်း မတွေ့ရ။”

“အဟဲ ... ကျွန်တော့် လက်ကို နဖပ်သန့်ပြန်ပြီး လှေ
တယ်လို့ ချိုးကျူးတယ်ပေါ့လေ၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ဖွတ် ... ဒါချိုးကျူးတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ နိမ်တာ”

“မယုံနိုင်စရာဗျာ၊ အကောင်းတွေချည်း ပြောပြီးတော့
နိမ်တာဆိုတော့”

“ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်
လက်ဟာ နဖပ်ချောမွတ်နေတယ်ဆိုကတည်းက
ယောက်ျားဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တဲ့ လက်ကြောမတတ်
တဲ့လူမျိုးမို့ပေါ့၊ အလုပ်မလုပ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုရင် တစ်
ရာ ရှိပါဦးမလား”

အွတ်။

အလိမ္မာထံက တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး ထွက်သွား

အသံပါ။

ဒီကောင်မလေးဟာ တစ်ခါက သူမကို အိမ်ပြင်
ထုတ်ပြီး လှေကားရင်းမှာ ထိုင်စောင့်စေခဲ့မိသည့်အတွက် စိတ်နာနာ
နဲ့ လက်စားချေတာများလား။

သို့သော် သူမ မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ လက်စားချေ
လိုသည့် သဘော၊ နာစေချင်သည့်သဘောနဲ့ ပြောပုံတော့မရ။
ပြောရိုးပြောစဉ်၊ သဘောရိုးနဲ့ ပြောလိုက်တာမျိုးပင်။

“ဒီမှတစ်ကြည့် ကျွန်မ လက်တွေ ရှင့်ထက် အဆတစ်ရာ
လောက် ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းသေးတယ်”

ကိုယ့်ရှေ့ လာဖြန့်ပြသည့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဟာ
ကြမ်းတမ်းရုံသာမက နီဈေးဈေး အရောင်တစ်မျိုးတောင် စွန်းထင်
နေသေးသည်။

“ခင်ဗျားလက်က ဘာလို့ နီနေတာလဲ”

“ဆေးရောင်စွန်းတာ၊ ကျွန်မက ဆီးထုပ် ထုပ်တဲ့အလုပ်
လုပ်တယ်လေ”

“ခင်သစ္စာမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့ ရှင်က သိသားပဲ”

“သိဆို အဲဒီက သမီးအငယ်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းလေ”

“မနွယ်ချိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ရှင်က ဆေးကျောင်းတက်တာဆို ဆရာဝန်လောင်းဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“စာတော်တာပေါ့နော်”

“တော်တာပေါ့ဗျ၊ စာမတော်ဘဲနဲ့ ဆေးကျောင်းရောက် မလား”

“ရှင်အကြောင်း မနွယ်ချို ပြောနေသံ ခဏခဏ ကြားရ တယ်၊ ရှင်တို့ တော်တော်ခင်ကြတာလား”

“သိရုံပါပဲ”

သူက ပြောတော့သာ သိရုံ။ မနွယ်ချိုကဖြင့် ပြော လိုက်လျှင် သူနဲ့ တအားရင်းနှီးနေသည့်ပုံ။

သူတို့ အလုပ်ရုံမှာ မိန်းကလေးအလုပ်သမားတွေ ညည်းပဲလည်းရှိ၊ အသက်အရွယ်တွေကလည်း ခပ်ငယ်ငယ်တွေဆို တော့ လက်က အလုပ်လုပ်ရင်း အားနေသော ပါးစပ်က အပျင်း ခြေထွေရာလေးပါး ပြောကြရာမှာ အဓိကပါသည့် အကြောင်းအရာ တာ ယောက်ျားလေးတွေ အကြောင်းပင်။

ထိုအကြောင်းတွေ ပြောကြပြီဆိုလျှင် လူအများ သိသိဝင်စားသော မင်းသားတွေ၊ အဆိုတော်တွေ အကြောင်းနဲ့ မြိုင်ပါဝင်လာတတ်တာက အလိမ္မာဆိုသည့် လူတစ်ယောက် အကြောင်းပင်။

အလိမ္မာအကြောင်း ပြောပြီဆိုတာနဲ့ အလုပ်ရှင် မနွယ်ချိုက အပြေးကလေး ရောက်လာတတ်မြဲ။ သူများ ပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီးလျှင် သူမရဲ့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်း မနိုင်သော၊ သို့သော်လည်း ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားသော အလိမ္မာ တော်သက်သည့် အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြတတ်မြဲ။

ခင်ချမ်းသာဟာလည်း မိန်းကလေးထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲမို့။ ဒွေးတို့၊ လွင်မိုးတို့၊ စိုင်းစိုင်းတို့ ထွန်းထွန်းတို့၊ ထယ်စောက်တို့၊ ဒါရိုက်တာရင်တို့၊ လီဟန်ဆဲတို့ အကြောင်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သလိုမျိုး၊ အလိမ္မာအကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တတ်ပါသည်။ အမြဲကြားနေကျမို့ စိတ်ထဲမှာလည်း တရင်းတနီးတော့ ဖြစ်နေမိပြီ။

အရင်ကတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး ထူးချွန်သော ဆရာဝန်လောင်း တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အလိမ္မာတို့ ခင်ချမ်းသာက အထင်ကြီးမိသားပင်။

နှစ်ခါလောက် လူချင်းတွေ့ဖူးအပြီးမှာတော့ အလိမ္မာဟာလည်း မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကြား နှာခေါင်းပေါက်သော သာမန် လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည့်လို့ သိနားလည်လာပြီ။

အခုဆို သူ့ရဲ့ နှစ်ကြောသန့်နေသော လက်ချောင်းတွေကို ကြည့်ပြီး လက်ကြောမတင်းသည့် လူ့ဘော်ကြောတစ်ယောက်အဖြစ် နှာခေါင်းတောင် ရှုံ့ချင်သလိုလို။

ခင်ချမ်းသာဘက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသလိုပင် အလိမ္မာကလည်း စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ညစ်ထေးထေးနဲ့ အကြားထဲ ဂျစ်ကျကာ ဘဝင်လည်း မြင့်ဦးမည့်ပုံ ပေါ်သော ဆာင်မလေးကို ကြည့်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် ချစ်လက်ခတ်နိုင်ဖို့တော့ မကောင်းဘူးဟု တွေးနေမိတာပင်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ခင်ချမ်းသာက ခပ်ပြတ်ပြတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်လာလိုက်သည်။

လူကသာ ကျောခိုင်းထွက်လာသော်လည်း အတွေးအမှာတော့ အလိမ္မာက နေရာယူလိုက်ပါလာတာကို ခင်ချမ်းသာက သတိထားမိနေလေသည်။

ဖုန်းခွက်ကို ကောက်တိုင်လိုက်။ ပြန်ချလိုက်။
နောက်တစ်ချို့ ကောက်တိုင်လိုက်။ ပြန်ချလိုက်နဲ့။ ကျုပ်ဟာ
အတော်ပဲ ဆောက်တည်ရာမရတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။

လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ လိပ်စာကတ်ပြားလေးဟာ
တင်းတင်း ဆုပ်ချေခံထားရတဲ့ဒဏ်၊ ကျုပ်လက်ရဲ့ အပူငွေ့၊
လက်ဖဝါးမှာ ထွက်နေတဲ့ ချွေးစေးတွေရဲ့ အထိအတွေ့ကြောင့်
ကြေမှု့၊ ပူနွေးပျော့ဖတ်လို့။

နာရီဝက်လောက် ရပ်ပြီး စဉ်းစားပြီးတုံတိုင် ဖုန်း-
ဆက်ရကောင်းမလား၊ မကောင်းဘူးလားဆိုတာ ကျုပ်က မဝေခွဲ
နိုင်သေး။

လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်အတွင်းကမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။
ဒီကိစ္စကို ကျုပ် စဉ်းစားနေခဲ့တာ တော်တော်ကြာပါပြီ။ ကြာဆို
ကားတိုက်ခံရတဲ့ နေကတည်းကပါပဲ။

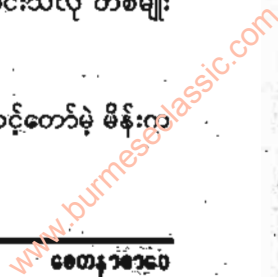
ကျုပ်ကို ကားနဲ့ တိုက်မိသွားတဲ့ သူဌေးသမီးကလေး
(ဆန်းဆန်းပြားပြား နာမည်ကလည်း မေခေတ်တဲ့) ကို အဆက်
အသွယ် လုပ်ပြီး ဇာတ်လမ်းဆက်ဖို့လေ။

ကိုယ့်သားက ညံ့တော့လည်း အစစအရာရာ အမေ
လုပ်တဲ့ ကျုပ်ကပဲ စီစဉ်နေရတာ။

ကျုပ်သားက ရိုးတော့ အင်မတန်ရိုးရှာတယ်။
ရည်းစားထားဖို့ မပြောနဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတောင် မထား
တတ်သေးဘူး။

အဲဒီလို ရိုးတာဟာ တစ်မျိုးကောင်းသလို တစ်မျိုး
တော့လည်း မကောင်းပြန်ဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အတွက် သင့်တော်မဲ့ မိန်းက
လေးကို ဘယ်လို ရွေးချယ်ရမှန်း မသိလို့ပဲ။

သားက ရိုးတယ်၊ အေးတယ်၊ အားနာတတ်တယ်။
ရိုးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ခပ်လည်လည် မိန်းမတစ်
ယောက် လက်ထဲ ကိုခနဲ နေအောင်ပါသွားနိုင်တာ။

ကျုပ်သားရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သူ့ရဲ့ အရည်
ချင်းကို သဘောကျလို့ အပိုင်ကပ်ချင်တဲ့ မိန်းမလည်တွေက
ပေါ့မှပေါ့ မဟုတ်လား။

လူတွေကတော့ ကျုပ်ကို မုန်းကြတာပေါ့။ ကျုပ်က
သားကို ဥစ္စာခြောက်ပြီး နေရာတကာ လိုက်ခြယ်လှယ်နေတဲ့
မိန်းမကြမ်းကြီးပေါ့လေ။

အို ... ကျုပ်ဘဝ ဘာဖြစ်ဖြစ် သားလေးကောင်း
စားဖို့ကသာ အရေးကြီးတာ။ ကျုပ်သားကောင်းစားတော့ ရေမြင့်
ကြာတင့် ကျုပ်လည်း လိုက်ပြီး ကောင်းစားတာပေါ့။

ထားပါ။ ကျုပ် မကောင်းစားရင်တောင် ကျုပ်သား
ကိုတော့ ကားကောင်းကြီးစီး၊ တိုက်ကြီးကြီးမှာနေ၊ ဝတ်ကောင်း
စားလှတွေ ဝတ်နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုး ရောက်စေချင်တယ်။ သားက

သူ့ရှေ့ရေး သူ မသိတတ်တော့ ကျုပ်ကကိုယ်စားဝင်ပြီး သိတတ်
ဆေးရတော့မှာပေါ့။

အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြည့်ထားလို့ အလွတ်ရ
နေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါ်ဝခေါ်လိုက်
တော့တယ်။

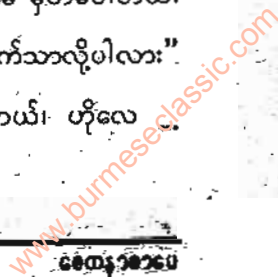
“ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါရှင်၊ မေခေတ် ပြောနေပါတယ်”
ကြည့်စမ်း။

သာယာချိုအေးလိုက်တဲ့ အသံလေး။ ဘယ်လောက်
ဈား မိန်းမကောင်း ပီသလိုက်သလဲလို့။

“ဟိုလေ ... အဒေါ်က ... အဲ ... အန်တီက ဟိုတစ်ခါ
သမီးကားနဲ့ ဝင်တိုက်မို့ဖူးတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... မေ မှတ်မိပါတယ်၊
ပြောပါ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ၊ အနာက မသက်သာလို့ပါလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ အနာက သက်သာပါတယ်၊ ဟိုလေ ...
ဟိုဥစ္စာ”

ကိုယ့်ဘာသာ ပြောရမဲ့ စကားလုံးတွေကို စိစဉ်ထားပြီးသား ဖြစ်ပေမဲ့ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ပါးစပ်ကထွက်မလာ။

“ပြောသာ ပြောပါ အန်တီ၊ အားမနာပါနဲ့။”

အင်း ...။ ပြောတော့ အမြန်ပြောချလိုက်ဦးမှပါပဲ။ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်ရတာဆိုတော့ အချိန်ကြာလေ ဖုန်းဖိုးထတက်လေ ဖြစ်နေမှာ။

“ဟိုသင်း ... အန်တီတူမလေး တစ်ယောက်ကလေ၊ သူ့ထဲအလုပ်လိုချင်လို့တဲ့၊ ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ အရောင်းဝန်ထမ်းဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အဲဒါ သမီးဆီမှာ လူများလို့မလားလို့”

ဟီ ... ဟီ။ ပြောပြီးတော့မှ လျှာယားလိုက်တာ တကယ်က ကျုပ်မှာ အလုပ်လိုနေတဲ့ တူမ မရှိပေါင်း ရှိခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်စေတနာ မရှိဘူးတဲ့ ကျုပ်က ကြားထဲက မျက်နှာငယ်ခံပြီး ဝင်ပြောပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အခုကတော့ ခွင်ဆင်ရမယ်လေ။ ကျုပ်သား ရှေ့ရေးအတွက် ကျုပ်နဲ့ ဒီမိန်းကလေး ရင်းနှီးခင်မင် ပတ်သက်နေရမှ ဖြစ်မှာ။

“ဟို ... ဒီလိုပါ အန်တီ၊ မေ့ဆိုင်က နဂိုစဖွင့်ကတည်းက ဝန်ထမ်းကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ရွေးခေါ်ပြီး သေသေချာချာ သင်တန်းပေးထားတာပါ။ ဖွင့်ကတည်းက စခန့်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက တစ်ယောက်မှ မထွက်ကြသေးဘူး။ ထွက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် လူကတော့ ဟိုသင်း ... မလိုသေးဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပါ။”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကြိုးစားပေးပါလား၊ သမီးရယ်၊ တူမလေးက ရုပ်ရည်လေးလည်း သန့်ပါတယ်၊ ဆယ်တန်းလည်းအောင်ထားပြီးသား၊ စာရီတ္တလည်း ကောင်းပါတယ်။”

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ရှင်၊ လောလောဆယ် တကယ်မလိုသေးလို့ပါ။ လိုလာခဲ့လို့ရှိရင် မေ့ အကြောင်းကြားပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုလုပ်ပါလား ဒေါ်ဒေါ် ... အဲ ... အန်တီ
လမ်းကြိုတဲ့အခါ သမီးဆိုင်ကို ဝင်ဝင်ပြီး စုံစမ်းမယ်လေ၊
အဆင်ပြေတဲ့ အခါကျ ပြောပေါ့နော်”

တစ်ဖက်က သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရတယ်။
ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတဲ့ပုံပဲ။
ကိုယ့်ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ညစ်နွမ်းစရာဖြစ်ရတာဟာ
သိပ်တော့ကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ကိုယ်ရှိနေဖို့က အရေးကြီးတာလေ။

“ဟိုလေ ... ဝန်ထမ်းအသစ် လိုဖို့က ...”
“ရပါတယ်၊ အားမနာပါနဲ့၊ အန်တီလည်း မြို့ထဲရောက်
ဖြစ်ပါတယ်၊ သမီးဆိုင်ကိုလည်း ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတွေ
နေတာပဲ၊ လမ်းကြိုဝင်ခဲ့ရတာ မပင်ပန်းပါဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ဝင်ချင်ဝင်ကြည့်ပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ တအားကြီးတော့ မျှော်လင့်မထားနဲ့နော်၊
အဲတွက်က အားလုံး အဆင်ပြေနေတာမို့လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ အန်တီလမ်းကြိုရင် ဝင်ခဲ့မယ်နော်”
အောင်မယ်လေးလေး။ ဖုန်းခွက်ကို ချပြီးတဲ့အချိန်မှာ
အစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရင်တွေ့မခုန်စဖူး ခုန်လိုက်တာတော်။

“တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်၊ လာသာလာရတာ ငါက တွေ့မှ တွေ့ပါ့မလားလို့”

အိမ်ထဲဝင်လျှင်ဝင်ခြင်း အမောတကောလေး ပြော လိုက်သော နွယ်ချိုကို အလိမ္မာက နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေ သည်။

နွယ်ချိုက သူ့အိမ်ကို လာစရာအကြောင်း ဘာရှိ သလဲ။

နွယ်ချိုတို့လို သူ့ဌေးမိသားစုဟာ အမေ့ထံမှာ ပေါင်နှံ ချေးငှားစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။ ဒီတော့ အမေ့ဆီလာတာ လည်း မဖြစ်နိုင်။

ကိုယ့်ဆီလာစရာ အကြောင်းကား ပိုလို့ပင် ဝေးသေး သည်ဟု အလိမ္မာက ထင်သည်။ နွယ်ချိုနဲ့ သူ ခင်ခဲတာက အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝက။ အခု တက္ကသိုလ်တတိယနှစ် တောင် ရောက်နေပြီဆိုတော့ သူတို့ကြားထဲက ခင်မင်မှုဟာ မှေး ခိုနိမ့်အရောင်ဖျော့သွားလောက်ပြီ။

“နွယ်ချိုပါလား၊ ဘယ်သူ့အိမ် လာတာလဲ”

“နင့်အိမ်လာတယ် ဆိုမှတော့ နင့်ဆီလာတာပေါ့ဟဲ့”

- ကိုယ့်ဆီ ...။

အလိမ္မာက မျက်ခုံးတွေ ပင့်တော်သွားရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဆရာကန်တော့ပွဲအတွက် ငါတို့ကျောင်းက အောင်သွားတဲ့ ကျောင်းသားဟောင်းတွေစုပြီး ဆရာတွေကို ကန်တော့မှာ အဲဒါ အလှူလည်း လိုက်ကောက်ရင်း ...”

“အလှူငွေအတွက်ဆိုရင်တော့ အမေလာမှပြော၊ လောလော ဆယ်တော့ အမေက ပိုက်ဆံထည့်တဲ့ အံဆွဲကို သော့ခတ် သွားလို့”

“အလှူငွေကိစ္စတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပွဲဖြစ်မြောက် ရေးအတွက် ဝိုင်းကူဖို့လည်း ပြောမလို့”

“ဘာတွေ လုပ်ရမှာလဲဟင်”

“အစုံတော်၊ အလှူငွေ ကောက်ဖို့၊ ဆရာတွေ အစုံလိုက်ဖိတ် ဖို့တို့၊ ကန်တော့ပစ္စည်းဝယ်ဖို့၊ အကျွေးအမွေးကိစ္စစီစဉ်ဖို့၊ အခမ်းအနား အပြင်အဆင်၊ ဆရာတွေ ကြိုပို့အစီအစဉ် အစုံပေါ့၊ အားလုံး အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး တာဝန်တွေခွဲယူ ရမှာ”

စိတ်ညစ်ပါရဲ့။

ကိုယ့်ဆရာတွေ ကန်တော့ဖို့ကိစ္စမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ် ကျဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမှာ ဝမ်းသာစရာကိစ္စပေမဲ့ အလိမ္မာက အားမဲ့အားတာ။

ဒီရက်ပိုင်း အတွင်း ကျောင်းမှာ အစမ်းစာမေးပွဲ တွေ ရှိတာမို့ စာကို ခေါင်းမဖော်စတမ်း ကျက်နေရသည်အချိန်၊ တခြားအလုပ်တွေ လုပ်ဖို့မပြောနဲ့ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ရေ အလုပ်တွေ တောင် ကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်တော့သည့် အချိန်။ ဒီအချိန်မျိုး

မှာ အပိုကိစ္စတွေ (အဲ ... ပြောလိုမတော့ သိပ်မကောင်း)အတွက် အချိန်ကုန် မခံနိုင်။

“ငါက စာမေးပွဲရှိနေလို့”

“ဟုတ်လား ... စာမေးပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

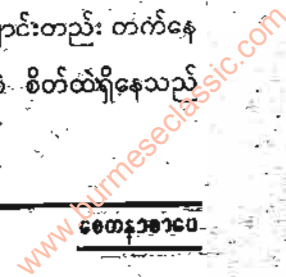
“ရှေ့အပတ်ထဲပဲ၊ ဒီလကုန်လောက်မှ ပြီးလိမ့်မယ်”

“ရတယ်လေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆရာကန်တော့ပွဲက ရှေ့လ ကုန်လောက်မှ လုပ်မှာဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အလှူ ခံတဲ့ကိစ္စမှာ မကျဖြစ်ရင်တောင် အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ဖို့၊ အကျွေးအမွေး၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ကျန်သေးတာပဲ”

“ငါတို့က စာမေးပွဲတွေ အပတ်တိုင်းလိုလို ပြေနေရတာ ဆိုတော့ အားတဲ့နေ့နဲ့ ကြိုဦးမှ”

တငြင်းတည်း ငြင်းနေသည့် အလိမ္မာကို နွယ်ချိုက အားမလို အားမရ ရှိလှသည်။

အလိမ္မာဟာ သူတို့နဲ့ ထစ်ကျောင်းတည်း တက်နေ ခပေမဲ့ အားလုံးနဲ့ မတူသလို မတန်သလိုပဲ စိတ်ထဲရှိနေသည့် ဆိုတာ နွယ်ချိုက သိတော့သိပါရဲ့။

တခြားသူတွေကိုတော့ထား။ ဆင်းရဲကြတာ၊ မိဘ
 အသိုင်းအဝိုင်း မတောင့်တင်းကြတာမို့။ နွယ်ချိုကျတော့ ဒီရပ်ကွက်
 ထဲမှာ ပိုက်ဆံအချမ်းသာဆုံး။ မိဘတွေကလည်း အားလုံးက
 အရေးထားရသည့် ရပ်မိရပ်ဖတွေ။ သူတို့သားအမိထက်စာလျှင်
 အခြေအနေက အများကြီး ပိုမြင့်သေးသည်။ ဒီလိုလူမျိုးကိုတောင်
 သူက အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုတော့ ကြည့်ရတာ
 ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးလောက်နဲ့မှ တက်ပြီး အပေါင်းအသင်း
 လုပ်ချင်တာလား။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်ချိုကတော့ အလိမ္မာကို
 မဖြစ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ရမှာပဲ။ မာနကြီးပြီး တသီးတသန့်နေလွန်း
 တဲ့ အလိမ္မာနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ရင်းရင်းနီးနီးနေဖို့ အခွင့်အလမ်းကို
 တော့ ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်မခံနိုင်။

“ဆရာကန်တော့ပွဲ ဆိုပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဆုံဖို့
 စီစဉ်ထားတာဆိုတော့ အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာ၊ လာဖြစ်
 အောင်တော့ လာပါဟယ်၊ ငါလာခေါ်မယ်လေ ... နော်”

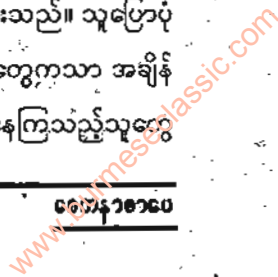
“အင်း ... ရပါတယ်၊ အားတဲ့အခါကျ လာခဲ့မှာပေါ့၊
 ကျောင်းကိုပဲ လာရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းမှာပဲ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အစည်း
 အဝေး လုပ်ကြတယ်၊ ဪ ... ဒီနေ့လည်း ရှိသေးတယ်၊
 ဒီနေ့က ဖြတ်ဖိုင်းတွေ ဖေဖို့နဲ့ အကြမ်းဖျဉ်း အစီအစဉ်ဆွဲ
 ဖို့ တိုင်ပင်ကြမှာ၊ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ငါ စာကျက်နေတာလေ”
 “ခဏလောက် ခေါင်းရှင်းတဲ့ သဘောနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဆွဲ၊
 တစ်ချိန်လုံး စာပဲကျက်နေတော့လည်း ငြီးငွေ့ပါတယ်ဟာ”

“ငါတို့ကျောင်းက တစာစာ ကျက်နိုင်မှ ဖြစ်တာ၊ ဆရာဝန်
 တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အားအား
 ယားယား ဟိုသွား ဒီသွားနဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ဖြန့်
 မပစ်နိုင်ဘူး။ မလိုက်တော့ပါဘူးဟာ”

နွယ်ချိုက မျက်နှာလေး ဧယ်သွားသည်။ သူပြောပုံ
 ထဲ သူတို့ဆေးကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်လောင်းတွေကသာ အချိန်
 ထဲ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချပြီး တန်ဖိုးရှိစွာ နေကြသည့်သူတွေ

ပေါ့။ တခြားလူတွေကတော့ အားအားယားယား အချိန်ကို အကျိုးမဲ့ အသုံးချနေကြသူတွေပေါ့။

သူများဆိုလျှင်တော့ ဒီနေရာမှ စိတ်ဆိုးပြီးသာ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။

နွယ်ချိုကတော့ အလိမ္မာအပေါ် စိတ်မဆိုးရက် မနာကြည်းရက်ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကန်တော့ပွဲရက်တော့ ရောက်အောင် လာခဲ့ပါဟယ်၊ နင်က စာတွေရတော့ ငါတို့ကျောင်းရဲ့ဂုဏ် ဆောင်လို ဖြစ်နေတာ၊ ဆရာတွေအားလုံးက နင့်ကို အထင်တကြီးနဲ့ မမြှောက်စားကြတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို လူက ဆရာကန်တော့ပွဲကို ရောက်မလာဘူးဆိုတော့ ဆရာ တွေ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဆရာကန်တော့ပွဲတော့ လာနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်လေ အင်း... ဒီကြားထဲမှာလည်း ငါလုပ်ပေးနိုင်တာရှိရင် ကူလုပ် ပေးပါ့မယ်၊ ပုံမှန်အစည်းအဝေးတွေ ဘာတွေတော့ မလာ နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလောက်တော့ အချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်လို့”

“ဒါဆိုလည်း ငါသွားစရာရှိတဲ့ အချိန်တိုင်း နင့်ကိုဝင်မေး မယ်လေ၊ နင် အားတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ရင်တော့ လိုက် ခဲ့ပေါ့”

“ဟို ...”

အားနာပါးနာနဲ့ ပြောလိုက်တာသာဖြစ်ပြီး တကယ် နည်းအဝေးတွေကိုတော့ ဘယ်တစ်ခုမှ လိုက်ဖို့စိတ်ကူးမရှိသော ဆီခွာခမျာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

နွယ်ချိုကတော့ သူ့ဘက်က အခွင့်အရေး တစ်ခုရ ဖြစ် တောင်းပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

White Palace ... တဲ့။

ကြီးမားလှသော ဆိုင်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးဟာ မှန်နဲ့ပဲ ကာရံထားတာ အောက်ခံကြမ်းပြင်ကျတော့ ကျောက်အဖြူဆွတ်ဆွတ်တွေနဲ့မို့ ဖြူဝင်းလင်းလက်လို့ နေသည်။

ဆိုင်အတွင်းမှာ ခမ်းနားသော အပြင်အဆင်ကောင်းပေ၊ လှပေ၊ ဆန်းပေဆိုသော အဝတ်အထည်တွေကို ကျင်းပြသထားတာကလည်း ရင်သပ်ရုံမောလောက်ဖွယ်ရာ

မီးချောင်းတွေ ထိန်ထိန်ညှိအောင် ထွန်းထားလည်း ဆိုင်အတွင်းက အလင်းရောင်ဟာ တောက်တောက်

နာမည်နဲ့တော့ လိုက်ဖက်ပါပေရဲ့။ ဆိုင်ကြီးဟာ ဆေးတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားလှသလို အရောင်အဆင်းကလည်း နူးညံ့ တောက်ပလှတာ ဆိုတော့ White Palace အဖြူရောင် ဆေးတော်ပဲပေါ့။

ဒီလောက်သားနားသည့် ဆိုင်ထဲကို တယ်လီသတ္တိ နဲ့ ဝင်ရပါ။

အလိမ္မာက စိတ်ညစ်လှပါသည်။

ကိုယ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ မိန်းကလေး သုံးအဆောင်၊ အဝတ်အထည်တွေချည်း ရောင်းသည့်ဆိုင်နဲ့ ဝယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်။ ပြီးတော့ သူ့အခြေအနေ၊ အဆင့်အတန်း ခွဲတော့နဲ့လှတာမို့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးရဲ့ အရိပ်ကိုတောင် နင်းဖို့ မိတ်တန်။

တကယ်လို သူ ကြောက်ရသည့် အမေက ခိုင်းလိုက် ခြောက်စွသာ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် အလိမ္မာတို့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို တော်လာစရာ အကြောင်းတောင်မရှိ။

အမေ ... အမေ။ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းတွေများ ထွက်ချင်နေပြန်တာပါလိမ့်နော်။

မတွေ့ချည်း ကြီးစိုးသည့် နေရာတစ်ခုသို့ သွားလူမျိုးလေးကို လွတ်လိုက်သည်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့သက်သေတော့ မဟုတ်နိုင်။

အမေပေးသည့်အကြောင်းပြချက်ကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ရှိတယ်ပဲထား၊ ဘယ်တုမကမှ အလုပ်ရှာပေးပါဆိုပြီးပေးအကူအညီ တောင်းမထားပါဘူး။ အကူအညီ တောင်းလာလျှင်တောင် အဆွေအမျိုးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝါသနာလုံးဝမပါပေ။ အမေက ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီးတော့ ကူညီရှာမှာ မဟုတ်ပေ။

နောက်ဆုံး ကူညီဖို့အတွက် လက်ခံသဘောတူလို့မရပြီ ဆိုလျှင်တောင် ပိုးလိုမွေး၊ ရွှေလိုဥထားရသည့် သူ့သားတော့ သူများထံမှာ မျက်နှာအငယ်ခံကာ အကူအညီလာတောင်းခိုင်းမှာ မဟုတ်ချေ။

ဒါဟာ အမေ့ရဲ့ စိတ်ကူးဇာတ်လမ်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်မည်။

ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်မလဲ။

အမေဟာ ကိုယ့်သားကို ချစ်လွန်း၊ ကောင်းစားစေချင်လွန်းလို့ ဇွတ်အတင်း စီစဉ်နေသည် ဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်သားရဲ့ အစားချက်ကိုလည်း ထည့်တော့ တွက်သင့်တာပေါ့။

ဒီလိုကိစ္စမျိုးကျတော့ တစ်ဖက်မိန်းကလေးက တစ်ဖက်ဆင်ထားသည်ဆိုတာ သိတော့မှာပေါ့။

အဲဒီအခါကျတော့ ဘယ်လောက် အထင်သေးစရာမလဲ။

စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က တမင်ရည်ရွယ်ချက် မပါဝင်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အထင်သေး ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်အခဲအခက်ချင်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ။

အမေ့ကိုသာ မကြောက်ရဘူးဆိုလျှင် အလိမ္မာဟာ ဒီလောက် ကြောင်တောင်တောင်နိုင်သော လုပ်ရပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ လုပ်လေမှာ မဟုတ်ပါ။

“ဒေါ်မေခေတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

ကြည့် ...။ အဲဒီလို မေးလိုက်တာနဲ့ အဝင်ဝမှာ စောင့်နေသည့် ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးရဲ့ တစ်မျိုးသော အကြည့်ထိ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ သူ့လို အထင်အစားမွဲတေတေ၊ နဲ့ချာချာနဲ့ လူတစ်ယောက်က သူတို့ဆိုင်ရဲ့ သူဌေးမကို လာမေးသည် ဆိုမှတော့ ဒါဟာ အထူးအဆန်းဖြစ်ရပြီပေါ့။

“ချိန်းထားလို့ပါလားရှင်”

“ချိန်းတော့ မထားပါဘူး၊ ဟို ... တွေ့ခွင့်များ ရနိုင်မလားလို့”

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဒါ ... ဒါကတော့ ... အဲ ... သူနဲ့တွေ့မှ ပြောလို့ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

အလိမ္မာ့ မျက်နှာတွေက နီရဲနေပြီ။ လည်ချောင်းထဲမှာလည်း ပူထူကာ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘာမှမရှိပါဘဲလျက် မဟုတ်တာ တစ်ခုခု ချောင်းမြောင်းလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်နေသူ တစ်ယောက်လို ခံစားနေရသည်။

“ခဏနေပါဦးနော်၊ မမမေကို မေးကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်၊ သူ တွေ့နိုင်သလား မတွေ့နိုင်ဘူးလားလို့”

ကြီးကျယ်လိုက်တာလို့ အပြစ်မပြောချင်တော့ပါ။ ကိုယ်က သူ့နယ်ထဲ ကျူးကျူးကျော်ကျော် ရောက်လာခဲ့မိပေတာကိုး။

ဆယ်မိနစ်လောက် စိတ်အိုက်စွာ စောင့်ဆိုင်းအပြီးမှာတော့ ရုံးခန်းဟု သတ်မှတ်ထားသော ဆိုင်အတွင်းဘက်က အခန်းကျယ်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်ခွင့် ရသွားသည်။

အနေကျချင်စရာ ကောင်းလိုက်ပုံများ။

တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် စိတ်ကူးထဲတောင် မမြင်ဖူး
သည့် သားနားလွန်းလှသော အခန်းထဲ။ အသက်မတိမ်းမယိမ်း
အရွယ်ပင် ဖြစ်ပေမဲ့ မျက်နှာထားတည်တည်နဲ့ ကိုယ့်ထက်အဆ
များစွာ မြင့်မားခမ်းနားနေသလိုရှိသည် မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ
ကြောင်တောင်တောင်၊ ငေါင်းစင်းစင်း ရပ်နေရသည့် အဖြစ်ဟာ
လေ။

သူက ကိုယ့်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံတာဟာ ကိုယ့်မှာ
အလွန်အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိနေသည် အထင်
နဲ့။ ဗာကယ်တမ်းကျတော့ အလိမ္မာရောက်လာရတာဟာ ဘာမှလဲ
ဖြစ်လောက်သည်ကိုစွမဟုတ်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး မင်းနာမည်”

“ကျွန်တော့်နာမည် အလိမ္မာပါ”

တစ်ဖက်အမျိုးသမီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေများ တွန့်ကွေး
သွားလေသလားလို့ အလိမ္မာက သံသယဝင်မိသေးသည်။ သူ
နာမည်ဟာ တခြားလူတွေအတွက် လှောင်စရာများ ဖြစ်နေလို့

လား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအမျိုးသမီးကပဲ လူတွေကို နှိမ်ချင်၊ လှောင်
ချင်သည့် စိတ်သဘောထား ရှိနေလို့လား။

“ကျွန်တော့်နာမည်မှာ ဘာများ ရယ်စရာရှိနေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တို့ ရယ်လိုက်တယ် ထင်လို့လား”

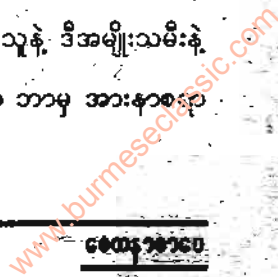
“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ရယ်လိုက်တယ်”

“ခက်တော့တာပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ လုံးဝမရယ်ပါဘူး၊ ရယ်
ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒလည်း မရှိပါဘူး”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်မငြင်းဘဲနေ
ကြရအောင်၊ ကျွန်တော်က ဒေါ်စိန်မြိုင်ရဲ့သားပါ”

အမျိုးသမီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် အမေ့နာမည်ကို သူမ တစ်ချက်တည်းနဲ့ တန်းမမှတ်မိ
ဘူးဆိုတာ အလိမ္မာက သိလိုက်သည်။

အမေ ... အမေ။ ပြောတော့ သူနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့
အရမ်းပဲ ရင်းနှီးနေသလိုလို။ သွားတွေ့ရမှာ ဘာမှ အားနာစရာ
အကြောင်း မရှိသလိုလို။

အခုကျတော့ ဟိုက သူ့နာမည်ကိုတောင် မကြားဘူး သလိုပါလား။

“ဒေါ်စိန်မြိုင် ဆိုတာ ခင်ဗျား ကားနဲ့တိုက်မိလို့ အိမ်တောင် ပြန်ဖို့ပေးရသေးတာလေ”

“ဪ ... မှတ်မိပြီ။ အန်တီစိန် ... အန်တီစိန် ... အင်း ပြောပါဦး၊ အန်တီစိန်က ဘာများမှာလိုက်လို့လဲ”

“ဟိုဒင်းလေ ... သူ့ မေးထားတဲ့ ကိစ္စတဲ့၊ ဟို ... အလုပ် ဆိုလား”

“အလုပ်က ခုထက်ထိ အဆင်မပြေသေးဘူးလား”

“ဗျာ ... ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ရှင့် အစ်မလေ”

“ကျွန်တော့်မှာ အစ်မမှ မရှိတာ”

“ဪ ... ညီမလား”

“ညီမလည်း မရှိဘူး ခင်ဗျ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါဖြင့် ရှင်က ဘယ်သူ့အတွက် ပြောပေးဖို့ လာတာလဲ”

“အမေ ခိုင်းလို့ကလို့ လာတာပါ”

“ဒါဆို ရှင့်အမေခိုင်းလိုက်တာ ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့တူမအတွက် အလုပ်များ ရမလားလို့”

“အင်းလေ ... အဲဒါပဲ ပြောတာပေါ့၊ ရှင် အစ်မ အလုပ်က အခုထက်ထိ အဆင်မပြေသေးဘူးလားလို့”

“ကျွန်တော့်မှာ အစ်မမှ မရှိတာ”

“ဒါဆို ရှင့်အမေရဲ့ တူမဆိုတာကရော”

အဲ ... ဟုတ်သွား။

အမေဟာ မရှိသည့် တူမအတွက်ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ် တင်ထားတာလေ။ အမေတူမဆိုတော့ အလိမ္မာနဲ့က မောင်နှမတော် ရမည်။ ဒါကို သူက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို ပြောနေတော့ အခဲပွယ် ရှိသေးရဲ့လား။

“မသိဘူးလေ၊ ခင်ဗျား ပြောတော့ ကျွန်တော်က အရင်း မှတ်တာကိုးဗျ၊ အမေတူမဆိုတာကို ပြောမှန်း ဘယ်စဉ်းစား မိပါ့မလဲ”

“ဆန်းတော့ အဆန်းပဲနော်၊ ရှင်အမေက သူ့တူမအတွက် တအားသိတတ်ပြီး စိတ်ပူပေးနေသလောက် ရှင်နဲ့ကျတော့ စိမ်းပုံရတယ်၊ ရှင်တို့သားအမိက အချင်းချင်း တသီးတသန့် နေတတ်ကြလို့လား”

“ဘယ်ကသား ကျွန်တော်တို့က သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့ သိပ်ချစ်တာ”

တော်တော်ဆိုးသည့် အမျိုးသမီးပဲ။ သူ့ဘာသာ တွေးတော အကွက်ဆင်ပြီး သူများကိစ္စကို လိုက်စပ်စုနေလိုက် တာ။

အင်းလေ။ လာရင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသည်အထိတော့ သည်းခံကာ နေရဦးတော့မှာပါပဲ။

“အမေ မေးခိုင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်နေရာ ရမှာလား”

အလိမ္မာ အသံက ဆတ်တောက်တောက်၊ တိုပြတ် ပြတ် ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုပဲ ဟိုမိန်းမက သဘောကျသလို ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသေးရဲ့။

“အန်တိုကိုတော့ ပြောထားပြီးသားပါ၊ ဟိုဟာလေ ... အလုပ်ကိစ္စက လောလောဆယ်တော့ အဆင်မပြေသေးဘူး လို့၊ နောက်ကျရင်တော့ ကျွန်မဆိုင်သစ်တစ်ခုပွင့်ဖို့ အစီ အစဉ်ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ ဝန်ထမ်းသစ် ထပ် ခေါ်မှာမို့ အဲဒီအချိန်လောက်အထိ စောင့်နိုင်ရင် စောင့်ပါ လို့”

“ဘယ်တော့လောက် ဖြစ်မလဲ”

“သိပ်တော့ မသေချာသေးဘူး၊ ရှေ့နှစ်ထဲမှပဲ ဖြစ်လိမ့် မယ်၊ ခုထက်ထိတော့ နိုင်ငံခြားနဲ့ အဆက်အသွယ်ရထား ရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဆိုင်ခန်းနေရာ အပြင်အဆင် ကုန်ပစ္စည်း တင်သွင်းဖို့ အားလုံး ဘာမှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး”

တော်တော်နီးစပ်သည့် မျှော်လင့်ချက်ပါပဲ။ တကယ် လို့သာ သူ့ဆီက အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ထိုင်မျှော်လင့်နေရသူ တစ် သောက် အမှန်စင်စစ် ရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင် တော်တော် ကြေကွဲချင် နေရာ ကောင်းမည်။

အမေ့ အတွက်ကတော့ အကြိုက်ပဲ နေမှာပေါ့။
 တကယ်မရှိသည့် တူမအတွက် အလုပ်ရပြီလား၊ ရပြီလားလို့
 အချိန်ပို ကြာကြာလာမေးခွင့် ရနေလေလေ မေခေတ် ဆိုသည့်
 အမျိုးသမီးနဲ့ ပိုပြီးကြာကြာဆက်သွယ် ပတ်သက်ခွင့် ရလေလေ
 ဖြစ်နေမှာကိုး။

အမေတို့ လုပ်ပုံများ ရဲတင်းပါ။ တကယ်လိုသာ
 ဟိုက အလုပ်ပေးပါတော့မယ်၊ လာဆင်းပါတော့လို့သာ ပြောလျှင်
 ဘယ်က တူမဆိုတာကိုများ ဆွဲထုတ်ခေါ်လာလေမှာလဲ မသိ။

နေပါဦး ...။ အလုပ်နေရာ မရှိသေးဘူးလို့ ဟိုက
 ပြောလာလျှင် ဘာစကား ထပ်ပြောရမယ်လို့ အမေက မှာလိုက်
 ပါလိမ့်။

အဲ ... သိပြီ။

“ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်ပတ်လောက်နေမှ တစ်ခါကြည့်
 ပြီး နှစ်ပတ်ပါဦးမယ်”

ဟိုအမျိုးသမီးရဲ့မျက်နှာ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်သွားတာကို
 တွေ့ရပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပြီ။ အလိမ္မာအတွက်က
 တူ အမေ ...။ အမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကသာ အရေးကြီးသည်

မိထွေးတော် ... မိထွေးတော်။

နှိပ်စက်လှသည့်လို့ မဆိုသာပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ မိထွေးတော် ခိုင်းလိုက်တာတွေဟာ နှိပ်စက်တာထက် ဆိုးနေတာ မျိုးတွေရှိသား။

ဥပမာ ပြောရရင်တော့ လက်ရှိ ယူထားတဲ့ အကြွေရော၊ ဟိုးအရင်က ယူထားတဲ့ အကြွေတွေရော ပြန်ဆပ်စို့ အချိန်တန်ပေမဲ့ မဆပ်နိုင်သေးပါဘူးလို့ ကြွေးရှင်ကို သွားပြော ခိုင်းသည့်ကိစ္စမျိုးပေါ့။

ကြွေးရှင်ဆိုတာလည်း တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်။ အင်စတီတုတ်စိတ်သဘောပုပ်၊ ပါးစပ်ပေါက်လည်း ဆိုးသည့် ဒေါ်စိန်မြိုင်

ကြီး။ ကိုယ့်ဆီက ကုတ်ကတ်ခြစ် လှီးပြီး ယူဖို့အတွက်ဆိုလျှင် အင်မတန် တက်ကြွထက်သန်သလောက် သူ့ရပိုင်ခွင့်တွေ လက် လွှတ်ဆုံးရှုံးရတာတို့၊ နောင်နေ့ ကြန့်ကြာတာတို့ ဖြစ်လျှင်တော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံတတ်တာ။

ကဲ ... အဲဒီလို မိန်းမကြီးကို ဒီတစ်လအတွက် အတိုးလည်း မပေးနိုင်သေးပါဘူး။ တိုးအရင်က ယူထားပြီး ပြန် ဆပ်ဖို့ ရက်ကျော်နေသည့် ကြွေးလည်း မဆပ်နိုင်သေးလို့ ရက်တိုး ဆေးပါဦးလို့ ပြောရမှာ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလို့က် သလဲ။

ကိုယ်က စကားစရုံရှိသေး 'နင်တို့တွေက အဲဒါ ဆက်တာပေါ့။ မဆပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အစကတည်းက မယူပါနဲ့လား။ သူတုန်းကတော့ ကောင်းပြီးကောင်းရဲ့နဲ့ ပြန်ဆပ်ခါနီးကျရင် ကျွန်ုပ်ကျောင်းက အမျိုးမျိုး၊ ငါလည်း ပိုက်ဆံကို အလကားရတာ ဖောက်ဘူး။ မိန်းမသား မှဆိုးမတန်မဲ့ တပင်တပန်း ရှာဖွေထား တဲ့ ပိုက်ဆံပဲ။ အလကား ခတ်တင်းတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေး

www.burmeseclassic.com

နိုင်ဘူး၊ စသည် စကားလုံးအတွဲလိုက်တွေကို စက်သေနတ်ပစ်သလို တရစပ် ဆွဲပြောပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်တိုင် ကြံဖူးတာရော၊ တခြားလူတွေ အပြောခံ ရတာကို ကြားဖူးတာရော ပေါင်းကာ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးထံက တုံ့ပြန်မှု ဘယ်လိုလာမည်ဆိုတာ ခင်ချမ်းသာက ကြံတွေးလို့ရနေပြီ။

အိမ်မှာ အတူတူနေကြသူချင်းချင်း၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ ဒုက္ခ သုက္ခတွေကို မျှဝေခံစားကြသူချင်းချင်းမှာ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ကျတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ကျနေ တာကြီးက သိပ်တော့မဟုတ်လောက်ဘူးဟု ခင်ချမ်းသာက ထင် သည်။

ခက်တာက ကိုယ်မှ မလုပ်လျှင် နောက်ဆုံး ကိုယ့် အဖေပဲ အသုံးမကျသည့် လူကြီးအဖြစ်နဲ့ အပြောအဆို အနှိမ်ခံ ရဦးမည်။ အဖေကိုတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်။ ကိုယ်ပဲ အနစ်နာခံရ တော့မှာပဲ။

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် ... ဒေါ်ဒေါ်စိန်”

ပါးစပ်က တစာစာအောင်ရင်း အိမ်ပေါ် ဝုန်းဒိုင်း တက်သွားလျှင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ နောက်ဖေးကနေ ရေမိုးချိုး ပြီး ရေလဲပုဆိုးတိုတို၊ ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းက ဗလာကျင်းလျက်၊ ပခုံးပေါ်မှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အလတ်စားတစ်ခု တင်ထားသော အလိမ္မာက ထွက်အလာနဲ့ ကြုံလေသည်။

“ဟင်း ... ကြုံပြန်ပြီ”

“ဟာ ... ခင်ဗျား”

အာမေဇိုတ်သံနှစ်ခု လေထဲမှာ တိုက်မိသွားသည်။ အလိမ္မာက သူ့ကိုယ်သူ အပေါ်ပိုင်းကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ဆွဲဖုံး လိုက်ပြီး ခင်ချမ်းသာကတော့ မျက်စောင်းကြီးတစ်ခု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ထိုးလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကလည်း တစ်ချိန်လုံး ရေပဲ ချိုးနေတယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား သူများအိမ်ပေါ် ဒီလိုပဲ စည်းကမ်းမရှိ တက်ချင် တိုင်း တက်လာရလားဗျာ”

ဆုံပြန်ပြီ အပြစ်တင်စကားသံနှစ်ခု။

“ကျွန်တော်က ကိုယ် ရေချိုးနေကျအချိန်ပဲ ချိုးတာ၊ ခင်ဗျား ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကိုက ကျွန်တော် ရေချိုးမှအချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတာ”

“ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် သွားရင် ဒီလိုပဲ အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး တက်သွားနေကျပဲ၊ ဘယ်သူက မှ ရှင့်လို့ မအော်ဘူး”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ပြောလို့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်ကိုလည်း ပြောမနေချင်ပါဘူး”

ရှေ့ဆက် ပြောနေလျှင် ပြီးမှာ မဟုတ်တော့တာကို မြင်လာ၍ အလိမ္မာက အခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ ရုပ်အင်္ကျီလက်တို တစ်ထည်ကို ဆွဲဝတ်လိုက်ရသည်။ ခင်ချမ်းသာကလည်း ဧည့်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ အကျအနု ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း -

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် ဘယ်သွားလဲ၊ နေ့ပြန်တိုးတောင်းဖို့ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟို ... အလုပ်ကိစ္စ”

“ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲ”

တကယ်က သူများကိစ္စ စပ်စုဖို့ စိတ်ဝင်စားတာ တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာ လဲ၊ ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်နိုင်သလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင် မေးလိုက်မိတာ။ သို့သော် ခင်ချမ်းသာရဲ့ မေးခွန်းကြီးက သူများကိစ္စကို စွက်စွက်ဖက်ဖက် စပ်စုသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်အစ်မအတွက် အလုပ်သွားတောင်းတာ”

“အစ်မ ... ရှင့်မှာ ဘယ်က အစ်မရှိလို့လဲ”

“အစ်မဝမ်းကွဲ”

ပြောပြီးမှ အလိမ္မာက ရယ်ချင်သွားသည်။

အမေက ပြောလွန်း၊ ပြောလွန်းတာမို့ တကယ် နေ့သည့် အမေ့တူမဆိုတာကိုပဲ အလိမ္မာက ကိုယ့်အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် တကယ်ရှိနေသလို စိတ်ထဲက ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတော့တာ။

“ဪ ... အဲဒါက ကြာမှာလား”

“မြို့ထဲသွားရမယ်၊ စကားပြောဆိုပြီး ပြန်လာရမယ်၊ ပြီးမှ
အမေက မြို့ထဲ ရောက်ပြီဆိုရင်လည်း ဝယ်စရာရှိတာတွေ
တွေဝယ်၊ တွေ့စရာရှိတဲ့လူနဲ့ တွေ့ဆိုတော့ ကြာချင်လည်း
ကြာမှာ”

ဒီလိုပဲ။ စိတ်ပျက်စရာ အခြေအနေတစ်ခုကို တွေ့
တွေ့ရတော့မှာလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး လာကာမှ လွဲချော်သွား
ပြန်ပြီ။

ခင်ချမ်းသာကလည်း အဲဒီလိုဆိုလျှင် အသည်းအ
မှယား။ ဒီကို လာဖို့ မနည်းကြီးစားအားတင်းခဲ့ရတာ။ မတွေ့
ပြန်သွားရလျှင် နောင်တစ်ကြိမ် ပြန်လာဖို့အတွက် အသစ်ဖြန့်
အားတင်းရဦးမှာ။

“ဘာလဲ ... ထိုင်စောင့်ဦးမှာလား”

“စောင့်တော့စောင့်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အိမ်ချင်းကလည်း သိပ်ဝေးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ဗျာ၊ ခင်
မှာ အချိန်တွေ ဘယ်လောက် ပိုနေလို့ အကြာကြီး ထိုင်
စောင့်နေနိုင်မှာလဲ”

“အားလို့မဟုတ်ဘူးရှင်၊ နောက်တစ်ခါလာဖို့ အားတင်း
ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့”

“ကိစ္စပြောထားခဲ့လို့ ရမလား”

“ရှင်ပြောလည်း ထူးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချေးထားတဲ့
ပိုက်ဆံကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ပြောပေးရမလား”

အင်း ... စဉ်းတော့စဉ်းစားစရာပဲ။

ပိုက်ဆံချေးဖို့ဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး ရှိမှ
ဖြစ်မည်။ အခုကိစ္စကတော့ ချေးထားသည့် ပိုက်ဆံ ပြန်မဆပ်နိုင်
သေးတာကို အသိပေးရုံဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့ပဲမှာမှာ ရမည်။
ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ပြောရမှာ မဟုတ်၊ ပါးစပ်
သေနတ်ပစ်ခဲ့ရသည့် ဒုက္ခက ကင်းလွတ်သွားတာပေါ့။

“ဟိုဟာလေ ... ကျွန်မတို့ ... အဲ ... ကျွန်မနာမည်ကိုရော
မှတ်မိရဲ့လား”

“ခင်ချမ်းသာလေ၊ မှတ်မိပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါ ခင်ချမ်းသာတို့ ... အင်း ... ဒေါ်ရွှေစင်ပေါ့လေ၊ ဒေါ်ရွှေစင် ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ပြန်မဆပ်နိုင်သေးဘူးလို့၊ အတိုးလည်း မပေးနိုင်သေးဘူးလို့၊ အတိုးကို ပေါင်းသာမှတ်ထားလိုက်ပါလို့၊ ရှေ့လကျမှ ပေါင်းပေးမယ်လို့ နော် ... ပြောပေးနော်”

“ဒေါ်ရွှေစင် ... ပိုက်ဆံ ပြန်မဆပ်နိုင်သေးလို့ အတိုးကို ပေါင်းမှတ်ထား ... အင်း ... အင်း ... မှတ်မိပြီ၊ ဒေါ်ရွှေစင်နော်၊ ခင်ချမ်းသာရဲ့ အမေလား။”

“မိထွေး။”

ခင်ချမ်းသာက ခပ်ပြတ်ပြတ် တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း အလိမ္မာကတော့ အားတုံအားနာလည်း ဖြစ်၊ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဆောရီး”

“ဘာလဲ ... အားနာသွားတာလား၊ ရတယ်၊ ဘာမှ စိတ်ထဲ မထားနဲ့၊ အမေဆုံးပြီး အဖေက နောက်အိမ်ထောင်

ပြုလို့ မိထွေးနဲ့ နေရတာ ဘာမှ အားငယ်စရာမရှိဘူး၊ မိထွေးကလည်း ကျွန်မအပေါ် မဆိုးလှပါဘူး၊ ဒီလောက်နဲ့ ကတော့ သနားစရာအကြောင်း မရှိဘူး။”

တယ်လည်း ပြတ်သားတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ သနားမိသည့် သူတောင်မှ ဆက်သနားရကောင်းနိုး၊ ရပ်ပစ်လိုက်ရကောင်းနိုးနဲ့ အူကြောင်ကြောင်။

ခင်ချမ်းသာကတော့ဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့မိုးလွတ် ခြောက် သွားသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့ပြီ။

“လာခဲ့ပါ အလိမ္မာရယ်၊ ဆရာတွေက နင် မလာရင် နိဗ္ဗာန်
မကောင်းဖြစ်ကုန်ကြမှာတဲ့”
“ဟိုလေ”
“လိုက်ခဲ့ပါလို့ဆို၊ အချိန်တစ်နာရီလောက်ကလေး တွေ
သွားတာများ ဘယ်လောက် ထိခိုက်မှာလိုက်လို့”
“စာကျက်စရာတွေကလည်း ရှိလို့၊ ပြီးတော့ အမေအဖေ
သွားရင် အိမ်စောင့်ပေးရဦးမှာ”

တကယ်တော့ စာမေးပွဲက မနီးလှသေးဘူး

ဟိုဟိုဒီဒီ သွားမည်ဆိုလျှင်လည်း သွားနိုင်ပါသည်။

နောက်ပြီး အမေ့သားလို့ အိမ်စောင့်ပေးရမယ်ဆို
လည်း မဟုတ်။ အလိမ္မာ ကျောင်းသွားချိန်၊ အပြင်သွားချိန်
လည်း အမေက သူ့ဘာသာ သွားချင်ရာသွားတတ်တာပါပဲ။
အဖေက ဒီအတိုင်းပဲ ပိတ်ထားခဲ့တာ။

တကယ် မဟုတ်သည့် အကြောင်းပြချက်တွေ ပြပြီး
အလိမ္မာက ဘာဖြစ်လို့ တတွင်တွင် ငြင်းနေရသလဲဆိုလျှင်
အမေ့ရဲ့ အထူးတလည်မှာကြားချက်ကြောင့်ပါပဲ။

အမေက ဒီရပ်ကွက်ထဲက လူတွေနဲ့ သိပ်ကြီး
အရာနောနော မနေဖို့ မှာထားတာလေ။ အထူးသဖြင့်တော့
အထက်မလေးတွေ။

ဟုတ်လေလား၊ မဟုတ်လေလားတော့ မသိ။ ရပ်
ထဲက မိန်းကလေးတွေဟာ အလိမ္မာကို ဝိုင်းကြိုက်နေကြတာ

ဒါကြောင့် အလိမ္မာက သူတို့နဲ့ တတ်နိုင်သမျှမနီး
အောင် ရှောင်ရှားရမည်တဲ့။

ထိုမိန်းကလေးတွေထဲမှာ နွယ်ချို ပါသလား၊ မပါ သလားတော့ အလိမ္မာက မသိပါ။ သို့သော် အမေ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရအောင် အားလုံးကိုပဲ အပြီးရှောင်ထားလိုက်တော့တာ။

“အတန်းကြီးက အစ်ကိုကြီးတွေကလည်း အလိမ္မာရော ဆိုပြီး တပွပ္ပ မေးနေကြတာ၊ ငါ့ကိုလည်း တစ်လမ်းထဲနေပြီး နင့်ကို ရအောင် မခေါ်ခဲ့နိုင်ရကောင်းလားလို့ အပြစ်တင် နေကြတယ်။ နင်သာ ဒီတစ်ခါ ပါမလာလိုက်တော့ ငါ လှည့်ကြီး ဖြစ်ပြီပဲ”

“ဒါဆိုလည်း သွားနှင့်လေ၊ ငါ အမေပြောပြီး လိုက်လာခဲ့ မယ်”

“အမေ ပြောရုံပဲဆိုရင် ငါ စောင့်ပေးမယ်လေ”

နွယ်ချိုက တမင်ပဲလား၊ စကားပြောရင်း မသိမသာ မှားယွင်းသွားတာလားတော့မခံ။ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကို အလိမ္မာ ခေါ်သလို အမေလို့ လိုက်ခေါ်လိုက်သေးသည်။

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ သွားနှင့်၊ ငါ ပြင်စရာရှိတာလေး ပြင် ဆင်ရဦးမှာမို့လို့”

“ငါ့ စောင့်မှာပေါ့၊ အားနေတာပဲဟာ”

ဘယ်လိုမှ ပြောမရပါလား။

တစ်ဖက်က ဒွတ်ကြီး ဖြစ်နေတော့ အလိမ္မာကလည်း အားနာလာသည်။

ကိုယ့်ကို လာခေါ်သည့် ကိစ္စကလည်း အလည် အပတ် အပျော်အပါးကိစ္စ မဟုတ်။ ဆရာကန်တော့ပွဲဆိုတော့ ပြင်းရတာလည်း ခက်သည်။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ခဏစောင့်နေ၊ ငါ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

အလိမ္မာက နွယ်ချိုကို ခဏစောင့်ခိုင်းကာ အမြန်ဆုံး အဝတ်အစား လဲရပါသည်။

အိမ်နောက်ဖေးမှာ အဝတ်လျှော်ရေချိုးနေသည့် အမေ ထွက်လာပြီး နွယ်ချိုနဲ့ တွေ့သွားမှာကိုလည်း စိုးရသေးသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ‘ဒေါ်ဒေါ်စိန် ... ဒေါ်ဒေါ်စိန်’နဲ့ ဆီသု မရှိသော အမေဟာ ပါးစပ်ပေါက်က သွက်လည်းသွက်၊

ဆိုးလည်း ဆိုးလှတာ။ သူ မကျေနပ်လျှင် မကျေနပ်သလို ဘယ်
 အရပ်ဒေသမှ မရောင်တတ်သော အမေက နွယ်ချိုကို မကြည်ဖြူ
 ဘူးဆိုလျှင်လည်း မကြည်ဖြူသည့်အတိုင်း ပြောချလိုက်မှာပင်။
 ယောက်ျားလေးဘက်က မလိုမလား ဆက်ဆံခံ
 ရသည်ဆိုပြန်တော့လည်း အဲဒီမိန်းကလေးခမျာ သနားစရာကောင်း
 ရှာမှာပေါ့။ နွယ်ချိုကို မခင်လှပေမဲ့ အလိမ္မာက အားတော့နာပါ
 သည်။

အရေးထဲ ဝီရိသော့က ပျောက်နေသေး၍ ရှာနေရတာ
 နဲ့တင် အချိန်က ကြာသည်။

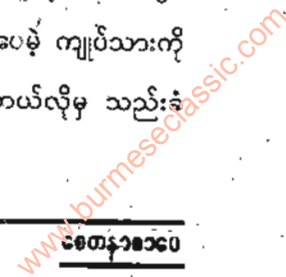
အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာသည့် အချိန်
 မှာတော့ ရေချိုးနေသည့် အမေကလည်း အိမ်ရှေ့ရောက်လာခဲ့
 ချေပြီ။

အလိုတော် သင်းက ကျုပ်သားကို ပိုင်စိုးဝိုင်နင်း
 အကျိုလက်တွေ ဘာတွေဆွဲလို့။

မြင်လိုက်ရတာနဲ့တင် များစွာစိတ်က အမြင်စူးချင်စရာ။
 ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေဟာ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို မရှိ
 ကြတော့ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေကို အတင်းပဲလိုက်ပြီး ရင်းနှီး
 ဝတ်သက်နေလိုက်ကြတာ။

တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သူတို့ ဘာတွေပဲ
 ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲနေနေ အကြောင်းမဟုတ်ပေမဲ့ ကျုပ်သားကို
 အာပတ်သက်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က ဘယ်လိုမှ သည်းခံ
 နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဟွန်း ...။ သင်းတို့က ကျုပ်သားကို လာပတ်သက် ရအောင် ဘာအရည်အချင်းတွေ ရှိလို့လဲ။

မိဘက ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပါးပါး ရှိတာနဲ့ပဲ သူက သူ့ကိုယ်သူ ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတာ။ သူလို မိန်းကလေး မျိုးကိုတော့ ကျုပ်က သဘောတူရလိမ့်မပေါ့လေ။

ဘယ်ကသာ။ မိစိန်မြိုင်တို့က ဒီလောက်နဲ့ ရောင်စေ တင်းတိမ်နိုင်ပါရိုးလား။

ဒီလောက်ချော၊ ဒီလောက်တော်ပြီး ဒီလောက်လိမ္မာ တဲ့ သားမျိုး မွေးထားတာ။

ကျုပ်က ချွေးမရဲ့ အရည်အချင်းကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရမှာလား။

အနည်းဆုံးတော့ မေခေတ်လောက်ချော၊ မေခေတ် လောက်ချမ်းသာပြီး မေခေတ်လောက် ဂုဏ်ကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံ မှ ကျုပ်က ချွေးမတော်နိုင်မှာ။

“ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ကျုပ် အသံက ကျားဟိန်းခွံလို ဟိန်းထွက်သွား နယ်။ ဒီအသံနဲ့ အမေးခံရတဲ့ သူတွေမပြောနဲ့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ဘာင် ခပ်လန့်လန့် ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသံကျယ်တော့ အဟန့်ပို ဘာင်းတုပေါ့။

ကျုပ်သားအနားကို ကုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ လန့်သွားတာပေါ့။

“ဟို ... ဟိုဒင်း ... ဆရာကန်တော့ပွဲပါ”

“ကျောင်းမှာ လိုပိမှာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်လဲ”

“ကိုးနာရီ စမှာပါရှင်”

“ကိုးနာရီစမှာကို ခုနစ်နာရီကတည်းက လာခေါ်ရလား၊ နှစ်နာရီတောင် နှစ်နာတာပေါ့၊ ဒါတောင် အခမ်းအနား ဆိုတာမျိုးက ချက်ချင်း စတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုးနာရီစမယ်ဆိုရင် ဆယ်နာရီလောက်မှ စဖြစ်မှာ၊ အချိန် တွေ အများကြီး ပုပ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ တပည့်ရင်းတွေဆိုတော့ ပွဲအတွက် ကူစရာ ကူလုပ်ပေးရဦးမှာမို့လို့ပါ။ သမီး သွားရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ဝင်ခေါ်လိုက်တာ”

“ကျောင်းမှာပဲ ဆိုရင်တော့ သားလည်း နေရာသိနေတာ ကွယံ၊ သူ့ဘာသာ လိုက်လာမှာပေါ့။”

နွယ်ချိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တော်တော်မျှတတော် ပျက်နေပြီ။ ကျုပ်ကိုလည်း ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲ။ အလိမ္မော် ခေါ်မရတော့မှာလည်း စိုးရိမ်။

အောင်မယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာတောင် သင် ကျုပ်သားရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ဖျားကို ဆွဲထားတဲ့ လက်ကို မလွှဲ သေးဘူးတော့။

ဒီလောက်ကဲတဲ့ မိန်းကလေးကိုများ ဘယ်သာ က ကြည်ဖြူနိုင်မှာလဲလို့။

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ရဲ့၊ နွယ်ချို ပါတာပဲဟာ၊ ဒေါ်ဒေါ် သားကို တအားမခိုင်းပါဘူး။ ဆရာတွေက သူ့ကို တွေ့

ကြတယ်ဆိုလို့ လာခေါ်ရတာ၊ သူ့ဘာသာဆိုရင် ပျင်းနေ တာနဲ့ပဲ ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အလိုတော် ... ကျုပ်သားက လူပျင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ မလာတာ မလာချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျုပ်က ဘွင်းဘွင်းပြောချလိုက်တော့ သားက အနာရှာပုံရတယ်။

“ဟာ ... အမေကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မအားလို့ပါ”

“အားလည်း အနားယူရမှာပဲ၊ ရှေ့နှစ်ခါအတွက် စာကြို ဖတ်ရမှာနဲ့၊ အစုံပဲ ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ညည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ သားက ဆရာဝန်လောင်းဆိုတော့ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာကွယံ၊ ရိုးရိုးလူတွေလိုတော့ ဘယ်လာပြီး အားအားယားယား နေနိုင်ပါ့မလဲ”

ကောင်မလေး မျက်နှာ ပျက်သည်ထက် ပျက်နေပြီ။ ကျုပ်သား မျက်နှာလည်း အလားတူပျက်နေတာ မှန်ပေမဲ့ ကျုပ်

ကတော့ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တယ်။ သူ ကောင်းစားဖို့အတွက် လုပ်နေတာပဲ။

“ကဲ ... ကဲ ... ညည်း သွားသာသွားနှင့်၊ ဆရာကန်တော့ အချိန်အမီ သားကိုလွှတ်လိုက်မယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာသွား ဘယ်လောက်တောင် အရသာ ရှိလိုက်သလဲလို့ ကောင်မလေး မျက်နှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ပျက်ယွင်းပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတဲ့ပုံကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို တွေ့နေရသလိုပဲ။

သားကတော့ အားနာရှာလို့ထင်ရဲ့။ ခေါင်းငိုက်စိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်သွားတဲ့ နွယ်ချိုကို လိုက်ငေးကြည့်နေတယ်။

ကိုယ့်သမီးအရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ပြီး တွက်ကတ်ချင်တဲ့ ကျုပ်ကို အပြစ်တော့ တင်ကြမလား မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်သားရဲ့ ရှေ့ဆောင်ကောင်းစားဖို့ လူကြမ်းမကြီး လုပ်သင့်လည်းလုပ်ရတော့မှာပဲ။

မျက်ရည်ဝဲဝဲကလေးနဲ့ အိမ်ပေါ်ကနေ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဆင်းသွားသည့် နွယ်ချိုကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ နင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

အမေ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ အမေ့စိတ်၊ အမေ့သဘော၊ အမေ့ စီမံသမျှ နာခံနေထိုင်လာခဲ့ရတာ ကြာတော့ အလိမ္မာမှာ ကိုယ်ပိုင် ခံစားချက်ရယ်လို့တောင် မရှိတော့ပါ။

အထူးသဖြင့်တော့ မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာပေါ့။ အမေက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ခေါင်းထဲမထည့်ရဘူးဆိုသဖြင့် အလိမ္မာကလည်း သူတို့အပေါ် စိတ်ကို မဝင်စားမိအောင် နေလာခဲ့တာ။ အခုလိုမျိုး သနားစိတ်ဝင်မိတာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖတ်သက်လို့ ပထမဆုံး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားချက်ပဲ။

“သား ... မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေ”

“ဒါဆို ဘာလို့ တမျှော်တခေါ် ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ လိုက်ကြည့်နေရတာလဲ”

“ဟာ ... အမေကလည်း မကြေကွဲပါဘူး”

“မင်းတို့အကြောင်းတွေ အမေ အကုန်သိတယ်နော်၊ ဒီလောက် တားမြစ်ထားတဲ့ကြားက အမေကို ကလန်ကဆန်းလုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့”

“မလုပ်ပါဘူး အမေရယ်၊ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း အမေ့စကားနားထောင်လာတာ အမေလည်း သိသားပဲဟာ”

“သိတာကတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ် မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မချနိုင်လွန်းလို့ ထပ်ခါတလဲလဲ သတိပေးနေရတာ၊ အခုပဲကြည့်၊ အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာတောင် ယောက်ျားလေးကို အိမ်ပေါ်တက်ပြီး လက်ဆွဲခေါ်ရတယ်လို့”

“အဲဒါကတော့ ... ဟို ... သူငယ်ချင်းတွေပဲ အမေရာ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာ မဆန်းတော့ပါဘူး။ အမေတို့ ခေတ်တုန်းကသာ နည်းနည်းလေး စကားပြောမိတာနဲ့ပဲ မရိုးမသားစိတ်ဝင်တာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်လာကြတာ၊ အခုခေတ်မှာတော့ အားလုံးက သူငယ်ချင်းစိတ်၊ မောင်နှမစိတ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား တရင်းတနှီး ဆက်ဆံကြတာပါ၊ လက်ဆွဲရုံနဲ့တော့ မရိုးသားဘူးလို့ ပြောလို့မရပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် မယုံတာ၊ အမေ့သားက ရိုးတော့ သူများပြောသမျှ ယုံလွယ်တယ်၊ နားယောင်လွယ်တယ်၊ ဒီတော့ အမှားတွေဖို့ လမ်းပိုများတယ်”

အလိုမှာက ဘာမှ ဆက်ပြောမနေတော့။ အမေနဲ့ သူညီပြိုင်ငြင်းခုံနေလျှင် အမေ့ကို မော့စေတာသာ အဖတ်တင်မည်။ အမေ့လို ခေါင်းမာမာ မိန်းမမျိုးကတော့ အလွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးလေမှာ မဟုတ်။

“မင်းက ဆရာကန်တော့ပွဲ သွားဦးမှာလား။”

“ဟို ... သွားရရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဘာလို့ သွားရမှာလဲ”

“နွယ်ချိုက ပြောတော့ ဆရာတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖေး
နေတယ်တဲ့၊ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်က အတော်ဆုံးဆိုတော့
ဆရာတွေက ချစ်လည်းချစ်၊ အထင်လည်းကြီးကြတာလေ၊
ဆရာကန်တော့ပွဲကို ရှိမှန်းသိသိကြီးနဲ့ မသွားဘူးဆိုရင်
ကျွန်တော် မကောင်းဘူး ဖြစ်သွားမှာပေါ့။”

“နောက်မှ တောင်းပန်လိုက်”

“အမေကလည်း နောက်မှ တောင်းပန်ရအောင် ဆရာတစ်
ယောက်ချင်းစီကို လိုက်ရှာပြီးတွေ့ဖို့ လွယ်မှ မလွယ်တော့
တာ၊ အကုန်လုံးကို လိုက်ပြီး တောင်းပန်ဖို့ ဘယ်လွယ်
တော့မလဲ”

“မလွယ်လည်း မတောင်းပန်နဲ့တော့ပေါ့။ ကိုယ် လက်လှမ်း
မီသလောက်ပဲ တောင်းပန်၊ ဆရာတွေ အထင်လွဲခံရတာ
က အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့သား မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတွေနောက်
ပါမသွားဖို့က အရေးကြီးတာ”

ကဲ ... ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ဓာတ်ပြတ်သား
လိုက်တဲ့ အမေလဲလို့။ သူ့သား ကောင်းစားဖို့အတွက်ဆိုရင်
ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးပေါ့။

“အမေ ... မကောင်းတတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာလဲ ... မင်းက ဟိုမှာမလေးတို့ အားနာနေတာလား၊
ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး သား၊ ကိုယ့်ဓာတ်က အမြတ်
ပြောထားနိုင်မှ တန်ကာကျမယ်၊ မဟုတ်ရင် သူတို့တို့လည်း
မျှော်လင့်ချက်ပေးရာရောက်၊ ကိုယ်လည်း အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်”

ဘယ်လိုမှ ပြောလိုမနိုင်တော့ပါ။ အမေဟာ နွယ်ချို
တို့ အတော်မျက်မှန်းကျိုးနေမှတော့ နွယ်ချိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကိုယ်က ရှေ့နေလိုက်ပေးမိလျှင် အမေရဲ့ မသင်္ကာစိတ်တွေကို
နှိုးဆွပေးရာမဲ့ ရောက်သွားလိမ့်မည်လေ။

မောလိုက်တာတော်။

နေပူထဲ လျှောက်သွားနေကျ အကျင့်ရနေတဲ့ လူ
တောင် နွေနေ့လယ်ခင်းကတော့ မခံသာအောင် ရက်ရက်စက်စက်
ပူနိုင်ပါပေ။

အသက်ကလေးလည်း ထောက်လာလို့လားတော့
မသိပါဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံ ပင်ပန်းတာလောက်ကိုတောင် မခံနိုင်
ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ရေလည်း ဆာလာပြီ။ သားပြောတော့ လမ်းဆေးဆိုင်
က ရေခဲရေတွေ မသောက်နဲ့ဆိုလို့သာ အောင့်အည်းပြီး မသောက်
ဘဲ နေရတာ။

အလို ... နှာခေါင်းထဲက ခိုးလိုးခဲ့လှ၊ ယားကျိကျိနဲ့
တာပါလိမ့်။ ကျုပ် လက်ညှိုးနဲ့ အသာနှိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

အောင်မယ်လေး။ သွေးတွေတော့၊ သွေးတွေ။

လက်စသတ်တော့ ကျုပ်နှာခေါင်း သွေးလျှံတာပဲ။

ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

ကြည့်နေကျ ကိုရိုးယားကားတွေထဲမှာတော့ မင်းသမီး
နှာခေါင်းသွေးလျှံတာကို ပြုပြီးရင် သိပ်မကြာခင်မှာ အိမ်မင်းသမီး
ဟာ သွေးကင်ဆာ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ကျုပ်ရော အဲဒီရောဂါ ရှိနေ
ပြီလား။

နှာခေါင်းအပြင်ကို စီးကျလာတဲ့ သွေးတွေကို
လက်ခုံနဲ့ ပွတ်သုတ်လိုက်တယ်။ လက်ခုံတစ်ခုလုံး သွေးတွေ
ရွဲနေအောင်ပါလာတာပဲ။

ကျုပ်လည်း သိပ်တော့ သတ္တိနည်းတဲ့ မိန်းမ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်က (အထူးသဖြင့် နှာခေါင်း
လို့မျိုး အလကားနေရင်း သွေးမထွက်သင့်တဲ့နေရာက) သွေးထွက်

www.burmeseclassic.com

တာ တွေ့ရတော့ ထိတ်လန့်ပြီး ခေါင်းမှူးချင်သလိုလို ဖြစ်လာ တယ်။

ခေါင်းမှူးမှူး၊ မျက်စိပြာပြာနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ အောင်မယ် ... ကံကောင်းချင်သလို ဖြစ်နေပါရောလား။

ရှေ့မှာ ရှိနေတာ မေခေတ်ရဲ့ဆိုင်။ နေ့ခင်းကြောင် တောင်ကြီးတောင်မှ တစ်ဆိုင်လုံး မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညှိ အောင် ထွန်းထားလိုက်တာ။ ကျုပ်တို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာရှိတဲ့ အိမ်တွေက မီးချောင်းတွေ အကုန်လုံး ပေါင်းပြီး ထွန်းရင်တောင် ဒီတစ်ဆိုင်စွာကို မမီလောက်ဘူး ထင်တယ်။

ကျုပ်ကတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဖို့ ဖြစ် လာတဲ့ အခြေအနေကိုပဲ ကျေနပ်မိတယ်။ ကျုပ်အတွက် အနားယူ စရာနေရာလည်းရ၊ မေခေတ်နဲ့ တွေ့ဖို့ကလည်း ဖြစ်လာ။

ငိုပြီး ကံကောင်းချင်တော့ ကျုပ်လည်း ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ဆိုင်ရှေ့နား ရောက်သွားရော ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ မေခေတ်နဲ့ တန်းတိုးရော။

“ဟယ် ... အန်တီစိန်ပါလား၊ မေ့ဆီလာတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ထဲက အသိတစ်ယောက်ဆီလာရင်”

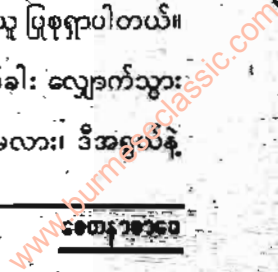
“ဟင် ... အန်တီစိန် နှာခေါင်းသွေးယိုနေတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ... လာ ... လာ ... ဆိုင်ထဲဝင်”

တွေ့လား။ နှာခေါင်းသွေးနဲ့ ရင်းလိုက်တာ ကျုပ်က တောင် ခွင့်တောင်းနေစရာမလိုဘဲ သူကအရင် ဆိုင်ထဲခေါ်ရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားပါရော။

“ချိုသီ ... သွားစမ်း၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေအေးအေး ယူပြီး ဇလုံတစ်လုံးထဲ ထည့်ခဲ့၊ နောက်ပြီး ဒီမှာ လက်ကိုင် ပဝါ၊ ရေခဲတုံးနည်းနည်းကို ထည့်ပြီး ထုတ်ခဲ့၊ အန်တီစိန် ခေါင်းကို ငုံ့မထားနဲ့၊ မော့ထား၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလိုနေ”

စိတ်သဘောထား ကောင်းလှတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်ကို အချိန်အတော်ကြာအောင်ပဲ အရေးတယူ ပြုစုရှာပါတယ်။

“အန်တီစိန်ရယ် ... ဒီလောက် နေပူစပ်ခါး လျှောက်သွား နေမှတော့ နှာခေါင်းသွေးမလျှံဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီအရွယ်နဲ့

ဒီလောက် အပင်ပန်းမခံနဲ့တော့လေ၊ ကိစ္စရှိရင် သားကို ခိုင်းပေါ့”

“သားလေးက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ မခိုင်းရက်လို့ ပါ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဆေးကျောင်းဆိုတော့ စာတွေက တအားများတာ၊ စာမေးပွဲကလည်း အပတ်တိုင်းလိုရှိ တာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း မအားရပါဘူး၊ ဆရာတွေ ဆီ စာသွားသင်ရ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စာသွားဖတ်ရ သိပ်ပင်ပန်းတာ”

ကြိုတုံး ကျုပ်သားနဲ့ ပညာရေးဟာ ဘယ်လောက် ကြီးကြီးစားစား သင်ယူရတယ်ဆိုတာ မေခေတ် အထင်ကြီးအောင် ပြောထားလိုက်တယ်။

“အန်တီစိန် ခဏနားပြီးရင် မေနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ အိမ်ပြန်ဖို့ ပေးမယ်”

ကျုပ် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားပေမဲ့ ကောင်မ လေးရှေ့တော့ ဣန္ဒြေဆောင်ပြီး ...

“ရပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီစိန်အိမ်က အဝေးကြီး၊ အားနာ စရာ”

“မလိုပါဘူး အန်တီစိန်ရဲ့၊ မေက အန်တီစိန်ကို ကိုယ့် အမေနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ကူညီချင်တာပါ။ ဒီလောက် ကလေး ပို့ပေးရတာ မေ့အတွက် ဘာမှ အခက်အခဲ မဖြစ်ဘူး၊ အန်တီစိန် ခေါင်းတွေ မူးပြီး အားနည်းနေတာ၊ ထပ်အပင်ပန်းခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အိမ်ရောက်ရင်လည်း ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ထပ်လုပ်မနေနဲ့၊ တစ်ခါတည်း အနားတန်းယူတော့နော်၊ ဪ ... နေဦး ... နေဦး ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

မေခေတ်က သူ့လက်ကိုင်အိတ် လှလှကလေးကို နှင့်ပြီး ဆေးဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ မာမိုအတွက် ဝယ်ထားတဲ့ အားဆေး၊ ယူကေက သူငယ်ချင်းဆီက မှာထားတာ၊ အန်တီစိန် ယူလိုက်”

“အို... ဒီလောက်အဖိုးတန်ကြီးကွယ်၊ ဆေးဘူးကို ကြည့်
ကတည်းက မနည်းဘူးပေးရမယ်ဆိုတာ အန်တီစိန်
သိတယ်၊ မယူချင်ပါဘူး”

“ယူပါ အန်တီစိန်ရယ်၊ မာမို့အတွက်က ရှိသေးတယ်
ဒါက ကြုံလိုသာ မှာထားတာ၊ အန်တီစိန်က အားနည်းနေတဲ့
ပုံဆိုတော့ အားဆေး သောက်သင့်တာ၊ ယူသာယူလိုက်”

ကဲ ... ကျုပ် ဘယ်လောက် ကံကောင်းနေသလဲ
တွေ့လား။ ပိုပြီး ကံကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့
အခါ သား အိမ်ကို ရောက်နှင့်နေမှာပေါ့။

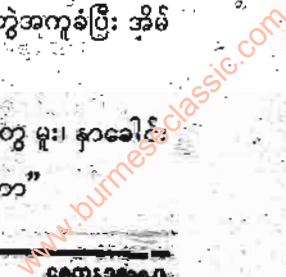
“အမေ ... အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေခေတ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး အမေ့လတ်စောင်းကို
တို့ပြီး အိမ်ပေါ် တက်လာသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အလိမ္မာက
အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေသည်။

အမေက သန်စွမ်းကျန်းမာသည့် သူတစ်ယောက်။
ပြီးတော့ သူ့ကို အားနည်းသူအဖြစ် ဖေးမကူညီခံရမှာကိုလည်း
အရမ်းကြောက်တတ်သူတစ်ယောက်။

အဲဒီလို လူမျိုးက ဘာဖြစ်လို့ အတွဲအကူခံပြီး အိမ်
ပြန်ရောက်လာတာလဲ။

“ရှင်အမေ ပင်ပန်းအားနည်းလို့ ခေါင်းတွေ မူး၊ နှာခေါင်း
သွေးလည်း လျှံနေတာနဲ့ တို့ လိုက်ပို့တာ”

“ဟုတ်လား၊ တော်တော် ဖြစ်သွားတာလားဟင်”

“အရမ်းတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိလောက်ဘူး ထင်ပါတယ် လူကြီးဆိုတော့ နေပူထဲ သွားလာလှုပ်ရှားရတာများတော့ မခံနိုင်ဘူးပေါ့၊ ရှင်က ဆရာဝန်လောင်းဆိုတော့ ပိုသိမှာ ပေါ့လေ၊ အန်တီစိန့်ကို နားနားနေနေ နေပါစေဦး သူ့ကိစ္စရှိရင် ကူလုပ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်လေး ဘာလေး ပြုပြီး ချက်ခံအပ် လုပ်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်လို့ အကူအညီ လိုတယ်ဆိုရင် ပြောပါ၊ ရှင်မှာ လည်း ဆရာတွေတော့ ရှိမှာပေါ့၊ တကယ်လို့ ဆရာဝန် ပြုဖို့ အဆင်မပြေရင်တော့ တို့ အမျိုးတွေ အသိဆရာဝန် တွေ ရှိတယ်၊ စီစဉ်ပေးလို့ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို သွားဦးမယ်၊ ဒီတစ်နေ့တော့ အန်တီစိန့်ကို လိုအပ် အနားပေးလိုက်ပါ”

မေခေတ် မှာစရာရှိတာမှာပြီး ပြန်သွားလျှင် ဒါစိန်မြိုင်က သဘောအကျကြီး ကျလျက်၊ အလိမ္မာကတော့ ဘူများအမေကိစ္စ စွက်စွက်ဖက်ဖက် ဝင်ပါရလားရယ်လို့ မခံချင် ခြစ်လျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“နွယ်ချို ... နွယ်ချို”

ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်ကြီးက လျှောက်လာတာ ဖြစ်သော နွယ်ချိုဟာ အလိမ္မာကို မမြင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘဲ လျက် လုံးဝ မတွေ့မြင်သလို ကျော်ထွက်သွားတာမို့ အလိမ္မာက လိုက်ခေါ်ရတာပင်။

ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လာတော့လည်း နွယ်ချို မျက်နှာဟာ သာမန်သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ထူးမခြားနား။

“နွယ်ချို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင် သွားမလို့”

“မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်”

“အင်း”

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အင်း”

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်း လုပ်နေတာပါလိမ့်။

အရင်ဆို နွယ်ချိုဟာ အလိမ္မာက မခေါ်လျှင်တောင် သူက အတင်းလိုက်ခေါ်ပြီး စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဖြောင့်နေကျ။

သူက တစ်ခွန်းမေး၊ တစ်ခွန်းဖြေလုပ်နေတော့ အလိမ္မာမှာ ဘာစကားဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိ။ နဂိုကတည်းကလည်း နှုတ်ရေးကြွယ်လှသူတစ်ယောက် မဟုတ်လေရကား၊ အစိတ်ဖက်လှက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တုံ့ပြန်မှု မရှိသောအခါ ပုံမှန်မေးစရာရှိတာတွေ မေးပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဘာဆက်ပြောရမှန်း သိတော့။

ဘာပြောရမှန်းသာ မသိတာ။ ပြောချင်တာတွေထဲ ဖြင့် အများကြီး။

“ငါ သွားတော့မယ်”

“အဲ ... ဟို ... ဟိုဟာလေ ...”

နွယ်ချိုက နှုတ်ဆက်တော့မှ အလိမ္မာက ယောင်ကန်းကန်းတားဆီးမိသည်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိပြန်။

“ဟိုဟာပါ၊ ဟိုနေ့ကလေ ဆရာကန်တော့ပွဲကို မလာဖြစ် လိုက်တာ အဲဒါ တောင်းပန်ချင်လို့”

“ရပါတယ်၊ နင် တောင်းပန်ရမှာက ဆရာတွေကိုပါ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ငါ့အကျိုးယုတ်သွားတာမှ မဟုတ် တာ”

“ဒါပေမဲ့ နင်က အတင်းလာခေါ်ပြီး ငါက မလိုက်တော့”

“အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငါက ခေါ်ချင်စေခဲ့ နှင့်အတွက်က လိုက်ဖို့ အဆင်ပြေချင်မှ ပြောမှာပေါ့”

အမှန်တော့ ငါပဲ မှားတာပါ။ အခြေအနေကို မသိဘဲ အတင်းခေါ်မိတာ”

နွယ်ချိုလေသံက ပုံမှန် ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာ လေးကတော့ တစ်ခုခုကို စိတ်နာနေသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ သူတို့ သားအမိ ရဲ့ လုပ်ရပ်ကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကို ဖော် ကားသလို ဖြစ်နေတာ။

နွယ်ချိုကလည်း အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။

ယောက်ျားလေးဘက်က ‘မတူမတန်’ဆိုသည့် ပုံစံ မျိုးနဲ့ အသားလွတ် ဖော်ကားတာကိုတော့ ဘယ်လာပြီး ခံနိုင်ပါ့ မလဲ။

“အမေက ဒီလိုပဲ၊ ငါ့ဆို ဘယ်မှ သွားစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ရှိသမျှ ကျောင်းတက် စာကျက် ဒါပဲ လုပ်စေချင်နေတာ”

www.burmeseclassic.com

နွယ်ချိုက ပြုံးသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းလေး တစ်ဖက်ကို လွန်ခနဲနေအောင် ကွေးလိုက်သည့် 'ထိုအပြုံးဟာ 'နင်ဘာတွေ့ပဲ ဖုံးကွယ်ဖုံးကွယ် ငါ အားလုံးကို သိပြီးသားပါ' ဆို သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်သည်။

“ဆရာကန်တော့ပွဲ သွားဖို့ အမေက ပြောပါသေးတယ်၊ ငါကသာ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မလာဖြစ်တော့တာ”

“အလိမ္မာရယ်၊ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သားလိမ္မာလုပ်ပြီး ကိုယ့်အမေကို ကာကွယ်မနေပါနဲ့တော့၊ နင့်အမေ ဒေါ်ဒေါ် စိန့် အကြောင်း နွယ်ချို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီနေ့က ငါ ရှက်လည်း ရှက်တယ်၊ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်၊ ခံလည်းပြင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တွေးကြည့်တော့လည်း အမေတစ်ယောက်ဟာ သူ့ သားသမီးကို ကြိုက်သလို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ခွင့်

ရှိတာပဲ၊ ဘယ်သူကမှ ဝင်းပြီး တားဆီးပြုပြင်လို့ မရဘူး လေ”

“ဒါပေမဲ့ အမေ လွန်တယ်၊ ငါ သိပါတယ်ဟာ၊ အဲဒီနေ့က ငါ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာ၊ နင့်ကိုလည်း အားနာ လိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ငါ လာတောင်းစန့်ဖို့တော့ စဉ်းစားပါ တယ်၊ ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိလို့”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ အလိမ္မာကို နွယ်ချို နားလည် ပါတယ်”

နားလည်ပါတယ်ဆိုတော့မှ အလိမ္မာ စိတ်ထဲ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးလို ပိုပြီး ခံစားလာရသည်။

တကယ်လို့ နွယ်ချိုက ရန်လုပ်ပြဿနာရှာသည် ဆိုလျှင်တောင် အလိမ္မာက ဒီလောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိမှာ မဟုတ်။ နွယ်ချိုဘက်က လျှော့ပေါ့ သိတတ်လွန်းသည့်အခါ အလိမ္မာ ရင်ထဲ ပိုပြီးအားနာစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

“နင် ငါ့ကို ပြောချင်တာ ဒါပဲဆိုရင် ငါ သွားတော့မယ်”

သူ့အမေ ကျူးလွန်လိုက်သည် အမှုအတွက် အားနာ
သွားရာကနေ ကိုယ့်အပေါ် ဘာညာဘာညာ စိတ်ကလေးများ
ပြောင်းလဲလာဦးမလားလို့ နွယ်ချိုက မျှော်လင့်လိုက်ပါသေးသည်။

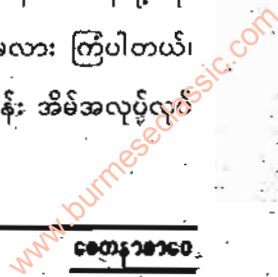
သို့သော် အလိမ္မာ မျက်နှာမှာ အားတောင့်အားနာ
ဖြစ်ခြင်း၊ တောင်းပန်လိုခြင်းကလွဲလို့ တခြား ဘာအရိပ်အယောင်
မှ မထင်သောအခါ နွယ်ချိုက စိတ်လက်တပျက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့
ရတော့သည်။

လူက ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာတာမို့ အင်္ကျီပေါ်ကထပ်
ဝတ်လာသော အဖေ့ရှာကင်အဟောင်းကြီးကို ရင်ဘတ်ရှေ့ ဆွဲစေ
လိုက်ရသည်။

အင်း ...။ ဒီဘဝမှာတော့ နေမကောင်းလို့ အနား
ယူရသည်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဒါတောင် ဆီးထုပ် ထုပ်ဖို့ မသွားတော့ပေလို့။
မနက်စောစော ပန်းခြံကို သွားပြီး ပန်းခူး၊ ပန်းသီ၊ ပန်းပို့စရာ
ရှိတာပို့ပေး။ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ နားမလား ကြုံပါတယ်။
မိထွေးတော်က တစ်ရက်တလေ အိမ်မှာရှိတုန်း အိမ်အလုပ်လုပ်
တဲ့။

အရင်နေ့တွေက အိမ်မှာ မရှိရတာဟာ အပျော်အပါး သွားနေတာကြောင့်ကျလို့။ တစ်နေ့ကုန် အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ် ပိုက်ဆံရှာကာ မောပန်းနေရသူကိုများ တစ်ရက်လောက်ကလေး နေမကောင်းလို့ အနားယူချင်တာကို အိမ်အလုပ် လုပ်ရဦးမည်တဲ့။ ထားပါ။ ခင်ချမ်းသာကလည်း အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်ရမှ ကျန်းမာတတ်သူမို့ အပြင်ထွက်စရာမလိုဘဲ အိမ်အလုပ် လုပ်နေရတာကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါ။

ခင်ချမ်းသာအတွက် အထိခိုက်ဆုံးသော ကိစ္စကတော့ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး အိမ်ကို သွားရတာပါပဲ။

ဒီတစ်ခါက အကြွေးထပ်တောင်းဖို့လည်း မဟုတ်၊ အတိုးမပေးနိုင်သေးတာကို ခွင့်တောင်းဖို့လည်း မဟုတ်။ အဲဒီ နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်လို့ တော်လှပြီရယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးဆီမှာ အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ် အပ်ထားသော ချိတ် ထဘီကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝတ်ဖို့ ခဏပြန်ယူချင်သည်လို့ လာ ပြောရမှာ။

မင်္ဂလာဆောင် သွားမှာက သူ့ ချိတ်ထဘီ ဝတ်ပြီး လှလှပပ ပြင်ဆင်မှာက သူဖြစ်ပါလျက် မျက်နှာအငယ်ခံ၊ အဆူ အပြောခံပြီး ပစ္စည်းပြန်တောင်းရမည့်သူကျတော့ ခင်ချမ်းသာ ဖြစ်နေတာကတော့ မိတ္တူတော်ရဲ့ မတရားမှုပဲဖြစ်သည်။

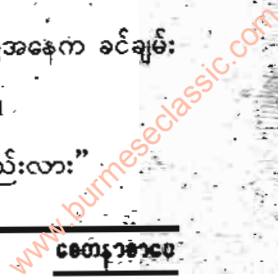
နဂိုကတည်းက ဖျားနေရသည့် ကြားထဲ-စိတ်ညစ် ဖွယ် ကိစ္စကို လုပ်ရဦးမှာဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးဖွယ်ကောင်းနေသလဲလို့။

ဒီတစ်ခါလည်း ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကို မတွေ့ဘဲ ဟိုဆရာတန် လောင်းကိုပဲ တွေ့ရလျှင် ကောင်းမည်။ သူ့ကို အတင်းတောင်း နေပြီး ကိုယ်လိုချင်သည့် ပစ္စည်းကို တောင်းယူခဲ့။

ကျန်သည့် ပြဿနာကတော့ သူ့အမေနဲ့ သူ့သားပဲ နှင်းကြဲ။

ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ အခြေအနေက ခင်ချမ်း သာ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

“ကိုအလိမ္မာ ... ရှင် တစ်ယောက်တည်းလား။”

ဒီတစ်ခေါက်တော့ ခြံထဲမှာ ခုံတစ်လုံးချပြီး စာထိုင် ကျက်လျက်သား အနေအထားနှင့် အလိမ္မာကို တွေ့ရတာဖြစ် သည်။

“အမေ အပြင်ခဏသွားတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ထိုင်စောင့်ချင် စောင့်၊ သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး”

အလိုလေး။ သိပ်မကြာဘူးတဲ့။ ဒါဆိုရင် လုပ်စရာ ရှိတာတွေ မြန်မြန်လုပ်ထားမှဖြစ်မည်။ တော်ကြာ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး ပြန်ရောက်လာလို့ အစီအစဉ်တွေ အကုန်ပျက်ကုန်ဦးမည်။

“ကျွန်မက ဒေါ်ဒေါ်စိန်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မစ္စည်းလေးတစ်ခုလောက် လိုချင်လို့ပါ”

“အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေမှပဲ သိမှာဆိုတော့ ခဏစောင့်ဦးပေါ့”

“စောင့်လို့မရဘူး၊ အရေးတကြီးလိုနေလို့ပါ၊ ဟိုအင်းလေ ... ရှာရလည်း သိပ်ခက်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ကိုအလိမ္မာ ပဲ ရှာပေးလိုက်ပါလားဟင်”

ရယ်စရာကောင်းသား။

ခင်ချမ်းသာဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ဆူသံကိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ လျှော့ခဲ့တာမဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ဘုခိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံ ချီးနဲ့ စကားပြောဖို့ကား ဝေးစွ။

ဒီတစ်ခါတော့ မိထွေးတော် ကောင်းမှုနဲ့ လူ့အောက် ဘျို့ မျက်နှာငယ်နေရသော ဘဝကို ရောက်ရပြီ။

အလိမ္မာကလည်း ခင်ချမ်းသာရဲ့ မျက်နှာငယ်လေး ထို့ ကြည့်ပြီး သနားသွားကာ ...

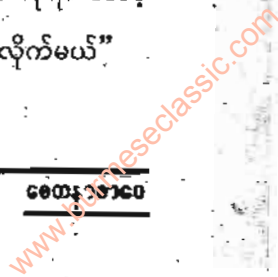
“ဒါဆိုလည်း ပြောလေ၊ ဘာပစ္စည်းများလဲ”

“လုံချည်တစ်ထည်ပါ”

“လုံချည် ... အား ... ဒါဆိုရင်တော့”

“ဘာလဲ ... လုံချည်မို့ မကိုင်ချင်လို့လား၊ ဒါဆိုရင် စောင့် ပေးနေလေ၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝင်ရွေးလိုက်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ အမေ သိရင် ဆူမယ်”

“ဒီလိုချည် ပါမသွားရင်လည်း ကျွန်မ မိထွေးက ဆုမှာရှင်
ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ရှင်ကို ဆုမှာက ရှင်အမေအရင်
ကျွန်မကို ဆုမှာက မိထွေး၊ ဘယ်သူက ပိုပြီး နစ်နာမလဲ
ဆိုတာ”

အလိမ္မာ မျက်နှာမှာ တွေဝေသည့် အရိပ်အယောင်
ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဆိုလည်း ဒီလို လုပ်ဆောင်
အမေမှာ အပေါင်ခံထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ သိမ်းတဲ့စိုက်
ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် သော့ဖွင့်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား ရွေးယူဆောင်
ဆောင်သပ်သပ်လေးတော့ ရွေးနော်၊ အမေက သူ့ပစ္စည်း
ပြန်လည်းယူသွားသေး၊ ဖွလည်း ဖွသွားသေးဆိုရင် ပိုပြီး
စိတ်ဆိုးမှာစိုးရတယ်”

ပစ္စည်း အပေါင်ခံ၊ ငွေတိုးချေးစားသည့် အဖေ့
အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလိမ္မာက (ရှက်သလိုလိုလည်း ရှိတာ
ကြောင့်) မပတ်မသက် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခဲ့တာ။

အမေဟာ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး အမြတ်ကြီးစား
တာ၊ မတန်မရာ ဈေးနှိမ်တာ၊ လူမှုရေး ထောက်ထားငဲ့ညှာမှု
မရှိဘဲ ကိုယ် ရစရာရှိတာကို ဇွတ်တောင်းယူတတ်တာတွေကြောင့်
ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်ဆိုးရှိနေတာကိုတော့ အလိမ္မာက သိပါ
သည်။

အလိမ္မာကတော့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှလဲ သနားမနေ၊
ကိုယ်နဲ့ သိကျွမ်းသူတွေအတွက်လည်း ကူပြောပေးတာတို့၊ ဘာတို့
မလုပ်ဘဲ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို နေခဲ့တာ။ အမေ့ဆီက
အကြွေးယူသူတွေထဲမှာ အလိမ္မာ ကူညီမိသူဆိုလို့ ခင်ချမ်းသာ
တစ်ယောက်တည်းရှိသည်။

“တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာ မီးခိုးနဲ့ ဗန်းရောင်ကျား ဇင်းမယ်၊ ဒါ
ကျွန်မ မိထွေးရဲ့ တစ်ထည်တည်းသော အကောင်းဆုံး
ဝတ်စုံလေ”

ခင်ချမ်းသာက အကောင်းဆုံးဆိုသည့်တိုင် လုံချည်
ထ အနည်းငယ် နွမ်းချင်နေပြီး ကြေလည်းကြေမွလို့။

အမေဟာ ဒီလို အဝတ်အစားမျိုးကိုတောင် အပေါင်ခံ
ပစ္စည်းအဖြစ် ယူသေးသတဲ့လား။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ပင်။

“ကျွန်မ အခု ယူသွားမယ်နော်၊ တကယ်လို့ ရှင်အမေသာ
မသိဘူးဆိုရင် သန်ဘက်ခါကျ ကျွန်မ ပြန်လာပေးမယ်၊
အသာလေး ပြန်ထားလိုက်ပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်မိမှတော့လည်း
ကိုယ့်အမေကိုယ် ပြန်ပြီး သစ္စာဖောက်ရတော့မှာပေါ့”

ခင်ချမ်းသာက ခပ်သဲ့သဲ့လေး ပြုံးသည်။

အောင်မယ်။ ပိန်ညှော်ညှော်၊ ညစ်ထေးထေး
ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်တော့လည်း အလှသားပါလား။

အသေအချာ ကြည့်တော့မှ ခင်ချမ်းသာဟာ နဂိုရင်
ကလေးတော့ ချောပေသား။ သူမသာ အစားကောင်းစား၊ အရို
ထဲမှာ သက်သောက်သက်သာနေ၊ အဝတ်အစားကောင်းတွေ
ဝတ်ပြီး လှလှပပ ပြင်ဆင်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် လက်ရှိ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
လောက်တော့ လှမှာပင်။

ခမျာလေး ဘဝက မပြည့်စုံတော့ လောကဓံကို
ခံနေရရှာတာ။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဝတ်ထားတဲ့ ဂျာကင်ကြီးကလည်းဗျာ
တစ်ဆိတ် မကြီးလွန်းဘူးလား”

“အဲဒါ အဖေ့ဂျာကင်လေ၊ ကျွန်မမှာ ဝတ်စရာ ကိုယ်ပိုင်
အနွေးထည်မှ မရှိတာ”

“မရှိလည်း မဝတ်နဲ့ပေါ့ဗျာ၊ လူက ပိန်ပိန်နဲ့ဆိုတော့
ဂျာကင် တအားပွတာကြီးက သိသာပြီး အကြည့်ရဆိုး
လိုက်တာ၊ ရာသီဥတုကလည်း သိပ်အေးသေးတာဖြင့်
မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ခင်ဗျားက ချမ်းတတ်လို့လား”

“နေမကောင်းလို့ရှင်”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေသံကြားတော့မှ အလိမ္မာက
ခင်ချမ်းသာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ရှာသားပဲ။ သူမ မျက်နှာလေးက နွမ်းလျနေ
တာ မျက်လုံးလေးတွေ၊ နှာခေါင်းထိပ်ဖျားလေးတွေ နီရဲနေသည်။
ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး နေထိုင်မကောင်းသည့်ပုံ။

“နေမကောင်းလည်း ဆေးလေးဘာလေး သောက်ပြီး အိမ်မှာ နားနေပါလားဗျာ”

“ဪ... ရှင်နယ်၊ ပြောတတ်ပလေ၊ ဆေးဝယ်သောက်ဖို့က ပိုက်ဆံရှိဦးမှ၊ အိမ်မှာ နားဖို့ကလည်း မိထွေးက မခိုင်းပါမှ”

သနားစရာလေးပါလား။

ခင်ချမ်းသာရဲ့ မျက်နှာဟာ အကြောတင်းတင်းနဲ့

ဂျစ်ကန်ကန် ပေကတ်ကတ်နိုင်သည့် ပုံစံမျိုးမို့ ရုတ်တရက်တော့ အမြင်ကတ်စရာကောင်းသလိုလို ထင်ရသည်။ အခုလို အတွင်းကျကျ သိရတော့မှ သူမရဲ့ ဘဝလေးဟာ သနားစရာပါလားလို့ တွေးမိတော့တာ။

“ဖျားရုံသက်သက်ဆိုရင် အိမ်မှာ ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်တွေ ရှိတယ်၊ နည်းနည်းယူသွားပါလား၊ ကိုယ်ပူတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာအတွက် ကောင်းတယ်”

“ကျွန်မက ဆေးလည်း သိပ်မသောက်ဖူးဘူး၊ တည့်ပါ့မလား”

“ဒီဆေးက လူနဲ့မတည့်စရာ ဘာမှ မပါဘူး၊ သောက်သာ သောက်”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါဆို ကျွန်မ သွားတော့မယ် ... အံ ...”
ကံဆိုးလေစွာတကား။

အလိမ္မာ ပေးသည့်ဆေးကို ယူပြီး အိမ်ပေါ်က

ဒီအပြင် ‘မကြာခင် ပြန်လာမည်’ဆိုသော ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး ရောက်ချလာပါရောလား။

ခင်ချမ်းသာကို တွေ့တာနဲ့ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး မျက်စိ

နာ ပျက်ကျသွားလိုက်တာများ။

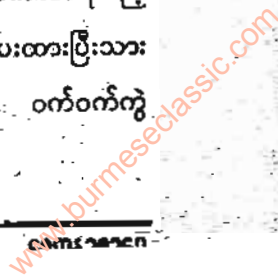
“ခင်ချမ်း... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အတိုးလာပေးတာလား၊ ကြွေးလာဆပ်တာလား၊ အပေါင်ပစ္စည်း ပြန်လာရွေးတာလား”

မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ် ရောက်လာရသည့်

ကြောင်းရင်းကို အသိပေးလို့မဖြစ်။ သူ့ဆီ ပေးထားပြီးသား

အပေါင်ပစ္စည်းကို ပြန်လာယူမှန်းသာ သိလျှင် ဝက်ဝက်ကွဲ

အာတက်ကုန်တော့မှာ။

ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီး ရှာမည် ပြဿနာတစ်ခုတည်းတော်
မကသေး။

သူ လိုချင်သည့် ပစ္စည်း ပါမလာလျှင် မိထွေးတော်
ကလည်း ပြဿနာရှာဦးမည်။ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးကို လွတ်အောင်
ရှောင်ပြေးလိုရသည့်တိုင် တစ်အိမ်တည်းနေသော မိထွေးတော်
တော့ ဘယ်လိုမှ လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်မှာ မဟုတ်။

ဒီတော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ...

“ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ ကိုအလိမ္မာ့ဆီမှာ ဆေးထာ
တောင်းတာပါ”

“အလို ... ညည်း နေမကောင်းရင် ဆရာဝန် သွားပြပါလား
ငါ့သားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ တကစဲတော် ပတ်ပတ်သက်သက်
ငါ့သားဆီကိုများ လာပြီး”

“ဒေါ်ဒေါ်စိန်သားက ဆေးကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်လောက်
ဆို၊ နေ့တိုင်း ဓာတွေ ကြိုးစားသင်၊ ကြိုးစားကျက်
တာ သာမန်အဖျားလောက်တော့ ကုနိုင်ပြီပေါ့”

ဒေါ်စိန်မြိုင် ခဏတော့ ကြောင်သွားသည်။ သူ့သား
ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ကြားထားတာဆိုတော့ ရောဂါအသေး
အမွှားလေးလောက်ကို မကုတတ်ဘူး ပြောရမှာလည်းအခက်။
ကုတတ်ပါတယ်ဆိုလျှင် ဆက်ကုနေရမှာကိုလည်းစိုး။

“ညည်းတို့ကိုက ရှုပ်ကိုရှုပ်ပါဟယ်၊ ရှိစုမဲ့စု ရောဂါတွေ
ရှာဖွေလာပြီး ကျုပ်သားနားကပ်ရဖို့ အမြဲတမ်း ကြိုးစား
နေကြတာ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးပဲအေး၊ ဣန္ဒြေရရ
တည်တည်တံ့တံ့နေပေါ့”

“ရှင်”

အပြောပက်စက်လှချည့်။ ဒေါ်စိန်မြိုင်ဟာ သူ့သား
ကို အထင်တွေကြီးပြီး၊ ဂုဏ်မောက်နေတာတော့ ထားပါ။
ဒါပေမဲ့ သူများ သားသမီးကိုတော့ ဒီလောက် နာကျင်ထိရှအောင်
မပြောသင့်ဘူးထင်သည်။

ခင်ချမ်းသာက ဒေါသထွက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ်
ပင် တုန်နေပြီ။

တကယ်လိုသာ အခုလို ပြောလိုက်သူဟာ ဒေါ်စိန်မြိုင်
မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် ခင်ချမ်းသာက အကြီးအကျယ် တုံ့ပြန်မိမှာ။
အခုတော့ သူမတို့ တစ်အိမ်သားလုံးရဲ့ အဒားကိုးမှီခိုရာကြီး ဖြစ်
နေတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်သာ။

“ကဲ ... ကဲ ... သွားတော့ ... သွားတော့၊ နောက်ဆို ကျုပ်
အိမ်ကို အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါအေး၊ ယောက်ျားပျိုလေး
တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အချိန် ရောက်လာမိရင် ကျုပ်သား
လည်း သိက္ခာကျ၊ ညည်းလည်း နာမည်ပျက်တာပေါ့”
ခင်ချမ်းသာက ဒေါ်စိန်မြိုင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို
လက်ထဲက အထုပ်နဲ့ ပစ်မပေါက်မိအောင် မနည်းပဲ ထိန်းချုပ်
လိုက်ရလေသည်။

“အန်တီစိန်ရေ”

နားထဲ အကြားဆန်းနေသော ခေါ်သံမို့ ပထမတော့
လိမ္မာက အမေ့ကို ခေါ်သည်ပင် မထင်မီ။

ဒီကလူတွေအားလုံးက အမေ့ကို ဒေါ်ဒေါ်စိန်လို့ပဲ
ကြတော့။ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ဆိုသည့် အသံကို ကြားမှပဲ အမေ့ကို
တာလို့ ထင်သည်။ အန်တီစိန်ဆိုတော့ ကိုယ့်အမေနာမည်ပဲ
ဟုတ်သလို။

“အန်တီစိန် ... အန်တီစိန် ရှိလား”

နောက်ထပ်နှစ်ခွန်းဆက်တိုက် ခေါ်သံက ကိုယ့်အိမ်
ခေါ်ပေါက်လောက်အထိ နီးနီးကပ်ကပ် ရောက်လာတော့မှ
လိမ္မာလည်း သတိရကာ ...

“လာပြီ ... လာပြီ”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အလွန်ဆရာလုပ်ချင်သည့် သူဌေးမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ ... ခင်ဗျားကို ဘာကိစ္စရှိလို့လဲခင်ဗျ”

ကိုယ့်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မျက်နှာပျက်သွားချင်သော ကောင်လေးကို မေခေတ်က ရယ်ချင်နေသည်။

ကောင်လေးက ချောတော့ အချောသား။ သူ့အသိုင်း အပိုင်း၊ သူ့ဘဝပေးနဲ့မို့ ခပ်နပ်နပ်ကလေးသာ ဖြစ်နေတာ။ တကယ်လို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ပျိုးထောင်၊ ဝတ်စားပြင်ဆင် ပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် လူတိုင်း သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်လောက် အောင် ထင်ရှားတောက်ပလို့သွားမှာ။

မေခေတ် မျက်စိထဲမှာ သူမ အသစ်ဖွင့်မည့် ဆိုင် အတွက် အဝတ်အစားသစ်တွေ မှာထားသည့်အထဲ ရောနှောပါလာ သော ယောက်ျားလေးဝတ်စုံတစ်စုံကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက် သည်။

ကိုယ့်ဆိုင်က အမျိုးသမီးဝတ် သီးသန့်ရောင်းတာဆို တော့ မှာတုန်းက အမျိုးသမီးဝတ်စုံတွေပဲ မှာတာ။

ဟိုဘက် အဝတ်အစားကုမ္ပဏီကလည်း မှာသည့် အရေအတွက်များလွန်းတာမို့ မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးချင်သည့် သဘောရယ်။

နောင်အခါ အမျိုးသားအဝတ်အစားဆိုင်များ တိုးချဲ့ နှင့်လျှင်လည်း မှာနိုင်အောင် သူတို့ဆီက အမျိုးသားဝတ်စုံကို ခြောက်ပြာချင်သည့် သဘောရယ်နဲ့ ယောက်ျားဝတ် အဝတ်အစား သုံးစုံ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

နှစ်စုံကတော့ ပေးစရာလူ ရှိပြီးပြီ။ ကျန်သည့် တစ်စုံကျတော့ လူငယ်နည်းနည်းဆန်နေတာရယ်။ အရွယ်အစား အလေးလည်း သေးနေတာရယ်ကြောင့် ယူမည့်သူ မရှိဘဲ အခေတ်ထံမှာ ကျန်နေတာ။

ကိုယ့်အတွက် အသုံးမတည့်မည့်အတူတူတော့ သုံးလို ရသည့် သူကို ပေးလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့။

“ချိုင့်လာပေးတာပါ”

“ခင်ဗျာ ... ဘာလို့လဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က အန်တီစိန် ဆိုင်ကို ရောက်လာပြီး အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲတွေ လာပေးသွားတာလေ။ ကျွန်မနဲ့ မတွေ့တော့ဘယ်သူကမှလဲ။ ချိုင့်လှယ်မပေးဘဲ ယူထားလိုက်တာ အဲဒါ ပြန်လာပေးတာ”

ဪ ... အမေဟာ ဒါကြောင့် သူမနဲ့လည်း မတည့်။ အလိမ္မာလည်း မကြိုက်သော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေကို ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ချက်ပြုတ်နေပေတာကိုး။

“အန်တီစိန်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ အရမ်းကြိုက်တာလား”

“ကြိုက်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ...”

မတည့်လို့ မစားရတာ ကြာပြီလို့ ပြောဖို့ ကြံပြီး တော့မှ အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် ရှေ့က အမေက ဘာတွေ ပြောထားမှန်း မသိတာမို့ တစ်လွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးကာ ဆက် မပြောဖြစ်တော့။

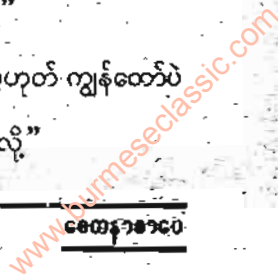

“ရှင်ကလည်းလေ ကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်လောင်း ဖြစ်နေပြီ။ ဒီလောက်ကလေးတောင် မသိဘူးလား။ ဒီအသက်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလို အစားမျိုး စားဖို့ မသင့်တော့ဘူး”

အလိမ္မာက ဘာမှ မပြော။ အဲဒီနေ့က အမေ ချက်သည် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟာ အလိမ္မာ စားဖို့လည်း မဟုတ်။ အမေ ကိုယ်တိုင်လည်း မစားဘဲ သူမတို့ကို ပေးဖို့သက်သက်ပဲ ဆိုတာ ပြောပြဖို့မှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ။

“ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ဆီလည်း တကူးတက လာမဖို့ပါစေနဲ့ရှင်။ စားလို့ကောင်းတာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က နေပူစပ်ခါး လိုင်းကားနဲ့ ချိုင့်ကြီး ဆွဲပြီး လာပို့ရတာ မကောင်းလွန်းလို့”

“ကျွန်တော် သိရင် တားပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်ပဲ ပို့လိုက်ပါတယ်။ ခုဟာက မသိလိုက်လို့”

“ဪ ... ဒီမှာ အန်တီစိန်အတွက် ပါတိတ်၊ သိပ်အကောင်း
စားကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထသွားလာသွားလေး ဝတ်ရ
အောင်ပါ”

အလိမ္မာက ယူထားရကောင်းနိုး ငြင်းလွတ်ရကောင်း
နိုး စဉ်းစားဆဲ မေခေတ်က အထုပ်ကို စားပွဲပေါ် ချထားခဲ့ကာ ...

“အန်တီစိန် လာရင် ပြောလိုက်ပါ၊ မေ လာသွားတယ်လို့၊
အန်တီစိန် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စားကောင်းလို့ မနက်စာ ထမင်း
လွတ်စားပစ်လိုက်တယ်လို့၊ အဲ ... နောက်ပြီး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ
မစားသင့်တဲ့အကြောင်းကတော့ ရှင့် ဘာသာပဲ ပြောနော်၊
ကိုယ့်အမေက သန်သန်စွမ်းစွမ်း ကျန်းကျန်းမာမာဆိုပေမဲ့
အစစ သတိထားနေနိုင်မှ”

ခင်ဗျားပဲ ကျွန်တော့်အမေကို ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်
လိုက်ပါတော့လားဗျာ။

အလိမ္မာက စိတ်ထဲက ပြောနေမိပေမဲ့ မျက်နှာကို
တော့ မပျက်အောင် ထိန်းရသည်။

အမေဟာ ဒီမိန်းမကို သူနဲ့ အောင်သွယ်ချင်နေပုံပဲ။
အကယ်လို့ အမေအစီအစဉ်များ အောင်မြင်သွားလို့ကတော့
အစီသက်လုံး သူမ သြဇာခံပေတော့ပဲ။

“ဒီမှာသား ... ဝတ်ကြည့်စမ်း”

ကျောင်းက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မှီရသလို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနဲ့ အမေ့ကို တွေ့ရလို့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဆိုပြီး သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာ။

သိပ်တောင် မကြာလိုက်။ အမေက ဒီခိုင်းလှလှ အသားကောင်းကောင်းနှင့် တန်ဖိုး အတော်ကြီးမည့် ဝတ်စုံတစ်စုံကို ယူလာပြီး မအောင်နိုင်တော့ပုံနှင့် အတင်းဝတ်ခိုင်းတော့တာပါပဲ။

“ဒါက ဘာတွေလည်း အမေရ၊ အပေါင်ဆုံး ပစ္စည်းတွေလား”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ဒါတွေက အသစ်စက်စက်တွေဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလောက်အကောင်းစားတွေ လာပေါင်နိုင်မဲ့သူ ဘယ်သူများ ရှိလို့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ သူများက ခိုးဝှက်လာပြီး အမေဆီ လာပေါင်တာကို မသိဘဲနဲ့ လက်ခံခဲ့တာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ”

“အောင်မယ်၊ ငါ့ကိုများ သူ့ခိုးလက်ခံလို့ ထင်နေသေးတယ်၊ မိမိနဲ့ဖြိုင်တို့ ဒီလောက်တော့ မအားဘူးဟေ့”

အမေက ဒီလောက် ပြောလိုက်လျှင်ပဲ ရူးရှူးရှားရှား ဒေါသတွေ ထွက်လာပြီမို့ အလိမ္မာက အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကဲပါ ... ဝတ်မှာသာဝတ်ကြည့်စမ်းပါ၊ ဒါတွေက သားအတွက်တဲ့”

စကားအဆုံးမှာ ‘တဲ့’ ပါနေတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒါတွေဟာ အမေ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ အစ်ယောက်ယောက်ဆီက ရလာတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဒါတွေ ဘယ်သူ ပေးတာလဲ အမေ”

“စကားရှည်လိုက်တာ သားရယ်၊ အမေက ဝတ်ဆိုး ဝတ်လိုက်ပြီးပြီပေါ့”

အမေ လေသံက မာလာသည်။ မျက်နှာထားက တင်းလာသည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ပဲ အမေ့ဩဇာကို ထာဝရ နာခံလာခဲ့ရသော အလိမ္မာအတွက် လုံလောက်ပြီ။

ပန်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အိတ်အသေးလေးတစ်လုံးစီပါသော လည်ပင်းအတိ တီရှပ်အဖြူလက်ရှည်နဲ့ ချောကလင် ရောင်ဖျော့ဖျော့ ဘောင်းဘီတို့ဟာ အလိမ္မာ ကိုယ်ပေါ်မှာ အတိအကျနဲ့ ပုံကျကြည့်ကောင်းနေလေသည်။

“အင်း... ထင်တော့ထင်သား၊ ဒီအဝတ်အစားတွေ မြင်ကတည်းက ငါ့သားလေးနဲ့ တအားလိုက်မှာပဲလို့ ကြည့်စမ်းထင်ထားတာထက်တောင် သားနားနေသေးတယ်”

ပြောရင်း ဒေါ်စိန်မြိုင်က မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာ

သည်။

“သားရယ် ... အမေက သားကို ပုဆိုးနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီ အပေါစားလေးတွေပဲ ဆင်နိုင်လို့ ငါ့သားလေး နဂိုရုပ် ရှိသလောက် မတောက်မပြောင် ဖြစ်နေရတာ၊ အခုလို အကောင်းစားတွေများ ဆင်လိုက်ရရင် ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဖိတ်ဖိတ်ကို တောက်သွားမှာ”

“ဘာဖြစ်သေးလဲ အမေရာ၊ ဒီအဝတ်အစားတွေက လေးတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ အခုလို မိုးတွင်းမဟုတ်ပဲ နွေခေါင်ခေါင်ဆို တအားအိုက်မှာ၊ ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးက လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိတယ်”

ဒါဟာ အလိမ္မာက အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိမ်နှံပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘောင်းဘီ ထက်စာလျှင် ပုဆိုးကို ပိုပြီး သဘောကျတတ်တာပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကိုတော့ ဝတ်ပေါ့ သားရယ်၊ ငါ့သားနဲ့ က တအားလိုက်တာ၊ ပေးတဲ့သူလည်း ကျေနပ်တာပေါ့”

“ပေးတဲ့သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အမေ”

“မေခေတ်လေ သားရယ်၊ ကလေးမလေးက သိပ်သဘာဝထားကောင်းတာပဲ၊ အမေ့အတွက်ဆိုလည်း အားဆေးဆေးပေး၊ အဝတ်အစားတွေပေး၊ အစားကောင်းတွေပေးအံ့ကြည့်ရတာ ကောင်းမလေးတော့ အမေ့သားကို ...”

“ဟာ ... ဟာဗျာ ... အမေကလည်း ... မထင်ကောင်တာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုကြီးတော့ မသေချာဘဲ မစွပ်စွဲသင့်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... အမေမည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါပဲ၊ ဘယ်သူကများ အကြောင်းမဲ့ ဒီလောက်ကောင်းမှာထက် အမေ့ဆိုလည်း ပေးလိုက်ရတာ၊ အိမ်ကိုလည်း အကြောင်းရှာပြီး လာရတာ၊ အဲဒါ သားကို သဘောကျလို့ပဲ ဖြစ်နေပေါ့၊ ကဲ ... ဒီဝတ်စုံကိုပဲကြည့်၊ ဒါတွေ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးမလဲ”

“ငါးသောင်းအထက်မှာတော့ ရှိမယ်”

“အင်းလေ ... ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာကြီးကို ဘယ်သူတွေ့ရာကြုံရာလူကို ပက်ခနဲ ပေးမလဲ”

အမေ ပြောတာ ဟုတ်များဟုတ်နေမလား။

အမေဟာ သူ့သားကို သူ့ဌေးသမီး၊ သူ့ဌေးမနဲ့ ညားစေချင်လွန်းလို့ အမျိုးစုံ ကြိုးစားနေတာ။ အခုကိစ္စဟာ ဟိုဘက်က သွေးရိုးသားရိုး သဘောထားတာကို အမေကပဲ ဖြစ်စေချင်တာနဲ့ အထင်တွေ လွဲနေတာလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာကြီးတော့ ယူထားဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်၊ အားနာစရာကောင်းတယ်၊ အမေပြောတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ပေးတာဆိုရင်တော့ ပိုပြီးတော့ တောင်-ယူဖို့မကောင်းတော့ဘူး၊ သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်ပေးသလို ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပေးတဲ့သူက ပေးတာကို စိတ်ပျက်သွားအောင် မလုပ်ရဘူးကွယ်၊ ဟိုက သူ့ဌေးမလေးဖြစ်ရဲ့ သားနဲ့ အမေတို့အပေါ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိတာ-ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာ”

“အမေရာ ... ဒါပေမဲ့”

www.burmeseclassic.com

“တော်တော့၊ အမေ့စကား နားထောင်စမ်း သား၊ ဒီအဝတ် အစားတွေ မင်း ယူကိုယူရမယ်၊ ပြီးတော့ ဝတ်လည်း ဝတ်ရမယ်”

အမေက ယတီပြတ် ပြောလိုက်လျှင် အလိမ္မာလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပြီ။ အမေ့ စကားဆို မြေဝယ်မကျ နား ထောင်ရသူပီပီ ဒီတစ်ခါလည်း နားထောင်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိတော့ပြီ။

ကိုယ် ဝတ်နေကျ မဟုတ်သည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်ရတာများ တယ်ခွကျပါလား။

မေခေတ် ပေးသည့် အဝတ်အစားတွေဟာ အကောင်း စားတွေ ဖြစ်တာမှန်ပေမဲ့ အလိမ္မာကတော့ သူ ဝတ်နေကျ ခပ်ညံ့ညံ့ အမျိုးအစား ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုခိုးလောက်တော့ ဝတ်ရတာ အဆင်မပြေဘူးဟု ထင်သည်။

ကိုယ့်ဘာသာ အနေခက်ခက်၊ ရှိုးတိုးရှုန့်တန်နဲ့ ထွက်လာသော အလိမ္မာတစ်ယောက် မန်းတွေ တစ်ပွေ တစ်ပိုက် သယ်ပိုးထားသော ခင်ချမ်းသာကို တွေ့လိုက်လျှင် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

အမေဟာ နွယ်ချိုကိုလည်း မခံသာအောင် ဖြော
လိုက်ပြီးပြီ။ အဲဒီတုန်းကလည်း အလိမ္မာတို့ ရက်အတော်ကြာ
အောင် အားတုံ့အားနာကြီးဖြစ်ပြီး အိပ်မပျော်စားမဝင် ဖြစ်ခဲ့ရ
သေးသည်။

ခင်ချမ်းသာ အလှည့်ကျတော့ ပိုလို့ဆိုး။ အမေဟာ
သူ နှိမ်လို့ရမည့်သူကျတော့ ပိုပြီး နစ်နစ်နာနာ ထိထိခိုက်ခိုက်
တွေ ပြောချလိုက်တာ။

အဲဒီနေ့က ဒေါသလည်းဖြစ်၊ အခံရလည်းခံထိ
ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းနည်း၊ ခံစားချက်ပေါင်းစုံနဲ့ ပြန်သွား
သော ခင်ချမ်းသာကို ကြည့်တောင်မကြည့်ရက်တော့ပါ။

ခင်ချမ်းသာလည်း ပြန်သွားပြီးရော အလိမ္မာတို့
အဆူခံလိုက်ရတာ ဝက်ဝက်ကွဲ။

နွယ်ချိုနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး ဆိုပေမဲ့ အဲဒီလောက်
ဖြစ်တာကမှ တော်ဦးမည်တဲ့။ ခင်ချမ်းသာလို ဆင်းရဲမဲ့စေ စုတ်
ပြတ်နေတာမျိုးနဲ့ကတော့ သဘောတူနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ လေသံ
တောင် အဟုမခံနိုင်ပါတဲ့။

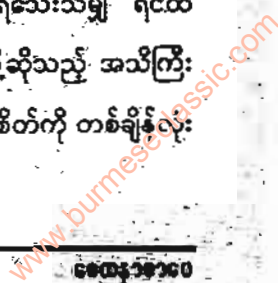

အမေက ပက်ပက်စက်စက် ပြောလွန်းအားကြီးလို့
လားတော့ မသိ။ အလိမ္မာက ခင်ချမ်းသာကို သနားလွန်းလို့
မျက်ရည်တောင် ဝဲချင်လာသည်။

သူ့ခမ္မာ ဘဝအကျိုးပေးလေး နဲ့ချာလို့ ဆင်းလည်း
ဆင်းရဲ၊ မိထွေးရဲ့ အနိုင်ကျင့်ကိုလည်း ခံနေရတာ။ အဲဒီမှာမှ
ကိုယ်က တစ်ခါထပ်ပြီး မြေနိမ့်ရာလှစိုက် စော်ကားမော်ကား
ပြုဦးမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးဝါးလိုက်မလဲ။

အလိမ္မာက ခင်ချမ်းသာကို တောင်းပန်ဖို့ စောင့်နေခဲ့
ပါသည်။ သူမ ခဏယူသွားသော လုံချည်ကို ပြန်လာပေးမှာပဲလို့
တစ်ထစ်ချ ထင်ထားခဲ့ပေမဲ့ ခင်ချမ်းသာက လာမပေးခဲ့ချေ။
သူ့မိထွေးရဲ့ သမီးဆိုသော ကောင်မလေးသာ ရောက်လာခဲ့သည်။

ခင်ချမ်းသာကို မတောင်းပန်ရသေးသမျှ ရင်ထဲ
တအုံ့နွေးနွေးနဲ့။ တောင်းပန်ဖို့၊ တောင်းပန်ဖို့ဆိုသည့် အသိကြီး
ရှိနေသမျှလည်း ခင်ချမ်းသာဟာ အလိမ္မာရဲ့ စိတ်ကို တစ်ချိန်လုံး
စိုးမိုးထားနိုင်ခဲ့တာ။

ခင်ချမ်းသာကတော့ နွယ်ချိုလိုမျိုး ရှောင်မသွားချေ။

ခနဲတဲ့တဲ့ အပြုံးတစ်ခုနဲ့ ...

“အောင်မယ်... သူဌေးမရဲ့ လက်ဆောင်တွေနဲ့ ကိုယ်ရောင် ကိုယ့်ဝါ တောက်ပနေပါလား။”

မြတ်စွာဘုရား။ ခင်ချမ်းသာက သူ့အဝတ်အစား တွေဟာ မေခေတ် လက်ဆောင်ပေးထားတာတွေလို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနေတာလဲ။

“လောကကြီးမှာ ခင်ချမ်းသာ မသိတာဆိုလို့ ဘာမှ မရှိ ဘူး။ ရှင်တို့ကိုယ်ရှင်တို့ သိပ်လုံခြုံပြီး ထင်မနေနဲ့။”

“ရှက်စရာကြီးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒါကြီးကို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဝတ်ထားရတာ၊ အခု ခင်ချမ်းသာက သိနေတော့ ပိုတောင် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲရှင်၊ ကားအကောင်းစားနဲ့ ပျံလန်နေအောင် ဝတ်စားထားတဲ့ သူဌေးမကြီးက ကိုယ့်ကို အရေးပေးတာပဲ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမယ်၊ ခင်ချမ်းတို့များ အဲဒီလို စပွန်ဆာ

လုပ်မဲ့ သူဌေးကြီး တွေ့လိုကတော့ လက်မထောင်ပြီး တစ်ရပ်ကွက်လုံး လည်ကြွားမှာ”

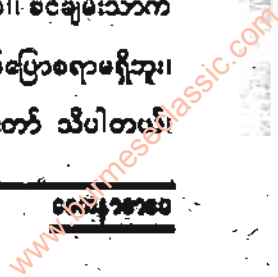
“မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဝတ်ချင်လို့ ဝတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ့ကြောင့်ပါ”

“သိပါတယ် သားလိမ္မာကြီးရဲ့၊ ရှင်ဟာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အမေကို မလွန်ဆန်ရဲဘူးဆိုတာတည်းက ဒီလောက်တော့ ခံသင့်တာပေါ့။”

“ကျွန်တော်က ခင်ချမ်းသာကို တောင်းပန်ချင်နေတာ ပါ”

“နေပါစေရှင်၊ တောင်းပန်တယ်ဆိုတာက အပိုကိစ္စတွေပါ၊ အဖော်ကား ခံလိုက်ရပြီးတာကိုတော့ ပြန်မချေဖျက်နိုင် တော့ပါဘူး။”

“ကျွန်တော် တကယ်စိတ်မကောင်းတာပါ၊ ခင်ချမ်းသာက ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အပြစ်ပြောစရာမရှိဘူး၊ အနေအထိုင် တည်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။”

အဲဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ အပြော
ခဲလိုက်ရတော့ အရမ်းအထိနာသွားမယ်ဆိုတာ”

“တော်ပါတော့၊ အဲဒီနေ့က ကိစ္စကို ကျွန်မ မေ့လိုက်ပြီ၊
ရှင်လည်း ပြန်ပြီး အစပေါ်မနေနဲ့တော့၊ စိတ်မကောင်းလည်း
ဖြစ်မနေနဲ့။”

ခင်ချမ်းသာက နှုတ်မဆက်ဘဲ ဆက်ထွက်သွားတော့
ဖိုမြင်သည်။

ထူးဆန်းလေစွ။

ထိုခဏမှာပဲ အလိမ္မာရင်ထဲ လှစ်ခနဲ လစ်ဟာသွား
သလို ခံစားလိုက်ရကာ ခင်ချမ်းသာကို ထွက်မသွားစေချင်သေး
သည့်ဆန္ဒ ပြင်းပြင်းရှုရှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အလိမ္မာတစ်သက်မှာ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အနား
ရှိစေချင်သည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာတာ (အမေကလွဲလျှင်) ဒီတစ်
ခါဟာ ပထမဆုံးပါပဲ။

“ခင်ချမ်းသာ”

ခင်ချမ်းသာ ထွက်သွားစိုးလို့ လုပ်မိလုပ်ရာအဖြစ်
လှမ်းသာခေါ်လိုက်မိပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာစကားပြော
ရမယ်မှန်းလဲမသိ။

“ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲ”

“ဟိုခင်း ... ဟိုလေ ... ကျွန်တော်”

“ရှင် တောင်းပန်ချင်နေတာ တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ တာဝန်ကျ
ပြီမို့လား၊ ဩော် ... ဘာလဲ ... ရှင်အင်္ကျီကိစ္စ သူများတွေ
ကို လျှောက်မပြောဖို့ တားမလို့လား၊ ဒါတော့ မတတ်နိုင်
ဘူးနော်၊ အဲဒီကိစ္စ သူများတွေ ပြောလို့ ကျွန်မလည်း
သိရတာ”

“အဲဒါတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ ... ကျွန်တော် ပြောချင်
နေတာ တစ်ခုခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဘာလဲဆို
တာ ကိုယ့်ဘာသာလည်း မသိဘူး”

အလိမ္မာ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူကိုယ်တိုင် မသိသော
အပြောချင်နေသည့် စကားကို ခင်ချမ်းသာက သိလိုက်သလိုရှိသည်။

အောင်မယ်။ ဒီသားအမိကို စိတ်အနာကြီးနာသည့်
ကြားက ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲနေအောင် တုန်ခါလှုပ်ရှားလို့သွားရသေး
ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားနေရသော်
လည်း ခင်ချမ်းသာက ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ...

"ရှင် ကိုယ်တိုင်တောင် မသိဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စ ကျွန်မတို့
လာပြောနေလို့တော့ အပိုပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြန်သိအောင်
လုပ်လိုက်ဦးပေါ့"

ခင်ချမ်းသာက ကြော့ကြော့မော့မော့ ထွက်လာခဲ့
ချိန်မှာ အလိမ္မာကတော့ ယောင်ချာချာနဲ့ ကျန်ခဲ့လေသည်။

အခုဇာလေး ကျုပ် အတော်လေး ပီတိရွယ်နေတယ်။
ကျုပ် ဖြစ်ချင်တာတွေ အတော်များများ ဖြစ်ရန် နားထောင်ချင်
ချင်လေ။

အကေတည့်က ပြောထားပေးလို့ပေါ့။ ကျုပ်
အိမ်ထက်မှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးက ချမ်းချမ်းသာသာနေရဖို့။

နောက်ဆုံး ကိုယ်တိုင်ကမချမ်းသာရင်တောင် ကိုယ့်
အားလေး ချမ်းသာဖို့။

အဲဒီအတွက် ကျုပ်မှာ လုံးပမ်းလိုက်ရတာ၊ မိကြား
အိမ်တော်တရော် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့လည်း။
အားကျယ်လိုက်ရတာ။

အစက ကျုပ်စကား သိပ်နားထောင်တဲ့ သားလေး
လည်း နွယ်ချိုနဲ့ ခင်ချမ်းသာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ စည်းကမ်းတွေကို ဖောက်ချင်ချင် ဖြစ်လာ
တော့ ကျုပ် စိတ်ပူလိုက်ရတာ ဆိုတာလေ။

အခုတော့ စိတ်အေးရပြီ။ ကျုပ်သားလေးဟာ
မေ့ခေတ်ဆိုတဲ့ ချစ်စရာသွေးမလေးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ
ရလာခဲ့ပြီ။

တခြားသွေးသမီးတွေနဲ့ မတူတာက မေခေတ်ဟာ
စိတ်ရင်းသားအေးကပါ။ ဖြူစင်ပြီး ကျုပ်ကိုဆိုလည်း ဆင်းနု
သုမကြီးလို့ အထင်မသေးတဲ့ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာပဲ။

အောင်မယ်လေး။ အခြေအနေတွေက ကျုပ် ထင်
ထားတာထက်တောင် ကောင်းနေသေး။

သွေးမလေးက ကျုပ် သားကို အရမ်းလှပြီး သိပ်
အဖိုးတန်တဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံတောင့်မှ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ အဆင့်ကို
ရောက်နေပြီ။

စဉ်းစားကြည့်ကြလေ။ ဘယ်မိန်းကလေးကများ
တိုယ်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်တဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
ကို ငါးသောင်း၊ ဇာန်ထက်မနည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေ
လက်ဆောင်ပေးမှာလေ။

သားလေးကတော့ မယူချင်ရှာပါဘူး။ ကျုပ်က
အတင်းယူပြီး ဝတ်စိုင်းလို့သာ ဝတ်နေရတာ။ သူ ဒီဝတ်စုံဝတ်တာ
တို့ မေခေတ် တွေအောင်လည်း ကျုပ်က စိန်ရသေးတယ်။
ဒါမှ ပေးရတဲ့သူလည်း ကျေနပ်မှာလေ။

ပြီးတော့ ကျုပ်သား စနိုးပွင့်နေတဲ့အကြောင်း အရပ်
တကာလည်ပြီးလည်း ကြွားရမ်းသေးတယ်။ ဒါမှ ကျုပ်သားကို
မျှော်လင့်ချင်နေတဲ့ အနညာတမိန်းကလေးတွေ နောက်ဆုတ်သွား
ကြမှာလေ။

သားကတော့ သူ့ရဲ့ လှပအဖိုးတန်တဲ့ ဝတ်စုံ
အကြောင်း လူတွေ ဘယ်လိုသိသွားတာလည်းလို့ အံ့ဩနေရှာလေ
ရဲ့။

“အဖေ ... တစ်စုံစီလုံးလည်း ပုစာတက်နေပြီ၊ တာတွေ ရှာနေတာလဲ”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ သား၊ ပြောမှပဲ သတိထားမိတာတယ်။ ကိုယ့်မိတ်ကုကလေးနဲ့ မိရိုထဲက အဝတ်တွေ ထုတ်ထုတ်ပြီ၊ ပုံနေလိုက်တာ တစ်စုံစီလုံး၊ ကုန်သလောက် ရှိပါ့မယ်လား။

“အဖေနဲ့ သားအဖေ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံပဲ ပန်းနုရောင်ကလေး၊ ရှာနေတာပါ သားရယ်”

“အဖေကလည်း ကြာညှိပြီဟာကို၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အဖေ အမှတ်တရ ကြည့်ဖို့လား”

“ဝတ်စုံရာရှိလို့ကွယ်၊ အဖေမှာလည်း၊ မကောင်းကောင်း၊ ကုန်းကုန်းဆိုလို့ လိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ... ဖို၊ သဲတို့ မင်္ဂလာဆောင် ဝတ်ဖို့မဟုတ်လား၊ အဖေ ခါတိုင်း ဝတ်နေကျ ကိစုံနဲ့ အပြာလေးစရာ၊ ပြီးတော့ ချိတ်ဆင့်ရောင်လေးလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား”

“အဲဒါတွေက ဝတ်မန်များလွန်းလို့ ပဟောင်းနေပြီကွယ်၊ အခု သွားမဲ့ပွဲက ပွဲကြီးဖို့လို့ ကောင်းကောင်းလေး ဝတ်ချင် တာ၊ ဖို၊ သဲတို့ မင်္ဂလာဆောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ဓမ္မ၊ ဝေ”

“ဪ ... ဆရာတော်ဓမ္မ၊ ဝေလား၊ အဖေကလည်း အဲဒီ ပွဲအတွက် ယောက်ထဘီ ဝတ်တာကမှ ပိုသင့်တော်ဦးမယ်”

“သား ... မင်း ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေနဲ့၊ အခု ဓမ္မ၊ ဝေ က ဝေခေတ်ရဲ့ ဓမ္မ၊ ဝေ”

အလိုလေး ... ဖြတ်စွာဘုရား။

ဒီမိန်းမကလည်း သူ့ရဲ့ အဆင့်အတန်း ဖြင့်လှသည့် ဓမ္မ၊ ဝေပွဲကို အလိမ္မာတို့ ဆင်းရဲသား သားအမိကိုလည်း ဖိတ်တာ ပဲတဲ့လား။

“ဝေခေတ်က သားကို တော်တော်နဲ့မက်ရှာတဲ့ပုံကွယ်၊ အဖေတို့ သားအမိကို ဝေလောက် အရှေးတယူ လုပ်နေတာ မဟာ သား မျက်နှာကြောင့်ပေါ့”

“မဟုတ်တာပဲ အမေရော၊ သူ့ဘာသာ အမေ့ကို ခင်လို့ပဲ ဖြစ်ရတာပေါ့”

“သားကြောင်ပေါ့”

“အဝတ်အစားလေး ပေးရုံနဲ့တော့ စွပ်စွပ်ဖို့ မသင့်ပါဘူးဗျား သူက သူ့ဌေးသမီး၊ ကျွန်တော်က အညကြ ပိတ်သက်စရာကို မရှိဘူး”

“ငါ့သားက ဆရာဝန်လောင်းလေ၊ ချောလည်းချောတယ် လေ”

အမေကတော့ ဆရာဝန်လောင်းဆိုတာကို အထင်ကြီးစိတ် ဘယ်တော့မှ ပျောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်သည်။

“ဟော ... ဒီမှာတွေ့ပြီ၊ ကောင်းရောကောင်းသေးရဲ့လား မသိဘူး၊ အသေအချာတော့ သိမ်းထားတာပဲ”

ဒေါ်စိန်မြိုင်က ထဘီကို ဖြန့်ပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စစ်ဆေးကြည့်ပြီးတော့မှ စိတ်တိုင်းကျသွား ပုံနှင့် ...

“တော်သေးတယ်၊ ဆာဘီက အကောင်းကြီး ကျန်သေး လို့”

“ပရုပ်နဲ့တော့ တထောင်းထောင်းနဲ့ အမေရော”

“ဟဲ့ ... အကျိုးတာရှည်ခံအောင် ပရုပ်ထည့်ပြီး သိမ်းထားရ တာကိုးဟဲ့၊ ပိုတောင်မွေးသေးတယ်”

ဒေါ်ပေစဲ နှစ်ရှည်လများ သိမ်းထားတာကြီး ထုတ် စိတ်လာသည်ဆိုတာကတော့ ပိုပြီး သိသာသွားတာပဲ မဟုတ် လား။

“ကဲ ... ကဲ ... စကားရှည်မနေနဲ့ သားလည်း ရေခိုးချိုး ပြန် ပြင်စရာရှိတာပြင်”

“ဘာအတွက်လဲ အမေရဲ့”

“မွေးနေ့သွားဖို့လေ”

“အလို ... ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရမယ်”

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဟိုက သားကို အဓိကထားဖိတ်တာကို ပြောတောင်ပြောလိုက်သေးတယ်၊ သူ ပေးထားတဲ့ ဝတ်နဲ့

လေး၊ ဝတ်ခဲ့ပါတဲ့ သူ မပြောလည်း ကိုယ့်မှာ ကောင်းကောင်းကံန်းကန်းဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတော့ ဒါပဲ ဝတ်ရမှာပါပဲ။"

"အာ ... အဖေကလည်း ကျွန်တော် မဝတ်ပါဘူး။ ဆဲလိုက်လည်း မလိုက်ချင်ဘူး။"

"လိုက်ရမှာပဲ၊ သားမပါလို့ ဖြစ်မလား၊ သားရယ်၊ သူ့လို သူ့ဇွဲမလေးကတောင် ကိုယ့်လို အဆင့်အတန်းကို ရရှိမလိုက်ပေါင်း၊ နေသေးတာ၊ ကိုယ်က အနိမ့်သမားဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဧရာဝတီ နေဖို့ သင့်မလား၊ နောက်ပြီး ဒီကလေးမလေးနဲ့ သားကို ရင်းနှီးမှုရဖို့ အဖေ ဘယ်လောက် ချော်လင့်ထားရသလဲ၊ မဖြစ်ဘူး သား၊ လုံးဝ မငြင်းနဲ့။"

"ဒါဆိုလည်း သူ ပေးထားတာကြီးတော့ မဝတ်ဘူး ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဆုယူတုန်းက အဖေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ယောပုဆိုးစုဉ့်စိမ်းနဲ့ ရုပ်အဖြစ်ကို ဝတ်မယ်လေ။"

"နပ်လိုက်တာကွယ်၊ သားက အဖေ အရွက်ကို ခွဲချင်လို့လား။"

ခေါ်ခိုက်ခြင်းက ဖြစ်၊ ဖြစ်၊ ခြောက်ခြောက်လည်း လုပ်၊ မျက်ရည် တစ်ခဲ ဝမ်းနည်းဟန်လည်း လုပ်ပြလိုက်သောအခါ အဖေကို ချစ်ကြောက်ရသော အလို့ငှာလည်း ဈေးရေပွဲ လိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။

နား ရောက်လာတယ်။ ကားက အကောင်းစားကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် တွေ့ဖူးတဲ့အထဲမှာတော့ အလယ်အလတ်တန်းစားအမျိုးအစားပါပဲ။

ဒီကားဟာ နွယ်ချိုလို့ ခေါ်သည့် ကောင်မလေးနဲ့ အိမ်ကကားပဲ။ အောင်မယ်။ အထူးအဆန်း။ ကောင်မလေးက ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာပါလား။

သူနဲ့ ကျုပ်က ပြဿနာဖြစ်ထားတာ ရှိတော့ရှိတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ကားရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်သင့်တယ်။ နှုတ်မဆောင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လေးစားမှု မရှိလှိပဲ။

ဟိုအရိုင်းအရိုင်းကောင်မလေး ခင်ချမ်းသာဆိုရင် ကျုပ်ကို တွေ့တာတောင် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်သွားတာ။ အထောက်အကူပေးတာဟာလေး။

အင်း ... မဆိုးဘူးတော့။ ကားက ကျုပ်တို့ဘေးရန် သွားပြီး ...

"ခေါ်ခေါ်မိန့်တို့သားအဖိ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"တက္ကစီဌာနရဲ့ ခေတ်နေတာ"

ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်လို့ ကျေနပ်သွားပေမဲ့ လေသံကို တော့ ရလျှာမထားဘူး။ သိတယ် မဟုတ်လား၊ သားရှင်လေ။

"ဟုတ်လား ... ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"

"ခဲလွင်လမ်းကို"

ကျုပ် အသံက ဂုဏ်မောက်နေတဲ့ အသံပါနေလိမ့်မယ်။

"ခဲလွင်လမ်းဆို အစားကြိုပဲ၊ နွယ်ချို လိုက်ပို့ပေးရမလား"

"ဟာ ... မလုပ်နဲ့"

ကျုပ်ဧရုမှာရှိ ကောင်မလေးကို နှုတ်မဆက်ရဲတဲ့ ဖြစ်ရတဲ့ သားက ဒီတစ်ခါတော့ မနေနိုင်စွာ ခင်တာပေးရာ။

ပထမတော့ ကျုပ်လည်း ခြိမ်းပစ်မလို့ပါပဲ။ နောက်မှ ပြန်ဧည့်စားလိုက်တော့ နွယ်ချို ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပို့မိန့်ကိစ္စမှာ အကျိုးရှိတဲ့ အချက်နှစ်ချက်ကို သွားတွေ့တယ်။

တစ်ချက်က ကျုပ်တို့ကားငှားခ မကုန်ဘဲ လိုရာကို ရောက်မယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ဆိုတော့ ဂုဏ်လည်း မငယ်တော့ဘူး။

နစ်အချက်ကတော့ နွယ်ချိုဆိုတဲ့ ကလေးမ ကျုပ်သားဟာ ဘယ်လို အသိုင်းအဝိုင်းအထိ ဝင်ဆန့်တယ်ဆိုတာ သိသွားရတာပေါ့။

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်း ကားငှားဖို့ အခက်အခဲတွေ နေတာ”

“အမေ”

သားက တားပေမဲ့ ကျုပ်က နားမထောင်တော့ဘူး။ ကားထဲ ဧည့်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီ။

ကောင်မလေး သနားတော့သနားစရာပါ။ တစ်လမ်းလုံး ကျုပ်ရဲ့ ကြားခါခြင်းတစ်ဝက်၊ သတိပေးခြင်းတစ်ဝက်ပါတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ရုပ်တွေ့တဲ့ လမ်းတွေကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နဲ့ အိမ်လိုက်ရှာပေးရှာတယ်။

ကျုပ်သာ သိစိအမြင်ကြီး မမှန်းစာတ်တဲ့ အမေမျိုး ဆိုရင်တော့ ပိုက်ဆံလည်း အသင့်အတင့်ရှိ၊ ရုပ်ကလေးလည်း ချော၊ ကျုပ်သားကိုလည်း ချစ်၊ ကျုပ်အပေါ်လည်း ကျိုးနှံ့မဲ့ ဒီကလေးမလေးကို တွေ့တော့မှန်နှင့် ငွေးမတော်ချင်မှာပေါ့။

သူ ကဆိုးသွားတာက ကျုပ်က သိပ်ကို အမြင့်မှန်း လွန်းတဲ့အမေ ဖြစ်နေတာပဲ။

မေခေတ်တို့ ခြံကို တွေ့ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းတော့မှ သားက ကျုပ်ကို တိုင်တိတ် အပြစ်တင်တယ်။

“အမေရယ် ... အမေလည်း သူ့ကို ကြည့်ပြုတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီအထိ လိုက်ပို့ခိုင်းတာ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ”

“အားမနာပါဘူး၊ သူ ဒီလောက် ဖျပ်ဖျပ်လွှား လိုက်ပို့ချင်နေတာ”

“ပြီးတော့ လမ်းမှာလည်း ပြောလာလိုက်သေးတယ်ဗျား၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုအမျိုးသမီးကပဲ ဘာလိုလို့”

www.burmeseclassic.com

"ဆိုတာ ... ပီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ကြုံကြုံတင်တင်ဟန်တားထား၊
နိင်မှ မင်း၊ သာသနာစစ်ပါး သား၊ရယ်၊ အဖေ အားလုံး
သိပါတယ်"

သားက ကျေနပ်ပုံမရပေမဲ့ ဖြစ်တော့ ဖြစ်သွားတာ
သား။

တစ်မျိုးလုံး ကိုယ့်မိခင်တို့က ကျွေး ဖြစ်ပြီး
အကျေနပ်ကြီး၊ ကျေနပ်လာတဲ့ ကျုပ်ဟာ သူ့ရွေးကြီးတွေ စုနေတဲ့
ပုံစင်၊ထဲ ရောက်တော့မှ ခပ်ကပ်ကပ်ကလေး၊ ဖြစ်သွားတော့တယ်။

"ဟယ် ... အန်တီနီ ... လာ ... လာ ..."

အဖေခင်က ခပ်သွက်သွက်လေး၊ ကြုံရှာပါတယ်။
ပြုတော့ ကျုပ်တို့ကို အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက် ရှိတဲ့ မိန်းမာ
နေရာရုံပေးတယ်။

"အစားအသောက်ကတော့ ဘုမ္မေ၊ကျွေးတာဆိုတော့ ကိုယ့်
တာသာပဲ ယူစားကြနော်၊ ခြောက် ... အန်တီအင်ပါလာ။
အန်တီနီ ... ကော့ကော်"

နောက်ထပ် ခန့်သည်တွေထပ်စင်လာတော့ နဲ့သာ
ရောင် ပိုးဂါဝန်လေးနဲ့ လှပတင့်တယ်လှတဲ့ မေခေတ်က ကျုပ်တို့
နားက ထွက်သွားရော။

"သား" ... ဘုမ္မေဆိုတာ ဘယ်လိုအစားမျိုးလဲ၊ သား
စားပွဲလား"

မေခေတ် ပြောသွားတဲ့ စကားကို နားမထည်လို့
သားနား တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်တော့ သား မျက်နှာ ညိုခနဲ ဖွတ်
သွားပြီး ...

"အမေကလည်း ဘုမ္မေဆိုတာ အစားနာမည် မဟုတ်ဘူး၊
စားစရာအမျိုးစုံကို စားပွဲတွေပေါ်မှာ စင်းကျင်းထားပြီး
ကိုယ်ကြိုက်တာကို ကြိုက်သလောက် ခပ်စားရတဲ့ စား
သောက်ပုံစနစ်ကို ပြောတာ"

ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သား တီးတိုးပြောနေတာကို ဘေးက
မိန်းမနှစ်ယောက်က အကဲခတ်နေကြလေရဲ့။ သူတို့တွေ ကျုပ်ကို
အယ်လိုထင်မလဲ။ ဣန္ဒြေမရတဲ့ မိန်းမကြီးလို့ ထင်မလား။
ဒါမှမဟုတ် ဘုမ္မေတောင် မသိတဲ့ တောသူမလို့ ထင်လေမလား။

“ဒီက အစ်မကြီးက မေခေတ်နဲ့ အမျိုးလား”

ဟော။ သူတို့လို လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ လူတွေဟာလည်း ကျုပ်တို့ဆင်းရဲသားတွေလိုပဲ စပ်စုတတ်ကြတာ မပါပဲလား။

“အမျိုး ... ဟင်း ... အမျိုးလို ပြောရင်လည်း ရတော့ ရလောက်ပါတယ်”

“ဪ ... ကိုမောင်မောင်ကြီးဘက်ကလား၊ ခင်ခင်ကြီးဘက်လား”

ဘာတွေပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာတော့ မေခေတ်ရဲ့ မိဘတွေကို ပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“ဘယ်ဘက်ကမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

စိန်းမနုစိယောက် ကျုပ်ရဲ့ မရေမရာ အဖြေတွေကြောင့် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ စိတ်ပျက်ကုန်ကြပုံရတယ်။

ကျုပ်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်လေး။ တကယ်တော့ လို့သာ သားလေးနဲ့ မေခေတ်တို့ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ကျုပ်လည်း

မေခေတ်ရဲ့ယောက္ခမ၊ မေခေတ်က ကျုပ်ရဲ့ချွေးမအဖြစ်နဲ့ သွေးမျိုးတော်စပ်သွားမှာ မဟုတ်လား။

“ကြည့်ရတာ မေခေတ်ရဲ့ စီးပွားဇက်တွေ ထင်တယ်”

“အစ်မကြီးက ဆန်းရတနာ စိန်ရွှေဆိုင်ကများလား၊ အဲဒီက ညီအစ်မတွေနဲ့ တူသလိုလို ရှိလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မက ခေတ်လုံမေ ပါတိတ်တိုင်းပြည်ကများလားလို့”

“မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“ဪ ... ဒါဆို အစ်မကြီးက ဘာလုပ်ငန်း လုပ်တာလဲ”

“ငွေချေး ... အဲ ... ဘဏ် ... ဘဏ်လုပ်ငန်းပါ”

သားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို သတိထားမိလိုက်ပေမဲ့ လှည့်ကို မကြည့်တော့ဘူး။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲဝင်ဖို့ ဆိုရင် မျက်နှာပြောင်နိုင်မှ ဖြစ်မှာလေ။

“ဟုတ်လား။ ဘာဘဏ်များလဲ၊ ကျွန်မ အသိထဲမှာတော့ ဘဏ်သူဌေးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

ခက်ပြီ။ ရှိပြီးသားဘဏ်တစ်ခုရဲ့ နာမည်ကို ဆွဲထည့်
ဖို့ကလည်းမဖြစ်။ ကြိုရာနာမည်တစ်ခုပြောဖို့ကလည်း လျှာက
မရဲ့။

ကဲ ... တတ်နိုင်ပါဘူးလေ။

“ဟို ... စိန်စိန်နဲ့သားများဘဏ်ပါ”

အရင်ခေတ်က ကုမ္ပဏီတွေကို မှည့်တတ်တဲ့ နာမည်
တွေကို သွားသတိရပြီး ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြောချလိုက်တော့
မိန်းမနှစ်ယောက် မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်သွားကြပြီး ...

“ဟင် ... တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား။”

“အသစ်ဖွင့်တာများလား။”

“ဖွင့်ထားတာ ကြာပါပြီ။ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိပြီ”

“အမေ ... တစ်ခုခု စားတော့မလား၊ ကျွန်တော် သွားယူ
ပေးမယ်လေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာစားချင်သလဲ လိုက်ရွေးလေ”

သားက အတင်းဝင်ပြီး စကားပြတ်လိုက်တယ်။
သူ့ လုပ်ပုံက ရုပ်မျက်ဆင်းပျက်နိုင်ပေမဲ့ ဟိုမိန်းမတွေရဲ့ မေးခွန်း

စက်သေနတ်တွေကို ရင်ဆိုင်ရတာထက်စာရင်တော့ တော်ပါသေး
တယ်။

“ကံကောင်းလို့ပေါ့ သားရယ်၊ အမေ အကျပ်တွေ့နေတာ၊
စားစရာတွေ ခပ်ပြီးသွားရင် တခြား စားဖွဲ့ ပြောင်းထိုင်ကြ
ရအောင်နော်”

“အမွေ သဘောပဲ”

သားက မတတ်သာလို့ လိုက်လျောသဘောတူလိုက်
ရသည့် ပုံနဲ့ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟိုနားက ခိုက လူရှင်းတယ်၊ အဲဒီပဲ ရွေးကြနို့”

ကျုပ်တို့အတွက် နေလိုကောင်းမဲ့ တစ်နေရာတော့
ရှာတွေ့လိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ...

“အန်တီစိန်တို့ အဆင်ပြေပါရဲ့လား။”

မေခေတ်က တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာသည်။
တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ သူမ ဘေးမှာ ယောက်ျား
ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပါသည်။

“ဒီမှာလေ ... တို့ပြောတဲ့ ကောင်လေး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကြည့်လို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... မဆိုးဘူး၊ သူ ဝတ်သလောက်သာ ထွက်ရင်တော့ ဒီဒီခိုင်းကို ကောင်လေးတွေ သဘောကျကြမှာ သေချာတယ်”

“စိတ်မရှိနဲ့နော် အလိမ္မာ၊ တို့တွေက ဝတ်စုံသစ်တစ်မျိုး တင်သွင်းဖို့ ဖြစ်မဖြစ် လေ့လာနေတာ၊ အခု ရှင် ဝတ်ထား တဲ့ ဒီခိုင်းမျိုးပေါ့၊ ရှင်နဲ့ ဒီလို အဆင်ပြေတယ် ဆိုရင် ဈေးကွက်ထဲမှာ ရောင်းစွဲနိုင်မယ်လို့ တွက်ကြည့်တာ ပေါ့”

“ဒီက ညီလေး ဝင်လာကတည်းက ကိုယ် စောင့်ကြည့်နေတာ၊ လန်းဆန်းတို့တစ်သိုက် ငြိမ်ကျပြီး သူ့ဒီခိုင်းကို သဘောတွေ ကျနေကြတယ်”

“လန်းဆန်းတို့တောင် ကြိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်မှာပဲ”

ဘာတွေလဲတော့ မသိဘူး။ ကျုပ် နားလည်သလောက် မှန်းကြည့်ရရင်တော့ မေခေတ် ဆေးတဲ့ ဝတ်စုံဟာ သူတို့အသစ်တင်သွင်းမဲ့ အဝတ်အစားတွေအတွက် နမူနာဖြစ်ပြီး ကျုပ်သားနဲ့ လိုက်ရင် လူကြိုက်များမှာပဲလို့ အကဲဖြတ်နေကြတာ ဖြစ်မှာ။

ဒါဖြင့် မေခေတ်က ဒီဝတ်စုံ လက်ဆောင်ဆေးတာ ကျုပ်သားကို ကြိုက်နေလို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူ့စီးပွားရေးအတွက် လိုအပ်လို့ပေါ့။

ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ်တောင် စိတ်ထဲ မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွားသေးလို့ရှိရင် ကျုပ်သားလေးခမျာ အတော်ထိခိုက်နေတော့မှာ။

“ဒါနဲ့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရာဦးမယ်၊ ဒါက ကိုလူမော်တဲ့ မေခင်ပွန်းလောင်းပေါ့၊ သူက ဝင့်ဝါ၊ သူက စန္ဒီ၊ မေနဲ့အတူပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ”

www.burmeseclassic.com

နောက်ထပ် ပြောနေတဲ့ မေခေတ်ရဲ့ စကားတွေထို
မကြားမိတော့။ ခင်ပွန်းလောင်း ... ခင်ပွန်းလောင်း။ ဆိုးဝါးလှ
သည့် ထိုစကားလုံးကပဲ နားထဲမှာ မှိတ်ထပ်နေတော့တာ။

လက်စသတ်တော့ ကျုပ် အထင်တွေက ပါစင်အောင်
လွဲနေခဲ့တာကိုး။

မေခေတ်က ကျုပ်သားကို ရိုးရိုးပဲ သဘောထား
တာ။ ပြီးတော့ လုံးဝ ချွတ်လင့်ချက် ကင်းမဲ့စရာအချက်က
သူ့မှာ ခင်ပွန်းလောင်း ရှိပြီးသား။

အဲဒီခဏမှာ ကျုပ်ဟာ စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်လွန်းလို့
အသိစိတ်ကင်းမဲ့သူတစ်ယောက်လိုတောင် ပြစ်သွားရတော့တာ။

“ဟာ ... ခင်ချမ်းသာ၊ ဘာတွေ သယ်လာတာလဲ”

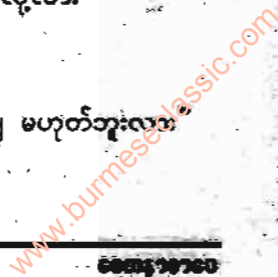
ခြင်းတောင်းကြီးကြီး၊ မောင်းမောင်းကြီးတစ်လုံးကို
ခန္ဓာကိုယ်လေး ဘယ်ညာယိမ်းခါနေလောက်အောင် မခိုင်မနင်း
သယ်ပိုးလာသော ခင်ချမ်းသာက အလိမ္မာ မေးခွန်းကို ပြန်တောင်
မဖြေနိုင်ရှာ။

“ဆီးထုပ်တွေလား၊ ဆိုင် သွားပို့မလို့လား”

“အင်း”

“ခါတိုင်း မောင်သန်း သယ်နေကျ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီနေ့ မောင်သန်း ဖျားနေလို့”

“အာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါကြီးက အလေးကြီး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း သယ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခိုင်းတဲ့လူတွေကလည်း”

“ဘယ်သူမှ ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်သန်းက ဒီတစ်ရက် ကလေး ကူညီပေးပါဆိုလို့”

“မောင်သန်းကလည်း ဒီလောက် ပိန်ပိန်သေးသေး မိန်းကလေးကိုပဲ”

“ဒီလောက် အလေးအပင်တွေ သယ်နေရတဲ့ အချိန်မှာများ အားမမှာ စကားလာပြောမဲ့သူနဲ့ တွေ့နေရသေးတယ်”

ခင်ချမ်းသာက စိတ်မရှည်သလို ညည်းညူလိုက် တော့မှပဲ အလိမ္မာက ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိသွားကာ ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပေးလေ ကျွန်တော် သယ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ”

“ပေးပါ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် စင်ပန်းနေတာကို မကူညီဘဲ ကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ပထမတော့ ခင်ချမ်းသာက မပေးဘဲ ထားမလို့ပါ။ နောက်တော့ ဒီလောက်တောင် အလွယ်မှတ်လွန်းသည့် သူကို ဧညာပေးဦးမှပဲလို့ စိတ်ကူးပေါက်သွားကာ ...

“ရှေ့ ... ဒီလောက် သယ်ချင်နေလည်း သယ်”

အား ...။

လက်ထဲ ရောက်လာသည့် ခြင်းတောင်းကြီးရဲ့ စီးပိုးလှသော အလေးချိန်ကြောင့် အလိမ္မာက တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်အော်လိုက်ရတာပင်။

တစ်ဆိတ်လေးလိုက်တဲ့ ခြင်းကြီးဗျား။ အထဲမှာ ဆီးထုပ်တွေ ဘယ်လောက်များအောင် ထည့်ထားလို့ ဒီလောက် လေးနေရတာလဲ။

ခြင်းတောင်းကလည်း ကြိမ်ခြင်းတောင်း ကြမ်းကြမ်းကြီး။ လက်ကိုင်ကိုင်မှာ ပတ်ထားတဲ့ ကြိမ်တွေကိုက ထုထဲ တောင့်တင်းလှတာ။ အထဲက ပစ္စည်းတွေရဲ့ အလေးချိန်က တွဲခွဲ လိုက်တဲ့အခါကျတော့ လက်ဖဝါးတွေ ပျဉ်း နာကျင်လာတာ။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဆက်တောင် မသယ်ချင်တော့။ ခင်ချမ်းသာ ရှေ့မှာ ရှက်လို့သာ။

ဒီလောက်လေးသည့် တောင်းကြီးကို ခင်ချမ်းသာ သယ်လာတုန်းက (လိမ်ဖယ်ဖယ် စောင်းငန်းငန်းကြီး ဖြစ်နေပေမဲ့) သိပ်ကြီး ပင်ပန်းသည် မထင်ရ။

ခုနေ့များ ပြန်ပေးလို့ရလျှင် ပြန်တောင်ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။ အဲ ... မဖြစ်သေးဘူး။ ယောက်ျားသိက္ခာဆိုတာ ရှိသေးသည်။ ဒီတော့ အံ့တင်းကာဆွဲ။

အလိမ္မာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျကာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေတာကို ခင်ချမ်းသာက ကြည့်ကာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ သနားလည်း သနား။

ဒီလူဟာ အမေ မုဆိုးမကြီးရဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ခိုပြီး လူတော်ကြော့လို ဖြစ်နေတာ။ ခင်ချမ်းသာလို ပိန်ပိန်လို့လို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လုပ်နိုင်သော အလုပ်ကိုတော့ခင် သူ့အတွက် ပင်ပန်းခက်ခဲနေသေးတာ။

“ကဲမါ ... တော်လောက်ပါပြီ။ ပေးတော့”

“ရပါတယ်၊ မပေးပါဘူး”

“ရပါတယ်သာဆိုတာ အသံက မမှန်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ နိုင်ပါတယ်၊ ရှင့်ကို တမင်နောက်ချင်လို့ ပေးလိုက်တာ”

ဒီတစ်ခါတော့ အလိမ္မာက ဟန်တောင်မနေနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲက ခြင်းတောင်းကြီးကို ခင်ချမ်းသာ လက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်တော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ”

“နောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ ကိုအလိမ္မာမှာ ခင်ချမ်းသာကို သနားပြီး ကူညီချင်စိတ် ရှိနေတာကပဲ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းနေတာပါ”

“ခင်ချမ်းသာရယ် ... အလုပ်က မပင်ပန်းလွန်းဘူးလား၊ ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ နားရတယ် မရှိဘူး”

“ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပဲပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့က ပညာမှ မတတ်တာ”

ခင်ချမ်းသာက သူ့ကို ရွဲ၊ များရွဲ၊ လိုက်လေသလား
လို့ အလိမ္မာက သံသယဝင်မိပေမဲ့ မဟုတ်ပါ။ ခင်ချမ်းသာရဲ့
မျက်နှာဟာ ပကတိ ရိုးသားသန့်စင်စွာ။

သနားကြင်နာခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဟာ ဘယ်
လောက်တောင် ထိရောက်လိုက်ပါသလဲ။

တယ်မိန်းကလေးအတွက်မှ နေရာမထားတတ်ခဲ့
သော အလိမ္မာရဲ့ နှလုံးသားဟာ ခင်ချမ်းသာအတွက် နူးညံ့စွာ
ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

အခုနေမှာ အမေက ဘာမှာထားသလဲလို့ အလိမ္မာ
ကို လာမေးလျှင် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်လောက်အောင်ပဲ
မေ့လျော့နေမိလိမ့်မည်ထင်သည်။

လက်စသတ်တော့ အချစ်ဆိုတာ သိပ်လည်း မထူး
ဆန်းဘဲ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် အရာပါလား။

“သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ နွယ်ချိုဆိုတဲ့ ကလေးမ
လေးဟာ သိပ်မဆိုးဘူးလို့ အမေတော့ ထင်တာပဲ သားရဲ့”

နွယ်ချို လာပေးသော သာကူမြင် အုန်းနို့အခမ်းကို
အားပါးတရ စားရင်း ဒေါ်စိန်မြိုင်က စကားစလိုက်သည်။

သားတော်မောင်နဲ့ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် မိန်းကလေး
တို့ရဲ့ တရင်းတန်း စကားပြောဆိုနေကြသည့် မြင်ကွင်းဟာ
ဒေါ်စိန်မြိုင်ရဲ့ စိတ်ကူးတွေကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တာဖြစ်သည်။

အရင်ကတော့ ကိုယ့်သားဆို တော်ရုံတန်ရုံလောက်နဲ့
သဘောမတူနိုင်။ မေ့ခေတ်တို့လောက် ဒိတ်ဒိတ်ကြို ထိပ်တန်း
ရောက်နေမှ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မေခေတ်လောက် အဆင့်အတန်း ရှိသည့် မိန်းကလေးဟာ သူမရဲ့ သားလောက်ကို မိတ်ဆွေအသိ အကျွမ်းထက်ပိုပြီး သဘောထားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်စိန်မြိုင် သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကလည်း ရှိခဲ့ပေတာကိုး။

သူမရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ စိတ်ဝင်စားစရာလို့ မထင်ခဲ့သော သားတော်မောင်ဟာ ခင်ချမ်းသာဆိုသည့် ဆင်းရဲစုတ်ဖြတ် ဓွတောလှသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးနေပြီ။

ထိုအဖြစ်အပျက်ဟာ ဒေါ်စိန်မြိုင်ကို တော်တော်လေး ပဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။

မဖြစ်တော့။ သားကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်သော လမ်းကြောင်းကြီးကို တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ချသွားတော့မည်။

ဒီတော့ကာ ...

“ဘာလဲ ... သာကူပြင် စားကောင်းလို့လား။”

“ဒါချည်းပဲ” မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သူ့သဘောထားလေးကို ချီးကျူးမိလို့ပါ။ အမေက ဒီလောက် ပြောထားတာတောင် အမေ့ကို သူ စိတ်မနာရှာဘူး။

“လူကြီးနဲ့ လူငယ်ပဲ အမေရယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ရပ်ကွက် သားချင်းတွေ၊ တစ်သက်လုံး စိတ်ကွက်သွားဖို့မှ မဖြစ်နိုင် တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ့ဘက်ကတော့ တော်တော်လွန်ခဲ့တာ တော့ အမှန်ပဲ သားရဲ့”

“ခင်ချမ်းသာ အပေါ်လည်း အမေ ပြောတာပဲ”

ကြည့်စမ်း။ တခြားလူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောရင်းနဲ့တောင် ခင်ချမ်းသာ နာမည်က ပါလာပြီ။

“သူတော့ ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ဆင်းရဲစုတ်ဖြတ်နေတဲ့ ကောင်မလေး”

“ဆင်းရဲလို့ ပိုပြီး တောက်ထားညှာတာသင့်တာပေါ့ အဖေရဲ့၊ ချမ်းသာတဲ့ သူကို အပြစ်ကျူးလွန်မိတာက ကိစ္စမရှိဘူးနုနုကတည်းက အားနည်းနေတဲ့သူကျတော့ မြေနှိပ်လို့စိုက်”

“ဟေ့ ... တော် ... တော် ... ငါ အားနာချင်တဲ့ သူအားနာမယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ဟာတွေဆို အပတ်အသက် လှည့်တာ မဟုတ်ဘူး”

အလိမ္မာက သူ့အမေကို အကဲခတ်နေသည်။ မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အပြစ်လည်း အမေရဲ့ အစွန်းရောက်လှူစိတ်ဓာတ်ကို အပြစ်တင်နေမိသည်။

“သား ... နွယ်ချိုကို ပြန်ပြီး ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ရှိစိမ့် သူ့ခမျာ သူ့ယေချင်းကို ခင်တတ်ရှာတဲ့ပုံပဲ”

တွေ့လား။ အမေဟာ တစ်ယောက်မရထား

ယောက်။

မေခေတ်လောက် ထိပ်ဆုံးတန်း မဟုတ်နိုင်လျှင် တောင် နွယ်ချို လောက်ဆို တော်သေးသည်လို့ လျှော့ချလိုက်ပြန်ပြီး အရင်ကတော့ နွယ်ချိုဆိုတာ အမေ့စာရင်းထဲ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်။ ဒီတစ်ခါတော့ နွယ်ချိုကို ခင်ချမ်းသာနဲ့ ယှဉ်လျှင် အပုံကြီးသာသည်ရယ်လို့ အမေက တွေးကာ တစ်ထစ်လျှော့လိုက်တာဖြစ်မည်။

“ကျွန်တော်တို့က အစကတည်းက ခေါ်ပြောနေတာပါပဲ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ တစ်ရပ်တည်းသားတွေပဲကွယ်၊ ပြတ်လို့လည်း ဖြစ်မှမဖြစ်တာ”

လူကြီးတန်မဲ့ ပလောင်းပလဲနိုင်ရာတော့ကျသည်။

အိမ်မဲ့လည်း သားအတွက်ဆိုတော့ မတတ်နိုင်။ ဒေါ်စိန်မြိုင်က ခင်တည်တည်နဲ့ပဲ ဖြစ်ချင်တာကို ပြောထားလိုက်တော့သည်။

မဆိုးဘူး။ တကယ်ပဲ မဆိုးဘူး။

ကြက်သွန်ကို ပါးပါးလျားလျားလေး ဖြစ်အောင် လှီးနေတဲ့ နွယ်ချိုကို နောက်က ကြည့်ပြီး ကျုပ် အမှတ်မမှား လေးနေမိတယ်။

နွယ်ချိုဟာ အလှတွေ အလွန်ပြင်၊ နောက်ဆုံးအထိ အဝတ်အစားတွေကို ထည်လဲဖတ်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေတတ်တဲ့ အိမ်မှုကိစ္စဆို စိတ်မဝင်စားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ထင်နေတာ အခုတော့ ဟုတ်ပါရိုးလား။ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ကလေးပဲ။

(အမှန်တော့ နွယ်ချိုဟာ မီးဖိုချောင်ကိစ္စဆိုလျှင် ပါးပါးလှီးတာကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ တတ်တာမဟုတ်ဘူး။)

သယ်က အသီးအရွက် လှီးတမ်း အဆော့မက်လွန်းလို့ အိမ်က ဩတ်သွန်တို့ ဟင်းရွက်တို့ကို ပါးပါးဝင်လှီးရင်း ကျွမ်းကျင်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီကတစ်ဆင့်တက်ပြီး ခိုင်းလျှင် ဘာမှ တတ်မှာ မဟုတ်။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာ နွယ်ချိုမှာ လှီး ခဲ့မပြီးနိုင်သော ကြက်သွန်ပုံကြီး ရှိလေသည်။)

ရပ်ကွက်ထဲက မွှာရုံမှာ စုပေါင်းရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲ အလှူအတွက် ထမင်းဟင်း ဝိုင်းချက်နေကြတာ။

ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမတွေအားလုံးနီးပါး စုဝေးနေ ဩရာမှာ ဟင်းပွဲထဲပါမည့် သရက်ချဉ်သုပ်အတွက်နဲ့ တခြားဟင်း နေရာမှာ ဘာညာမှာ ထည့်ဖို့ ကြက်သွန်တွေကို နွယ်ချို တစ် ယောက်တည်း ထိုင်လှီးနေတာ။ နွယ်ချို ကြက်သွန်လှီးပုံက မီးလည်းပါး၊ မြန်လည်းမြန်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မီးဖိုချောင် ဘယ်လောက် နိုင်နင်းသလဲ သိချင်ရင် ငရုတ်သီး ထောင်းခိုင်းရတယ်။ ဒါမှ

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဟေ့ဟေ့ ကြက်သွန်လှီးခိုင်းရတယ်တဲ့။ ငရုတ်သီး အစေ့တွေ တောင်တောင်မြောက်မြောက် ဖိတ်စဉ်မထွက်ရင်၊ ကြက်သွန်ဖတ် လေးဟာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ထွင်းပေးခက်မြင်နိုင်လောက်အောင် ပါးလျားရင် အဲဒီမိန်းကလေးဟာ မီးဖိုချောင် နိုင်နင်းသူပဲတဲ့။

အောင်မယ်။ ဟိုခင်ချမ်းသာတစ်ယောက်ကတော့ ချွေးတလုံးလုံး၊ အိုးမည်းတပေပေနဲ့ မီးဖိုကို မီးထိုးတဲ့အလုပ် လုပ်နေပါရောလား။

“ခင်ချမ်းသာ ... ဒီမှာ ကြက်သွန် လာကုလှီးပါလား။”

ကျုပ်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် မီးရဲနေတဲ့ ထင်း ချောင်းကြီးတစ်ချောင်းကို မီးဖိုထဲက ဆွဲထုတ်တဲ့ ခင်ချမ်းသာက လှည့်ကြည့်တယ်။

“ကြက်သွန်”

“အင်းလေ ... ဒီမှာ နွယ်ချိုတစ်ယောက်တည်း လှီးရတာ မွန်တောင်မွန်နေပြီ”

“ကျွန်မ မလှီးတတ်ဘူး”

အောင်မယ် ရုပ်ကွက်ထဲမှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေး သမီးကတောင် လှီးတတ်သေးတာကို ဒီလောက်ဆင်းရဲပွဲတေနေတဲ့ မိန်းကလေးက မတတ်ဘူးတဲ့လား။

“ညည်းကလည်းအေ၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီးတော့”

“ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကလည်း မိန်းကလေးဖြစ်တိုင်း ကြက်သွန် လှီးတတ်ရမလား။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဟင်းချက်စားနိုင်တာ ကြာပြီ၊ ကြက်သွန်လည်း မလှီးရတာ ကြာလှပြီပဲ”

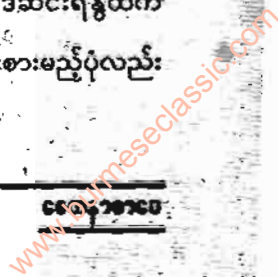
ခင်ချမ်းသာကတော့ ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေတာပဲ။

ကျုပ်မှာတော့ အတော်လေး ထိတ်လန့်သွားရတယ်။

ခင်ချမ်းသာတို့ဟာ တကယ့်ကို အဲဒီလောက် ဆင်းရဲ တာပဲကိုး။

ပြီးတော့ သူ့ပုံစံ ကြည့်ရတာ ဆင်းရဲတာကိုလည်း

စိတ်ညစ် စိတ်ပျက်စရာရယ်လို့ တွေးပုံမရ။ ဒီဆင်းရဲနွယ်ထဲက လွတ်မြောက်ချင်ပုံ၊ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားမည့်ပုံလည်း မရ။

ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့သာ ငါ့သား အိမ်ထောင်ကျ
ရရင် လက်ရှိအနေအထားထက် မမြင့်တဲ့အပြင် ပိုတောင် နိမ့်မှာ။
ပြီးတော့ ခင်ချမ်းသာရဲ့ အဖေ အရက်သမားကြီး၊ လောဘကြီး
ထဲ မိထွေး၊ မိထွေးက မွေးတဲ့ ကလေးဆိုးပေနှစ်ယောက်။ အဲဒါ
တွေကိုပါ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရဦးမယ်။

စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ကျုပ်သား
ရဲ့ ထည်ဝါမှုနဲ့ ဒီမိန်းမတွေရဲ့ စုတ်ပြတ်နံ့ချာမှု ဘယ်လိုများ
လိုက်ဖက်သလဲလို့။

မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ အခုကတည်းက ကျုပ်ရဲ့
သဘောထားကို ပြထားရမယ်။ ကျုပ်ကိုဆို ကြောက်နေပြီဖြစ်တဲ့
နွယ်ချိုကိုလည်း သူနဲ့ ကျုပ်သားကို သဘောတူနိုင်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း
မြပါမှ။

မတန်တရာ တက်မှန်းချင်တဲ့ မိန်းမကိုလည်း ကျုပ်
ဟာ မေခေတ်လို ဒိတ်ဒိတ်ကြိုက် မရနိုင်တောင် သူ့လောက်ကိုတော့
ချွေးမတော်ဖို့ တစ်သက်မစဉ်းစားဘူးဆိုတာ ပြထားပါမှ။

“ညည်းအေ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကြက်သွန်လေးတောင်
မလှီးတတ်တာကတော့ လွန်လွန်းပါတယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊
နွယ်ချိုလေးဆိုရင် သူ့ငွေးသမီး ဖြစ်တာတောင်မှ ကြက်သွန်
လှီးတတ်လိုက်တာ၊ ညည်းတို့က ပစ်စလက်ခတ် အပါးခို
တတ်တဲ့အကျင့်ကို ရနေတာ”

“အိမ်မှာ ဟင်းချက်မစားရပါဘူးဆို၊ တစ်နေ့တစ်နေ့
လမ်းထပ်ဆိုင်က လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ ဒါမှမဟုတ်
ဘူးသီးကြော်၊ ဘယာကြော်၊ ခေါက်ဆွဲသုတ်၊ အကောင်းဆုံး
စားနိုင်လည်း ထမင်းဆိုင်က ဘဲဥဟင်းလောက် ဝက်သား
ဟင်းလောက်ပဲ စားရတာ၊ ကြက်သွန်ဆိုတာများ လှီးတတ်
ဖို့နေနေသာသာ ကိုင်တောင်မကြည့်ဖြစ်တာ ကြာပြီ၊
ကြက်သွန်မလှီးတတ်ပေမဲ့ အလုပ်ကြမ်းဆိုရင်တော့ ကျွန်မ
ထဲ ဘာခိုင်းခိုင်း ရတယ်နော်”

ကျုပ်က ပေါ့ပေါ့တင်တင်ကြီးကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြ

www.burmeseclassic.com

“ဒါ ကြွားစရာ မဟုတ်ဘူးအေ့ ရှက်စရာ၊ မိန်းမတန်ခိုး မိန်းမအလုပ် မလုပ်တတ်ဘဲ အလုပ်ကြမ်းလုပ်နိုင်တာ ကိုယ့်ဘဝပေးကံ မကောင်းတာကို ပြတာ၊ ကြွားစရာ ထင်မနေနဲ့။”

ကျုပ် စိတ်ထဲတော့ ဒီလို ပြောချလိုက်ရင် ခင်ချမ်း သာ အတော်ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားမယ် ထင်တာ။ မဟုတ်ဘူး တော့။ အတော်အကြောမာပုံရတဲ့ ကောင်မလေးက အဲဒီတော့မှ ခေါင်းလေး ပိုမတ်လာပြီး ...

“ကျွန်မ ဆင်းရဲတာကို မရှက်ပါဘူး၊ အားငယ်စရာလည်း မထင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပဲဟာ၊ ချမ်းသာဖို့အတွက် မရိုးမသားနည်းနဲ့ ကိုယ်ကျိုးရှာရင်သာ ရှက်စရာကောင်း တာ”

ဒါ ကျုပ်ကို စောင်းပြောလိုက်တာလား။ ကျုပ်က ကိုယ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ့်သားကို အရင်းဖြိုပြီး မရိုးမသား ကြီးစား နေတယ်လို့များ စွပ်စွဲချင်သလား။

ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အသာထား၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်လိုတာဆွဲတွေးပြီး ခင်ချမ်းသာကို ဒေါသတွေ ထွက်နေမိတယ်။

“ညည်းကလည်း ကက်ကက်လန် တစ်ခွန်းမခံပါလား၊ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းလည်း သိစမ်းပါဦးအေ”

“ကျွန်မ ဘာတွေများ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောမိလို့လည်း ဒေါ်ဒေါ်စိန်ရဲ့ အကောင်းပြောတာပဲဟာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ စောင်းရွဲမပြောပါဘူး”

“တော်ပြီအေ ... တော်ပြီ၊ စကားပြောရတာ လက်ပေါက် ကတ်တယ်”

ကျုပ်က ခပ်မြန်မြန်ပဲ စကားစကို ဖြတ်ပစ်လိုက် ရတော့တယ်။ မဟုတ်ရင် ဒီဟာမလေးက ကျုပ်ကို လူရှေ့ သူရှေ့ အရှက်ခွဲဖို့လည်း ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

“ဒီနေ့ပဲ ကိုအောင်ကြည်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

အမေ့ရဲ့ မျက်နှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်ကြီးနဲ့ တစ်ခုခုကို ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ပုံပေါက်ပြီဆိုရင်ဖြင့် အလိမ္မာတို့က လန့်ပြီ။

ဦးအောင်ကြည်ဟာ နွယ်ချိုအပေ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်း ဖြစ်ပေမဲ့ အမေ့နဲ့ ဦးအောင်ကြည်ဟာ သိပ်မရင်းနှီးပါ။ လမ်းမှာ တွေ့ရင် အသိအမှတ်ပြုရုံ ဖြိုးပြန်တတ်တာမျိုး လောက်သာ လုပ်ကြတာ။

ဦးအောင်ကြည်တို့က သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူတော့ သူဌေးကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေကတော့ အဲဒီလောက်ကိုတောင်မှ အထင်ကြီးစရာရယ်လို့ မထင်။ ဦးအောင်ကြည်တို့နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ လည်း မကြိုးစား။ ဘာသိဘာသာပဲ နေခဲ့တာ။

အခုမှ ဦးအောင်ကြည်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်ပြောနေရသည်ဆိုတော့ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမည်။

“သူက သားကို မေးနေသေးတယ်၊ ကျောင်းပြီးတော့ မလားတဲ့၊ သားအကြောင်းလည်း ချီးကျူးလိုက်ရတာ မိုးကိုမွန်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမေ့စိတ်ထင်တော့ သူက သားနဲ့ သူ့သမီးကို ဘာတာညာညာ စဉ်းစားဖုံရတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ...”

“အဲဒါနဲ့ အမေက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပီတိပြောပစ်လိုက်ရောလား”

“အို ... ဘယ်နှယ် ... မပြောပါဘူး သားရဲ့၊ အားနာစရာကြီး”

“... အမေ။ အမေ။ အခုတော့ အားနာရကောင်းမှန်း သိစာတ်ပြီပေါ့။”

“အမေကလည်း နွယ်ချိုတော်ကြောင်း၊ ကောင်းကြောင်းတွေ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

ကျုပ် စိတ်ထင်တော့ သား မျက်နှာလေး ပျက်သွား
သလား။

နွယ်ချိုဆိုတာ သားရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်လား။
ကျုပ်ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် သူတို့အချင်းချင်း သံယောဇဉ်တောင်
တွယ်မိစရာအကြောင်း ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ နွယ်ချို
နဲ့ စိစဉ်မယ်လို့ ထင်တာနဲ့ မျက်စိပျက် မျက်နှာတွေပျက်သွား
ရတာလဲ။

သားဟာ တကယ်ပဲ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်
မဝင်စားတာလား။ အိမ်ထောင်ပဲ မပြုချင်သေးတာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် အမေ သဘောကျ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်မားမားနဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုရမှပဲ ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား
တာလား။

ကျုပ်များ စိတ်လောသွားသလားလို့ တွေးပြီး
နောင်တရချင်ချင် ဖြစ်သွားရသေးတယ်။ နောက်တော့မှ မသေချာ
မရေရာသေးတာတွေ လျှောက်တွေးနေမှအစား သေချာတာတစ်
ခုကို ဖမ်းဆုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြန်ပြီး စိတ်ဖြေရတယ်။

“သားလည်း ရှေ့တစ်နှစ်ပြီး ြင် ဘွဲ့ရပြီဆိုတော့ သား
နောင်ရေးအတွက် အမေ စိစဉ်ပေးစရာရှိတာတွေ စိစဉ်ပေး
ချင်လို့ပါ သားရယ်”

“စိတ်မလောပါနဲ့ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်က အခုမှ အိမ်
ထောင်မပြုရင် မရတော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊
စိတ်မချရအောင်လည်း မိန်းကလေးမဟုတ်၊ ဘွဲ့ရပြီး
အလုပ်အကိုင်လေး ဘာလေးနဲ့ အခြေတကျ ဖြစ်တော့မှ
အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားတာပေါ့”

သားပုံစံက အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးတာထက် အမေ
စိစဉ်တဲ့အတိုင်း လိုက်နာလိုက်ရမှာကို စိုးရိမ်နေတဲ့ပုံစံဝါလားလို့
သတိထားလိုက်မိချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကူးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်
အကောင်အထည်ဖော်မှ ဖြစ်မယ်လို့ တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်ချက်
ကျသွားတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

“အလုပ်ရုံမှာ ပြောနေသံကြားတယ်”

“ဘာလဲ ... သူတို့ ဆီးထုပ်တွေ အစားအသောက်နဲ့ဆေးဝါး စစ်ဆေးမှုဌာနက စစ်ဆေးပြီး မလွတ်လို့ အပိတ်ခံလိုက်ရ တယ်တဲ့လား”

“တော်စမ်းပါ၊ သူများစီးပွားရေးကို ပိတ်ပိတ်ပင်ပင် ဆီး ထုပ်တွေ အပိတ်ခံလိုက်ရရင် ခင်ချမ်းပါ ဝင်ငွေမရှိတော့ ဘူး ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဖြစ်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ခင်ချမ်းက ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ရှာနေရတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်အိမ်လုံးကို လုပ်ငန်း နေရတာပါ၊ တစ်အိမ်လုံးဆိုရာမှာလည်း ခင်ချမ်းနဲ့ တကယ်

ပတ်သက်တာဆိုလို့ အဖေတစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ် လား၊ မိထွေးနဲ့ သူ့သားသမီးတွေက သက်သက်ဝင်ပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်နေကြတာ”

ခင်ချမ်းသာက အလိမ္မာကို နားမလည်ရကောင်း လားဆိုသည့် အကြည့်လေးနဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခေါင်းပုံဖြတ်တယ်တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ သူလည်း ခင်ချမ်းတို့ သားအဖကို သူ့အိမ်ပေါ် တင်ထားရတာ၊ ပြီးတော့ အဖေကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ အတွက်တော့ ခင်ချမ်းက တတ်နိုင် သလောက် ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

“အဖေက သူ့ယောက်ျားပဲဟာ”

“ယောက်ျားဆိုတော့ သူ့ မကြည့်ဖြူရင် ပစ်ထားလို့ရတာ ပဲလေ”

“ကဲကွာ ... တော်ကြပါစို့၊ ခင်ချမ်းပြောခဲ့အကြောင်းသာ ဆက်ပြော”

“အလုပ်ရုံမှာ ပြောနေကြတာက နွယ်ချိုနဲ့ အလိမ္မာ လူကြီးချင်း သဘောတူပြီး စကားပြောဆိုနေကြပြီဆို အား ... မဟုတ်တာ”

“သူကသာ ငြင်းနေ၊ ဟိုကဖြင့် အနိုင်အမာကို ပြောနေတာ။ ဘယ်သူတွေက ပြောတာလဲ၊ အလုပ်ရုံက မိန်းကလေးတွေက ပါးစပ်ပါတိုင်း ပြောနေကြတာ၊ သူတို့ စကားလေး ယုံလို့မှ မရဘဲ”

“တခြားသူတွေ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နွယ်ချို အလိမ္မာကိုယ်တိုင်က ပြောတာ”

“ဟင်”

“ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ မှားစရာမရှိလောက်တော့ဘူး တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဖူးတဲ့ဟာ”

“အလိမ္မာ မသိပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်စိန်က သူ့ဘာသာ ပြော ဆိုထားမှာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်စိန် အစီအစဉ်တွေကို အလိမ္မာ အကုန်လုံး သိနိုင်လို့လား”

“အမေက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်ပါတယ်၊ နွယ်ချိုနဲ့ ကိစ္စလည်း အမေစိတ်ဝင်စားသလို ရှိနေတာတော့ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတိအကျ စကားပြောဆို ထားတာတော့ မရှိတာ သေချာတယ်၊ သူတို့ဘာသာ ဖြစ် လာရင် ဆိုပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ကြံပြောထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်စိန်ဘက်က စိတ်ပါတာတော့ ရှိနေပြီ ဟုတ်လား၊ ဒေါ်ဒေါ်စိန် ဖြစ်ချင်ပြီဆိုမှတော့ အလိမ္မာလည်း လိုက်လုပ်ရမှာပါပဲ”

“ဒါ အရင်ကပါ၊ တစ်သက်စာ ကိစ္စဆိုရင်တော့ ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ်ပဲ လုပ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“မယုံရင် စောင့်သာကြည့်နေပေါ့ ခင်ချမ်းရယ်၊ အလိမ္မာ ဆိုတာလည်း တစ်သက်လုံးတော့ ညှုန်းမှုအကောင် မဟုတ် ပါဘူး”

“ဟင် ... ဟိုမှာ ဒေါ်ဒေါ်စိန်”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ”

အလိမ္မာက ထွက်ပဲ ပြေးရတော့မလို၊ ခင်ချမ်းသာ
ရဲ့ သေးကွေးသော ခန္ဓာကိုယ်လေးနောက်မှာပဲ သူ့ကိုယ်ကြီးကို
ကွယ်ဝှက်ပုန်းအောင်းရတော့မလိုလို ဣန္ဒြေ အပျက်ပျက် ဖြစ်သွား
ရလေသည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဘယ်လိုလဲ အလိမ္မာရဲ့ ကိုယ့်ဆုံး
ဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်လုပ်မဲ့ လူကလည်း အမေဆိုတဲ့ အသံ
ကြားတာနဲ့ ပြေးစရာမရှိ ဖြစ်သွားတော့တာပါလား။”

“ဒါကတော့ အချိန်စောသေးလို့ပါ။”

အလိမ္မာက ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်ပြီး ပျက်သွားသဏ္ဍိ
မျက်နှာကို ပြန်ပြင်ယူရသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ လမ်းလျှောက်
လာကြသည့် မြင်ကွင်းကို ဒေါ်စိန်မြိုင် တကယ်ပဲ မြင်သွားခဲ့သည်
ဆိုတာကိုတော့ အလိမ္မာရှေး ခင်ချမ်းသာပါ မသိလိုက်တော့ချေ။

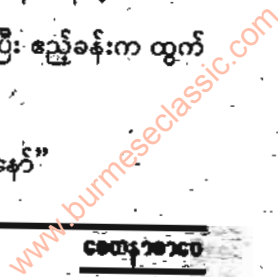

“ကြွပါရင် ... ကြွကြပါ”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ ဦးအောင်ကြည်တို့ မိသားစု
အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်က ကြိုတင်မြင်ဆင်ထားတဲ့
အတိုင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေလည်းဖြစ်၊ အသည်းအသန် လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲပုံစံလည်း မပေါက်တဲ့ နှုတ်ဆက်ခြင်းမျိုးနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်
တာပေါ့။

ဒီနေ့ ကျောင်းမရှိလို့ အိမ်မှာနားနေတဲ့ သားက
လူကြီးတွေ မြင်တော့ သူ့စာအုပ်လေး ပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းက ထွက်
သွားဖို့ပြင်တယ်။ ဒါကို ကျုပ်က ...

“သား စာအုပ်ထားပြီးရင် ပြန်လာနော်”

သားက နားမလည်နိုင်သလို မျက်မှောင်ကုတ်နေတယ်။ ခဏနေလို့ လူကြီးတွေ စကားပြောကြရင်တော့ သူ့အမေ စောစောစီးစီးကတည်းက ဟိုနား ဒီနား သွားရင်းစိတ်တဲ့ ခပ်လတ်လတ် ပါတိတ်လုံချည်နဲ့ ဖော့ရန်လက်စက ရင်စေ့အင်္ကျီကို ဘာကြောင့် ထုတ်ဝတ်ထားသလဲ ဆိုတာ သားလည်း နားလည် သွားမှာပေါ့။

“သားက စာတွေ တအားဖတ်ရတယ် ထင်တယ်၊ အမြဲ စာပဲ လုံးပမ်းနေရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ လူငယ်ဆိုတာ အခုလို အမြဲကြိုးစားနေမှ မကောင်းတဲ့စိတ် မဝင်မှာ၊ သားကတော့ တို့ရုပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေထဲမှာ ခံပြပဲ”

ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ ဦးအောင်ကြည်တို့ရဲ့ အချို့အချို့ ချီးမွမ်းသံတွေ ကြားမှာ သားက မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့ စိတ်ညစ်နေပုံပဲ။

ကျုပ်ကတော့ ကျေနပ်တာပေါ့။ ကျုပ် ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး နှုတ်ထားရတဲ့ သားကို ချီးမွမ်းတာပဲဟာ။

“သမီးလေးကလည်း ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ အချောဆုံးပါပဲဗျာ”

“လိမ်လည်း အလိမ်မာဆုံးပဲ”

တစ်ယောက်တစ်လူညှိ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေပုံကတော့ ဘယ်လမ်းတွေထဲမှာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ကြလို့ ကိုယ့်အလှည့် မရောက် နေရအောင် အပြိုင်အဆိုင် ဝင်ပြောကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ကျုပ်သား မဟုတ်တဲ့ သူ့ကို ချီးမွမ်းတာကိုတော့ နှစ်က မကြိုက်လှဘူး။ ဒါပေမဲ့ သည်းခံနေရမှာပေါ့။ ဒါက ခံတွေလေ။

“ကိုင်း ... တခြားစကားတွေ အသာထားလို့ လာရင်းကိစ္စ ကို ပြောကြရအောင်”

“ကျွန်တို့ လာရင်းကိစ္စကတော့ ဟောဒီက မစိန်မြိုင်က ဖိတ်ခေါ်ထားတာရယ်၊ ကိုအောင်ကြည်တို့က အဖော်ခေါ် တာရယ်ကြောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဘသန်းတို့ကိုရော ကိုအောင်ကြည်တို့ကိုရော အားနာပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို တကူးတက လာရတဲ့ အတွက်ပါ။ ကျွန်မတို့ကလည်း သားလေးက စာတစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့”

ကျုပ်ရဲ့ အကြောင်းပြချက်က အဓိပ္ပာယ် မရှိလှပေမဲ့ အားလုံးက မသိဟန်ဆောင်နေကြတယ်။ ဦးအောင်ကြည်တို့ ဘက်ကလည်း ဒီကိစ္စကို ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့။ အဖော်လိုက်လာတဲ့ လူကြီးတွေကတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်နေတဲ့ကိစ္စမှာ ဘာမှ စွက်ဖက်စရာ မရှိလို့။

အမှန်တော့ သားကို နွယ်ချိန်၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ ဦးအောင်ကြည်တို့အိမ် သွားရအောင်လို့ ခေါ်ရင် မလိုက်မှာ စိုးလို့ ချုပ်မိနှောင်မိဖြစ်အောင် အိမ်ကို ခေါ်ရတာ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ မတတ်သာလို့သာ စီစဉ်လိုက်ရပေမဲ့ သူတို့သမီးနဲ့ ကျုပ်သားက သိပ်မတန်သေးဘူး ထင်လို့ နည်းနည်းအကြောတင် လိုက်တဲ့သဘောလည်း ပါတယ်။

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ဘာမှ ပြောနေစရာ မရှိပါဘူး။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းတွေပဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီ ဘယ်သူလာလာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။”

“အခု ကျွန်မက သားရှင်ဆိုတော့ သမီးတောင်းတဲ့ စကား စပြီး ပြောရမှာပေါ့၊ ဒီက သမီး နွယ်ချိန်ကို ကျွန်မ သားလေးနဲ့ သဘောတူဖူးဖို့ ကျွန်မက တောင်းပါတယ်။”

ဒီစကားတွေ ပြောနေချိန်မှာ ဦးအောင်ကြည်ရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သားဘက်တို့ တော့ တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။

ပြီးပြီ။ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ။

ကျုပ် တော်တော်လေး ကျေနပ်သွားတယ်။ ဒီနေ့က တော့ အားလုံး အဆင်ပြေပြေပဲ။

မိန်းကလေးဘက်ကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ အချမ်းသာဆုံး လုပ်ငန်းရှင်တွေ ဖြစ်တာတောင် မာန်မာန မထား။ ကျုပ် ဖြစ်စေချင်တာတွေအားလုံးကို သဘောတူလက်ခံကြတာပဲ။

အင်းလေ။ သူတို့အတွက်ကလည်း လူ့အဖိုးတန် ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ကို ရမှာကိုး။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ကျုပ်သားလေးလို ရိုးသားလိမ္မာပြီး အလားအလာကောင်းတဲ့ လူမျိုးကို ရှာတွေ့ဖို့ကလည်း ခဲယဉ်းလှပြီလေ။

အခုမှပဲ စိတ်အေးသွားရတော့တယ်။

အရင်ကတော့ သားကိစ္စကို သိပ်အလောတကြီး မိန့်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ သားလေး ကျောင်းပြီးလောက်မှ မိန့်မလိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်မတ်လောက်က သားနဲ့ ခင်ချမ်းသာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ရယ်ရယ်မောမော အတူတူပြီး ဆွဲလိုက်ရကတည်းက ကျုပ်စိတ်တွေ ပူခဲ့ရတာ။

တကယ်လို့များ သားဟာ ခင်ချမ်းသာနဲ့ ကြိုက်သွား ခဲ့တော့ ဘဝပျက်မှာ။ ဟိုဘက်က တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွဲလုံး ကျုပ်သားလေး ခေါင်းမွေးဆွဲနတ်ကြလို့ လူမွေးလူတောင် ပြောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ခုလိုဆိုတော့ ကျုပ်ဘက်က အုပ်မိသွားပြီလေ။ ကျုပ်တို့တွေပါ ခေါ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပြီးသွားပြီဆိုတော့ သားတော် အင်အားလည်း ရှေ့ဆက် မတိုးရဲတော့ဘူးပေါ့။

ဧည့်သည်တွေလာတုန်းက ဧည့်ခံကျွေးမွေးထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်တွေ မုန့်ပန်းကန်တွေကို သိမ်းဆည်းပြီး အဝတ်အစားကို ဝတ်နေကျ အိမ်နေရင်းဝတ်စုံနဲ့ပဲ ပြန်လဲ။

ကျုပ်သားလေးတော့ ဇွတ်ကြီး ဖြစ်သွားရတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ မသိဘူး။ မသိမသာ စုံစမ်းဦးမှ။

“သားရေ”

သားလေးရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သွားတော့ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ၊ ထမင်းစားခန်း အနဲ့ လိုက်ရှာလည်း မရှိ။

ခြံထဲဆင်းသွားသလားလို့ မျှော်ကြည့်တော့လည်း မရှိပြန်။

ဒါနဲ့ သားအခန်းထဲနောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ကြည့်ရပြန်ရော။ ကျုပ်အိမ်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဟာ။ လူတစ်ယောက်လုံးကို ဒီလောက် တပင်တပန်း လိုက်ရှာစရာ မလိုပါဘူး။

ဒါနဲ့ သားအခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားနေကျ ကျောပိုးအိတ်လည်း မရှိပါလား။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ခါတိုင်းထက် ရှင်းလင်းနေသလိုပဲ။ စာအုပ်အတော်များများ မရှိတော့တာ။

သားလေး သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စာများ သွားကျက်သလား၊ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သားက သူ ဘယ်သွားသွား အမေကို ပြောနေကျ။

သားအခန်းထဲကနေ ပြန်ထွက်ဖို့အပြင်မှာပဲ စားပွဲမှာ ပေတံတစ်ချောင်းနဲ့ ဖိထားတဲ့ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လို့ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အမေ ...

သားတစ်သက် အမေ့ စကားကို နားထောင်ပြီး လိမ္မာခဲ့ပါတယ်နော်။

www.burmeseclassic.com

ဒီတစ်ခါတော့ သား မလိမ္မာနိုင်တော့ဘူး။ သားရဲ့ ဘဝတစ်သက်စာ အရေးမို့ပါ။

အမေ စီစဉ်တာကို သား လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ သား မှာ ချစ်ရမဲ့သူ ရှိပြီးသားမို့ပါ။ သားရဲ့ ချစ်သူကတော့ ခင်ချမ်းသာပါပဲ။ သူနဲ့ အမေ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင် တာကို သိပေမဲ့ သားကို သနားချစ်နဲ့ ချစ်မိသွားလို့ပါ။

အမေ့အစီအစဉ်တွေ ရှေ့တိုးပြီး အားလုံး မလွန်ခင် သားက လက်ဦးအောင် သားချစ်သူနဲ့ ထွက်သွားပါပြီ။

မလိမ္မာတဲ့

အမေ့သား အလိမ္မာ”

စာရွက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး ကျုပ် ဒူးတွေ ညွတ်ဆွေကျ သွားတော့တယ်။

ကျုပ် တစ်သက်လုံး အပိုင်အနိုင် ထားပြီး မွေးမြူ လာတဲ့ သားက အခုတော့ ကျုပ်ကို ခြေစုံကန်၊ ကျုပ်လက်နဲ့ ရေးသမျှ ခြေနဲ့ ဖျက်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီကိုး။

သားနှင့် အတူပါသွားတာကတော့ အနှစ်နှစ် အလလက တည်ဆောက်ထားခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေ။

www.burmeseclassic.com

၂၀၈

ဒေါ်စိန်မြိုင်တစ်ယောက် ငိုရမှန်းလည်းမသိ၊ ရယ်ရ
မှန်းလည်း မသိလောက်အောင် အပူလုံးဆို့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်မှာ
သူမရဲ့ သားအလိမ္မာကတော့ အမေ သဘောမတူသည့် ချစ်သူ
ခင်ချမ်းသာနဲ့အတူ အမေနဲ့ ဝေးရာသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားခဲ့
လေပြီ။

ခင်နီဆင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

7:00 P.M
2. 1. 2006
MONDAY.